

Л . Д ж . С м и т

ДНЕВНИЦИТЕ на
ВАМПИРА

борбата

Л. ДЖ. СМИТ

БОРБАТА

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Деймън Салваторе, „принцът на мрака“, арогантният брат на Стефан, се опитва да изкуши Елена със съблазнителни обещания за сила и вечен живот. По ирония на съдбата, той се оказва неизменна, мрачна и ужасяваща част от нейното бъдеще.

Глеещите въглени на враждата от миналото подклаждат началото на нова битка между братята. Този път обаче залогът е сърцето и душата на Елена. Невероятната прилика на младото момиче с жената, обрела Стефан и Деймън на вечността, я хвърля право в центъра на петвековната им война. Но за разлика от Катрин, Елена притежава борбен дух и сила, които могат да я спасят или да й костват живота.

За да надвие Деймън, Стефан се нуждае от Силите. А за да се сдобие с тях, той трябва да наруши даденото пред себе си обещание и да вкуси отново човешка кръв...

1

— Деймън!

Леденият вятър обви косата на Елена около лицето ѝ, прониза я през тънкия пуловер. Дъбовите листа се носеха сред вихрушката покрай редиците от гранитни надгробни плочи. Клоните на дърветата се люшкаха като обезумели. Ръцете ѝ бяха студени, устните и страните ѝ — вкочанени, но тя продължи да крещи право срещу вятъра.

— Деймън!

Лошото време бе демонстрация на неговата Сила, предназначена да я изплаши. Но не успя. Мисълта, че същата тази Сила се е обърнала срещу Стефан, събуждаше в нея прилив на гореща ярост, изгаряща гърдите ѝ въпреки леденостудения вихър. Ако Деймън бе направил нещо на Стефан, ако Деймън го бе наранил...

— Отговори ми, по дяволите! — изкрещя тя към дъбовете покрай оградата на гробището.

Едно изсъхнало дъбово листо, приличащо на сбръчкана кафява ръка, прелетя покрай нея, но отговор не последва. Над главата ѝ небето сивееше като мътно стъкло, сиво като надгробните паметници, заобикалящи я от всички страни. Елена усети как гневът и отчаянието сковават гърлото ѝ и безсилно отпусна рамене. Беше сгрещила. Деймън не беше тук. Беше сама с фучащия вятър.

Извърна се... и ахна.

Той стоеше зад нея, толкова близо, че когато се обърна, дрехите ѝ го докоснаха. От толкова малко разстояние би трябвало да усети приближаването на друго човешко същество, топлината на тялото му. Но Деймън, разбира се, не беше човешко същество.

Отдръпна се две крачки назад, преди да успее да се овладее. Инстинктите ѝ, кротували, докато крещеше сред бушуващия вятър, се надигнаха неудържимо в нея.

Тя стисна юмруци.

— Къде е Стефан?

Черните вежди на Деймън се смръщиха.

— Кой Стефан?

Момичето пристъпи към него и с все сила го зашлеви.

Нямаше намерение да го прави, а след това не можа да повярва, че го бе ударила. Но наистина го цапардоса здравата, с цялата си сила, тъй яко, че главата на Деймън се отметна настрани. Ръката я заболя. Остана скована, опитвайки се да си поеме дъх, без да го изпуска от очи.

Той беше облечен както когато го видя за пръв път — целия в черно. Ботуши от мека черна кожа, черни джинси, черен пуловер и черно кожено яке. И приличаше на Стефан. Не можеше да си обясни как не го е забелязала досега. Имаше същата черна коса, същата бледа кожа, същия смущаващо красив вид. Но косата му беше права, а не къдрава. Очите му бяха черни като среднощния мрак, а устата — жестока.

Той бавно извърна глава обратно към нея и тя видя бузата, зачервена от плесницата ѝ.

— Не ме лъжи — изрече тя с разтреперан глас. — Зная кой си ти. Зная какво си. Ти уби снощи господин Танър. А сега и Стефан е изчезнал.

— Нима?

— Знаеш, че е изчезнал!

Деймън се усмихна, но усмивката му се стопи почти мигновено.

— Предупреждавам те. Ако го нараниш...

— И какво ще стане тогава? — попита той. — Какво ще направиш, Елена? Какво можеш да направиш срещу мен?

Тя замълча. Едва сега осъзна, че вятърът е стихнал. Всичко около тях бе мъртвешки притихнало, докато двамата стояха неподвижни в средата на някакъв огромен кръг на Силата. Сякаш всичко наоколо — и оловносивото небе, и дъбовете, и обагрените в тъмночервено корони на буковете, и самата земя бяха свързани с него, сякаш той бе изсмукал цялата Сила от тях. Стоеше с леко наклонена назад глава, а в бездънните му очи тлееше странна светлина.

— Не зная — прошепна тя, — но ще измисля нещо. Повярвай ми.

Той внезапно се разсмя, а сърцето на Елена подскочи и заби лудешки в гърдите ѝ. Господи, той беше красив. Всъщност красив бе прекалено слабо и безцветно определение. Както обикновено, смехът

му секна само след миг, но въпреки сериозно стиснатите му устни, в очите му проблясваха весели искрици.

— Вярвам ти — рече той, вече успокоен, докато оглеждаше гробището. После пак се обърна към нея и протегна ръка. — Брат ми не те заслужава — додаде с небрежен тон.

Елена понечи да отблъсне ръката му, ала се спря. Не желаше отново да го докосва.

— Кажи ми къде е той?

— По-късно може би... но срещу определена цена. — Деймън дръпна ръката си и Елена забеляза, че и той носи сребърен пръстен с камък от лапис лазули, същия като пръстена на Стефан. Запомни това, напрегнато си заповяда тя. Това можеше да се окаже много важно.

— Брат ми — продължи той с небрежен тон — е голям глупак. Стефан си мисли, че си слаба и лесна за манипулиране също като Катрин, защото външно толкова много приличаш на нея. Но той греши. Аз мога да доловя гнева ти дори от другия край на града. И сега го усещам — залива всичко като бялата светлина на слънцето над пустинята. Ти притежаваш много сила, Елена, дори и сега, докато си тук. Но можеш да станеш много по-силна...

Тя се вгледа в него. Не го разбираше, нито ѝ се хареса промяната на темата.

— Не зная за какво ми говориш. И какво общо има това със Стефан?

— Говоря ти за Силата, Елена. — Внезапно пристъпи по-близо до нея с приковани в лицето ѝ очи. Сега гласът му прозвуча по-меко, но все така настойчиво. — Ти опита всичко друго, но нищо не те задоволи. Ти си момиче, което има всичко, ала винаги нещо остава недостижимо за теб. Нещо, което отчаяно искаш да притежаваш, но все ти се изплъзва. Тъкмо това ти предлагам, Елена. Сила. Вечен живот. И усещания, каквито никога преди това не си изпитвала.

Тогава тя схвана за какво ѝ говореше и в гърлото ѝ се надигна горчивина. Разтърси глава, потресена от ужас. За нищо на света нямаше да приеме това.

— Не.

— Защо не? — прошепна той. — Защо не опиташ, Елена? Бъди честна. Не е ли част от това, което желаш? — Черните му очи излъчваха такава горещина и настойчивост, че я омагьосаха и тя не

можеше да отклони погледа си от тях. — Мога да събудя в теб желанието, останали заспали през целия ти досегашен живот. Ти си достатъчно силна, за да живееш в мрака, за да властваш над него. Можеш да се превърнеш в кралицата на сенките. Защо не вземеш тази Сила, Елена? Позволи ми да ти я предам.

— Не — повтори тя и най-после успя да извърне очи от неговите. Не искаше повече да го гледа, нямаше да му позволи да ѝ въздейства. Нямаше да му позволи да я накара да забрави... да я накара да забрави...

— Това е върховната тайна, Елена — неуморно продължаваше той. Гласът му бе станал гальовен като пръстите му, докосващи гърлото ѝ. — Ще бъдеш щастлива както никога досега.

Имаше нещо ужасно важно, което сега тя на всяка цена трябваше да си припомни. Той използваше Силата, за да я накара да забрави, но тя не биваше да му позволява да я накара да забрави...

— И ще бъдем винаги заедно, ти и аз. — Студените му пръсти я погалиха отстрани по врата, плъзнаха се под яката на пуловера ѝ. — Само ние двамата, завинаги.

Внезапно я прониза болка, когато пръстите му докоснаха двете малки рани на шията ѝ. Съзнанието ѝ мигом се проясни.

Да я накара да забрави... *Стефан.*

Това искаше той да изтласка от съзнанието ѝ. Споменът за Стефан, за зелените му очи, за усмивката му, зад която винаги прозираше неизказана тъга. Но нищо не можеше да прогони Стефан от мислите ѝ, не и след това, което бяха преживели. Отдръпна се от Деймън, отблъсна студените му пръсти. Погледна го право в очите.

— Вече съм намерила това, което искам — изрече със суров тон. — Както и този, с когото искам да бъда завинаги.

Очите му заприличаха на бездънни черни дупки. Студен гняв пропълзя във въздуха между тях. Докато се взираше в тези очи, Елена неволно си представи кобра, готова да нападне, да ухапе смъртоносно.

— Не бъди глупава като брат ми — заговори той. — Иначе мога да започна и с теб да се държа по същия начин.

Сега вече момичето се изплаши не на шега. Не можеше да овладее страха. Студът я връхлиташе и вледеняваше костите ѝ. Вятърът отново се усили, клоните се разклатиха.

— Кажи ми, Деймън, къде е той?

— В този момент? Не зная. Не можеш ли поне за миг да престанеш да мислиш за него?

— Не! — Тя потръпна и косата отново се разпиля по лицето ѝ.

— И това ли е окончателният ти отговор за днес? Сигурна ли си, че искаш да играеш тази игра с мен, Елена? Последниците няма да бъдат безобидни.

— *Сигурна съм.* — Трябваше да го спре, преди отново да се опита да ѝ въздейства. — Ти не можеш да ме уплашиш, Деймън, не си ли го забелязал вече? В мига, в който Стефан ми каза какво си, какво си направил, ти изгуби властта, която можеше да имаш над мен. Мразя те. Отвращавах ме. И нищо повече не можеш да ми сториш, никога вече.

Лицето му се промени, чувствените му черти се изкривиха в смразяваща маска. Сега изглеждаше жесток и горчиво безпощаден. Засмя се дрезгаво, но този път смехът не секна.

— Нищо ли? Мога да направя всичко на теб и на тези, които обичаш. Нямах представа на какво съм способен, Елена. Но ще разбереш.

Тя отстъпи назад, а вятърът я прониза като нож. Зрението ѝ се замъгли, сякаш пред очите ѝ внезапно затанцуваха бляскави точки, които изпълниха всичко наоколо.

— Зимата идва, Елена — процеди той. Сега гласът му звучеше съвсем ясно и по-смразяващо дори от воя на вятъра. — Най-безмилостният сезон. Но преди да настъпи, ти ще научиш какво мога и какво не мога. Преди началото на зимата ти ще се присъединиш към мен. Ще бъдеш моя.

Бялата вихрушка я заслепи. Повече не можеше да вижда високата му черна фигура. Сега дори гласът му бе заглъхнал. Елена притисна силно ръце към гърдите си и сведе глава, цялата трепереща. Прошепна:

— Стефан...

— О, и още нещо. — Гласът на Деймън отново се върна. — Преди малко ме попита за брат ми. Не си прави труда да го търсиш, Елена. Снощи го убих.

Главата ѝ рязко се повдигна, но нищо не видя, освен заслепяваща белота, която изгаряше носа и страните ѝ, слепваше клепачите ѝ. Чак

тогава, когато усети фините зрънца, сипеци се по кожата ѝ, осъзна какво бяха това — снежинки.

Първият сняг заваля на първи ноември. Високо над главата ѝ слънцето бе скрито от облаците.

2

Над безлюдното гробище надвисна странен здрач. Снегът замъгли очите на Елена, а вятърът вкочани тялото ѝ, все едно бе нагазила в поток с леденостудена вода. Но въпреки това тя упорито продължи напред, като заобиколи към новото гробище и пое по пътя зад него. Според преценката ѝ мостът Уикъри трябваше да е някъде напред. Тъкмо натам се беше насочила.

Полицията беше открила изоставената кола на Стефан край Олд Крийк роуд. Това означаваше, че е слязъл от колата някъде между Дроунинг Крийк и гората. Елена се препъваше сред плевелите, с които бе обрасла пътеката през гробището, но не спираше да крачи напред, с приведена глава, притиснала ръце към гърдите си, защото тънкия пуловер не можеше да я предпази от пронизващия студ. Познаваше това гробище, откакто се помнеше и можеше слепешком да намери пътя.

Когато прекоси моста, цялата трепереше от студ. Вече не валеше толкова силно, но вятърът бе станал по-остър. Пронизваше дрехите ѝ, сякаш бяха от хартия, и я оставяше без дъх.

Стефан, припомни си тя и пое на север по Олд Крийк роуд. Не повярва на това, което ѝ каза Деймън. Ако Стефан беше мъртъв, щеше да го усети. Той беше жив, някъде там, и тя трябваше да го намери. Можеше да е навсякъде сред тази бяла вихрушка; може да е ранен, да замръзва. В съзнанието ѝ пробягна смътната мисъл, че е загубила ума си. Всичките ѝ мисли се бяха концентрирали около едно-единствено нещо. Стефан. Да намери Стефан.

Ставаше все по-трудно да следва пътя. Отдясно се извисяваха дъбовете, отляво бушуваше бързият поток Дроунинг Крийк. Започна да залита, забави крачките си. Вятърът вече не ѝ се струваше толкова силен, но се чувстваше безкрайно уморена. Трябваше да седне, да си отдъхне, само за минута поне.

Докато присядаше край пътя, внезапно осъзна колко е глупаво да се опитва да намери Стефан. Той щеше да дойде при нея. А тя

трябваше само да седи тук и да го чака. Вероятно вече идваше към нея.

Елена затвори очи и отпусна глава върху свитите си колене. Сега ѝ стана по-топло. Но мислите ѝ продължаваха да блуждаят хаотично, докато накрая видя Стефан да ѝ се усмихва. Ръцете му бяха толкова силни и закрилящи, че тя с наслада се отпусна на гърдите му, забравила страха и напрежението. Беше си у дома. Беше там, където принадлежеше. Стефан никога няма да позволи да бъде наранена.

Но тогава, вместо да я прегърне, Стефан я разтърси. Изтръгна я от приятния покой. Видя лицето му, пребледняло и напрегнато. Зелените му очи бяха потъмнели от болка. Опита се да му каже да остане при нея, но той не се вслуша в думите ѝ. *Елена, изправи се*, каза ѝ той, и тя усети как непреодолимата сила на тези зелени очи иска от нея да се подчини. *Елена, изправи се още сега...*

— Елена, изправи се! — Гласът прозвуча пронизително и изплашено. — Хайде, Елена! Стани! Не можем да те носим на ръце!

Елена примигна смаяно, преди да види ясно надвесеното над нея лице. Беше малко, сърцевидно, с хубава, почти прозрачна кожа, обрамчена от меки червени къдрици. С посипани със снежинки мигли над широко разтворени кафяви очи, тревожно вперени в нея.

— Бони — бавно заговори тя. — Какво правиш тук?

— Помагаше ми да те намеря — обади се след секунда отстрани някакъв втори, по-нисък глас. Елена се извърна леко и видя елегантно извитите вежди, мургавото лице и черните очи на Мередит, обикновено толкова иронични, но сега и те бяха разтревожени. — Изправи се, Елена, иначе наистина ще се превърнеш в ледена принцеса.

Цялата беше засипана със сняг, все едно бе наметнала палто от бяла кожа. Елена сковано се надигна, като се подпря уморено на двете си приятелки. Те ѝ помогнаха да влезе в колата на Мередит.

В колата със сигурност беше по-топло, но щом вцепенението, сковавало я досега изчезна, тялото ѝ се разтрепери неудържимо и едва сега осъзна колко бе измръзнала. Зимата е най-безмилостният сезон, припомни си тя, когато Мередит подкара колата.

— Какво става, Елена? — обади се Бони от задната седалка. — Къде ти беше умът да побегнеш така от училище? И как стигна чак до тук?

Елена се поколеба, после поклати глава. В този миг най-много ѝ се искаше да сподели всичко с Бони и Мередит. Да им разкаже цялата ужасяваща история за Стефан и Деймън, и какво всъщност се бе случило снощи на господин Танър... както и след това. Но не можеше. Дори да ѝ повярват, това бе тайна, която нямаше право да споделя.

— Всички излязоха да те търсят — заговори Мередит. — Цялото училище е на крак, а леля ти направо е обезумяла.

— Съжалявам — отвърна Елена глухо, докато се опитваше да спре да трепери. Завиха по улица „Мейпъл“ и спряха пред нейната къща.

Леля Джудит ги чакаше вътре със затоплени електрически одеяла.

— Знаех си, че ако я намерите, ще бъде почти замръзнала — заговори тя с насилено весел тон, като протегна ръце към Елена. — Да завали сняг на другия ден след Хелюин! Просто не мога да повярвам. Къде я намерихте, момичета?

— На Олд Крийк роуд, след моста — обясни ѝ Мередит.

Слабото лице на леля Джудит пребледня.

— Край гробището? Където бяха нападенията? Елена, как си могла!... — Гласът ѝ заглъхна и тя се взря в племенницата си. — Сега няма да говорим повече за това — додаде тя припряно, опитвайки се да възвърне веселия си тон. — Нека първо съблечем мокрите ти дрехи.

— Като изсъхна, трябва да се върна там — рече Елена. Мозъкът ѝ отново заработи и едно нещо ѝ се изясни напълно: всъщност не беше видяла Стефан там. Било е видение. Стефан все още го нямаше.

— Нищо подобно няма да правиш — намеси се Робърт, годеникът на леля Джудит. Елена почти не го бе забелязала на влизане, защото бе застанал встрани. Но тонът му не търпеше възражение. — Полицията издирва Стефан, така че просто ги остави да си свършат работата.

— Полицията вярва, че той е убил господин Танър. Но това не е истина. И ти го знаеш, нали? — Докато леля Джудит смъкваше мокрия пуловер от гърба на племенницата си, Елена се озърна, за да потърси помощ, но лицата на всички присъстващи изразяваха едно и също убеждение. — Знаете, че не го е направил — повтори тя отчаяно.

Настъпи неловка тишина.

— Елена — обади се най-после Мередит, — никой не иска да вярва, че той го е сторил. Но... хм, бягството му не говори добре за него.

— Той не е избягал. Не може да... Той не е...

— Елена, замълчи — заповяда ѝ леля Джудит. — Не се вълнувай. Струва ми се, че се разболяваш. Навън е било толкова студено, а ти поспа само няколко часа снощи... — Сложи ръка върху бузата на Елена.

Внезапно всичко ѝ дойде в повече. Никой не ѝ вярваше, дори и най-близките ѝ приятелки, дори и семейството ѝ. В този момент се чувстваше заобиколена от врагове.

— Не съм болна! — изкрещя тя и се дръпна назад. — И не съм луда, нито... каквото си мислите. Стефан не е избягал, нито е убил господин Танър, а на мен никак не ми пука дали ми вярвате... — Замлъкна задавено.

Леля Джудит се засуети около нея, поведе я към стълбата и тя се остави. Но не си легна, както ѝ предложи леля Джудит, която не спираше да твърди, че е уморена и трябва да поспи. Вместо това, след като се постопли, седна на дивана във всекидневната, по-близо до камината, завита с одеялата. Цял следобед телефонът не престана да звъни. Елена чуваше как леля Джудит обяснява какво се е случило на приятели, съседи, хора от училището. Уверяваше всички, че Елена е добре. И че... трагедията от снощи малко я е разстроила, но това било всичко и сега само изглеждала леко настинала. Но след като си починела, щяла да бъде съвсем добре.

Мередит и Бони седнаха при нея.

— Не искаш ли да поговорим? — попита я тихо Мередит.

Елена поклати глава и остана загледана в огъня. Всички бяха против нея. А леля Джудит грешеше — тя никак не се чувстваше добре. И нямаше да бъде добре, докато не откриеше Стефан.

В къщата се отби Мат. Русата му коса и тъмносиньото му палто бяха посипани със сняг. Като влезе в стаята, Елена вдигна с надежда очи към него. Вчера Мат бе помогнал на Стефан да се спаси, когато цялото останало училище се готвеше да го линчува. Но днес той посрещна изпълнения ѝ с надежда поглед с тъжно съжаление. Загрижеността в сините му очи остана незабелязана за всички, с изключение на нея.

Разочарованието ѝ беше непоносимо.

— Какво правиш тук? — запита Елена настойчиво. — Спазваш обещанието си да се грижиш за мен?

В очите му проблесна искра на обида. Но тонът на Мат остана сдържан.

— Това е част от причината да дойда. Но бих се грижил за теб дори и да не бях обещавал на Стефан. Тревожа се за теб. Слушай, Елена...

Тя обаче не беше в настроение да го слуша повече.

— Е, аз съм добре, така че благодаря ти. Попитай всички тук. Така че можеш да престанеш да се тревожиш толкова. Освен това не виждам защо трябва да спазваш обещание, дадено на един убиец.

Смаян, Мат размени многозначителни погледи с Мередит и Бони. Сетне поклати безпомощно глава.

— Не си справедлива.

Елена не беше в настроение да бъде справедлива.

— Казах ти, че можеш да престанеш да се безпокоиш за мен и за моите работи. Добре съм, благодаря.

Намекът бе очевиден. Мат се обърна към вратата точно когато леля Джудит се появи със сандвичите.

— Извинявайте, но трябва да тръгна — промърмори той, забързан към вратата. Излезе, без да погледне назад.

Мередит и Бони заедно с леля Джудит и Робърт се опитаха да поведат разговор по време на ранната вечеря край огъня. Елена не можеше нито да яде, нито да разговаря. Единственото същество, което тази вечер не беше нещастно тук, беше по-малката ѝ сестра Маргарет. Заредена с оптимизъм като всяко четиригодишно дете, тя се сгуши до Елена и ѝ предложи малко от своите сладкиши, събрани на Хелоуин.

Елена силно прегърна малката си сестричка, като за миг зарови лице в светлорусата ѝ коса. Ако Стефан можеше да ѝ се обади отнякъде или да ѝ изпрати съобщение. Нищо на този свят нямаше да го спре, освен ако не е тежко ранен или заловен някъде, или...

Не можеше да се насили да мисли за това последното или. Стефан беше жив, трябваше да е жив. Деймън лъжеше.

Но Стефан явно беше изпаднал в беда и тя трябваше някак си да го намери. Тревогата не я напусна през цялата вечер, отчаяно се

опитваше да скалъпи някакъв план. Едно поне бе ясно: трябваше да се справи сама. На никого повече не можеше да се довери.

Навън се стъмни. Елена се размърда на дивана и насила се прозя.

— Уморена съм — рече тя тихо. — Може би в края на краищата наистина съм настинала. Мисля да си легна.

Мередит я изгледа загрижено.

— Само си помислих, госпожице Гилбърт — обърна се тя към леля Джудит, — че може би няма да е зле Бони и аз да останем тук тази нощ. За да правим компания на Елена.

— Какво добро хрумване — кимна леля Джудит зарадвано. — Ако родителите ви не възразяват, ще ми бъде приятно да останете тук.

— Пътуването до Херън е доста дълго, затова и аз ще остана — обади се Робърт. — Мога да се настаня тук, на дивана. — Леля Джудит се опита да протестира с довода, че на горния етаж имало достатъчно стаи за гости, но Робърт остана непреклонен. Само добави, че диванът му бил напълно достатъчен.

След като надзърна от дивана към коридора, където се виждаше затворената външна врата, Елена остана смълчана, като вкаменена. Те бяха планирали всичко помежду си или поне всички участваха в заговора. По този начин щяха да са сигурни, че тя няма да се измъкне от къщата.

— Е, здравейте, Розенкранц и Гилденстерн^[1] — поздрави ги тя с горчива интонация.

Бони, която изглеждаше доста потисната, придоби тревожно изражение. Стрелна замислено с поглед Мередит.

— Искате да кажете, че сме шпиони на леля й — обясни Мередит. — Елена, не разбираш ли, че това не е така? Въобще ли нямаш доверие в нас?

— Не зная. Мога ли да ви вярвам?

— Да, защото сме ти приятели. — Преди Елена да успее да помръдне, Мередит скочи и затвори вратата. После се обърна и застана лице в лице с Елена. — А сега поне веднъж в живота си се вслушай в думите ми, идиотче недорасло. Вярно е, че ние не знаем какво да си мислим за Стефан. Но не разбираш ли, че вината е само в теб? Откакто си с него, ти съвсем ни заряза, държиш ни настрана. След това се случиха доста неща, които ти въобще не си споделяла с нас или поне не си ни разказала цялата история. Но въпреки това, въпреки всичко

ние още ти вярваме. И още се грижим за теб. И сега те подкрепяме, Елена, защото искаме да ти помогнем. И ако не го проумяваш, значи наистина си идиотка.

Елена отмести бавно поглед от мургавото напрегнато лице на Мередит към пребледнялата Бони. Бони кимна.

— Вярно е — каза, като примигна притеснено, сякаш се опитваше да сдържи напиралите сълзи. — Дори и да не ни харесваш, ние още те харесваме.

Елена усети как и нейните очи също се насълзиха, а смръщената ѝ физиономия поомекна. После Бони се надигна от леглото и трите се прегърнаха, а Елена не успя да сдържи сълзите си и те се стекоха по лицето ѝ.

— Съжалявам, ако не съм споделяла достатъчно с вас — заговори тя. — Зная, че в момента не ме разбирате, но най-лошото е, че не мога да ви обясня защо не мога да ви споделя всичко. Просто не мога. Но поне едно мога да ви заявя. — Отдръпна се назад и избърса страните си, след което чистосърдечно погледна приятелките си. — Независимо колко улики има събрани срещу Стефан, *той не е убил господин Танър*. Зная, че не е той, защото зная кой го е извършил. Това е същата личност, която е нападнала Вики, както и онзи нещастен старец под моста... — тя се спря и се замисли за миг. — И, ох, Бони, мисля, че той е убил и Яндзъ.

— Яндзъ? — Очите на Бони се разшириха от изненада. — Но защо ще иска да убива едно кученце?

— Не зная, но той е бил там в онази нощ, в твоята къща. И е бил... гладен. Съжалявам, Бони.

Бони смаяно поклати глава. Вместо нея заговори Мередит:

— Защо не съобщи на полицията?

В смеха на Елена се прокрадна лека истерична нотка.

— Не мога. Не е нещо, с което те могат да се справят. А има и още нещо, което също не мога да обясня. Казахте, че ми вярвате. Е, тогава трябва да ми повярвате и за това, което ви казвам сега.

Мередит и Бони се спогледаха, сетне насочиха погледите си към края на кувертюрата на леглото, където нервните пръсти на Елена се бяха вкопчили в бродерията. Накрая Мередит ѝ предложи:

— Добре. С какво можем да ти помогнем?

— Не зная. С нищо, освен ако... — Елена замлъкна и се втрени в Бони. — Освен ако... — отново заговори, но с променен глас, — ти можеш да ми помогнеш да намеря Стефан.

В кафявите очи на Бони се изписа неприкрито учудване.

— Аз? Но какво мога да направя аз? — После, като чу как Мередит поема рязко дъх, изохка: — Ох. Ох.

— Ти знаеше къде съм в онзи ден, когато отидох на гробището — каза ѝ Елена. — Дори предсказа, че Стефан ще се появи в училището.

— Мислех си, че не вярваш в подобни ясновидства — изрече Бони колебливо.

— Оттогава научих някои неща. Освен това съм готова да повярвам във *всичко*, стига да е от помощ за Стефан. Ако въобще има някакви шансове да му се помогне.

Бони се присви, сякаш се опитваше да смали и без това дребното си тяло.

— Елена, ти не разбираш — заговори тя извинително. — Аз не съм обучавана. Това не е нещо, което мога да контролирам. И най-важното... това не е игра. Или поне вече не е. Колкото повече използваш тези сили, толкова повече и те теб използват. А накрая може да се стигне дотам, че да те използват през цялото време, независимо дали го желаеш, или не. Това е опасно.

Елена се изправи и отиде до скрина от черешово дърво. Сведе очи надолу, но без да се вглежда в нещо определено. Най-после се обърна към Мередит и Бони.

— Имаш право. Това не е игра. И аз напълно ти вярвам, че е много опасно. Но това не е игра също и за Стефан. Бони, мисля, че той е някъде там, навън, и е много зле. А на всичкото отгоре няма кой да му помогне. Никой не го търси, освен враговете му. И може би точно сега умира. Или може би... вече е... — Гърлото ѝ се стегна. Сведе глава над скрина и си пое дълбоко дъх в опит да се окопоти. А като вдигна глава, видя как Мередит погледна многозначително към Бони.

Бони изпъна рамене и изправи дребничката си фигура. Вдигна брадичка, стисна устни. В кафявите ѝ очи, обикновено меки и гальовни, сега припламна искра, когато кръстоса поглед с Елена.

— Ще ни е нужна една свещ. — Това бе всичко, което Бони изрече.

Кибритената клечка изсъска и разпръсна искри в мрака, след което пламъкът на свещта започна да гори силно и ярко. По бледото лице на Бони се изписа златисто сияние, когато момичето се приведе над свещта.

— Нуждая се от помощта на двете ви, за да мога да се съсредоточа — каза им тя. — Гледайте само в пламъка и мислете за Стефан. Извикайте образа му във въображението си. Каквото и да става, не отклонявайте поглед от пламъка. Каквото и да направите, не казвайте нищо.

Елена кимна и скоро след това единственият звук, който се чуваше в стаята, беше приглушеното им дишане. Пламъкът трептеше и танцуваше, запращайки странни съчетания от светлина по лицата на трите момичета, приседнали на пода около свещта с кръстосани крака. Бони, със затворени очи, дишаше дълбоко и бавно като човек, унесен в дълбок сън.

Стефан, помисли си Елена, загледана в пламъка, докато се опитваше да влее цялата си воля само в тази мисъл. Нарисува го мислено във въображението си, използвайки всичките си сетива, призова го при себе си. Усети как грубият му вълнен пуловер се търка о бузата ѝ, вдъхна миризмата на коженото му яке, потръпна от силата на ръцете му, сплетени около нея. О, Стефан...

Миглите на Бони потрепнаха и дишането ѝ се ускори, като на спящ човек, преследван от кошмарни сънища. Елена не отклоняваше нито за миг погледа си от пламъка, а когато след малко Бони наруши тишината, по гръбнака ѝ пролази ледена тръпка.

Отначало бе само една тежка въздишка като стенание, като звук, издаден от човек, страдащ от силна болка. Тогава Бони отметна глава, дишането ѝ се накъса и зачести, преди да изрече първите думи.

— Сам... — започна тя и замлъкна. Елена впи нокти в дланите си. — Сам... в мрака — продължи Бони, но гласът ѝ беше измъчен и далечен.

Последва още една тягостна пауза и едва след нея Бони заговори забързано.

— Тъмно и студено е. Сам съм. Зад мен има нещо... назъбено и твърдо. Скали. Преди малко ми причиняваха болка... но вече не. Сега съм вцепенен от студа. Толкова е студено... — Бони се изви, сякаш се опитваше да се отмести от нещо, след което внезапно се разсмя, но с всяващ страх смях почти като хлипане. — Странно. Никога не съм очаквал, че толкова силно ще копнея да видя слънцето. Но тук винаги е тъмно. И студено. До шията съм във вода, студена като лед. И това е странно. Водата е навсякъде... а аз умирам от жажда. Толкова съм жаден... боли...

Елена усети как нещо стегна сърцето ѝ. Бони вече беше проникнала в мислите на Стефан и кой знае какво още можеше да открие там. Стефан, кажи ни къде си, отчаяно си повтаряше тя наум. Огледай се и ми кажи какво виждаш.

— Жажда. Нуждая се от... живот? — Сега гласът на Бони прозвуча колебливо, сякаш не бе сигурна как да преведе някоя по-сложна фраза. — Слаб съм. Той каза, че аз завинаги ще си остана по-слабият. Той е силен... убиец. Но и аз съм такъв. Нали убих Катрин, така че може би сега заслужавам да умра. Защо просто да не се оставя?...

— Не! — простена Елена, преди да успее да се спре. В този миг тя забрави за всичко останало, освен за болката на Стефан. — Стефан...

— Елена! — извика остро Мередит почти едновременно с нея. Но главата на Бони клюмна напред и потокът от думи, леещ се от устата ѝ, секна. Ужасена, Елена едва сега осъзна какво бе сторила.

— Бони, добре ли си? Можеш ли отново да го намериш? Не исках да...

Главата на Бони се повдигна. Сега очите ѝ бяха отворени, но не гледаха нито към свещта, нито към Елена. Взираха се право напред, безизразни и застинали. Когато заговори, гласът ѝ бе тъй преобразен, че сърцето на Елена замря. Това не беше гласът на Бони, а съвсем друг глас, който Елена веднага разпозна. И друг път същият този глас бе говорил през устните на Бони — в гробището.

— Елена — заговори гласът, — не ходи при моста. Там е Смъртта, Елена. Твоята смърт те чака там. — После Бони пак клюмна напред.

Елена я сграбчи за раменете и я разтърси.

— Бони! — едва не се разкреця тя с пълна сила. — Бони!

— Какво... ох, недей. Пусни ме. — Сега гласът на Бони отново звучеше слабо и накъсано, но поне беше нейният собствен глас. Все още приведена напред, тя побърза първо да притисне ръка о челото си.

— Бони, добре ли си?

— Мисля, че... да. Но беше много странно. — Тонът ѝ стана рязък и тя се огледа, примигвайки. — Елена, какво искаше да каже с това, че е убиец?

— Значи си го спомняш?

— Помня всичко. Не мога да го опиша, беше ужасно. Но какво означава?

— Нищо не означава — отрече Елена. — Той е халюцинирал, това е всичко.

— Той? — прекъсна ги Мередит. — Значи наистина вярваш, че тя се е вселила в Стефан?

Елена кимна. Очите ѝ смъдяха и пламтяха, докато се озърташе наоколо.

— Да. Мисля, че беше Стефан. Той трябва да е бил. И мисля, че тя дори ни каза къде се намира. Под моста Уикъри, във водата.

---

[1] Герои на Шекспир; коварни датски придворни, преструващи се на най-преданите приятели на Хамлет, докато всъщност го шпионират. — Бел.прев. ↑

3

Бони се втрени замислено.

— Нищо не си спомням за моста. Не го възприех като мост.

— Но ти самата го каза. Помислих си, че си спомняш... — Гласът на Елена заглъхна. — Не си спомняш това — додаде с безизразен глас. Не беше въпрос.

— Спомням си, че бях сама, на някакво тъмно и студено място, чувствах се слаба... и жадна. Или може би гладна? Не зная, но се нуждаех от... нещо. И сякаш ми се искаше да умра. Тогава ти ме събуди.

Елена и Мередит се спогледаха.

— А след това — Елена отново се обърна към Бони, — ти каза още нещо, със странен глас. Каза да не доближаваме моста.

— Каза на теб да не доближаваш моста — поправи я Мередит. — Имаше предвид теб, Елена. Каза, че там те очаква Смъртта.

— Не ме е грижа какво ме очаква — тросна се Елена. — Ако Стефан е там, и аз отивам.

— Тогава всички отиваме — реши Мередит.

Елена се поколеба.

— Не мога да искам това от вас — заговори тя бавно. — Там може да се крие опасност — такава, за каквато изобщо не подозирате. Може би ще е най-добре да отида сама.

— Шегуваш ли се? — попита Бони и вирна брадичка. — Ние обичаме опасностите. Забрави ли, че винаги съм искала да бъда млада и красива в ковчегата си?

— Стига — веднага я прекъсна Елена. — Ти самата каза, че това не е игра.

— Нито пък за Стефан — напомни Мередит. — Но ако само си стоим тук, няма много да му помогнем.

Елена вече бе съблякла кимоното си и пристъпи към гардероба.

— Най-добре ще е да се облечем, да вземем всичко, което може да ни държи топло — посъветва ги тя.

След като се облякоха подходящо за студеното време навън, Елена се обърна към вратата. Но внезапно се спря.

— Робърт — напомни им тя. — Няма начин да преминем незабелязано покрай него дори да е заспал.

Трите се извърнаха едновременно към прозореца.

— О, прекрасно, няма що! — възкликна Бони.

Докато се спускаха навън по клоните на дюлята, Елена осъзна, че снегът е спрял да вали. Но студеният, хапещ бузите ѝ въздух ѝ напомни думите на Деймън. Зимата е безмилостен сезон, помисли си тя и потръпна.

Всички светлини в къщата бяха угасени, включително и във всекидневната. Робърт вече сигурно беше заспал. Но Елена затаи дъх, докато трите се прокрадваха покрай тъмните прозорци. Колата на Мередит беше малко по-надолу по улицата. В последната минута Елена реши да вземе някакво въже, затова откряна безшумно вратата на гаража. Дроунинг Крийк бе известен с бързите си течения и газенето във водите му можеше да е доста рисковано и опасно.

Пътуването до края на града беше напрегнато преживяване. Като стигнаха до края на гората, Елена си спомни как листата от дърветата в гробището брулеха лицето ѝ. Особено дъбовите.

— Бони, вярно ли е, че дъбовете имат някакво специално значение? Твоята баба споменавала ли ти е нещо за това?

— Е, те са били свещени за друидите. Всъщност всички дървета, но дъбовете са били най-свещените. Друидите са вярвали, че дъбовете им дават духовна сила.

Елена се замисли над това, без да продума. Когато стигнаха до моста и слязоха от колата, тя изгледа с безпокойство дъбовете откъм дясната страна на пътя. Но нощта беше ясна и странно спокойна. Никакъв вятър не разклащаше малкото изсъхнали кафяви листа, останали по клоните.

— Отваряйте си очите за някой гарван — каза тя на Бони и Мередит.

— Гарван ли? — запита Мередит с напрегнат тон. — Като онзи гарван, който беше отвън пред къщата на Бони в нощта, когато умря Яндзъ?

— Да, в същата нощ, когато Яндзъ бе убит. — С разтуптяно сърце Елена пристъпи към тъмните води на Дроунинг Крийк. Въпреки

името му това не беше поток, а по-скоро бързотечаща река с глинести наноси по бреговете. Над реката се извисяваше моста Уикъри — масивен дървен мост, построен преди близо столетие. Някога е бил достатъчно здрав, за да издържа преминаващите тежки конски фургони, но сега бе само мостче за пешеходци, което всички се стараеха да избягват, тъй като бе в окаяно състояние. Цялата местност бе оголена, пуста, неприветлива. Само тук-там се белееше сняг.

Въпреки смелите си думи преди малко, сега Бони започна да се дърпа назад.

— Помните ли последния път, когато минахме по този мост? — попита тя.

Прекалено добре, помисли си Елена. Последния път, когато пресичаха моста Уикъри, ги преследваше... нещо... изскочило от гробището. Или някой, побърза да се коригира тя.

— Още няма да се качваме на моста — успокои ги тя. — Първо ще огледаме какво има под него от тази страна на реката.

— Където намериха стареца с разкъсаното гърло — промърмори Мередит, но все пак ги последва.

Фаровете на колата ѝ осветяваха само малка част от брега под моста. Щом напусна осветената ивица, Елена усети как я побиха тръпки от страх, изпълни се със зловещо предчувствие. Смъртта те чака, беше ѝ предвещал гласът. Наистина ли там долу се спотайваше Смъртта?

Краката ѝ се хлъзгаха по мокрите камъни. Не чуваше нищо, освен шума от бързо течащата вода, както и глухото ехо, отразявано от моста над главата ѝ. Макар да напрегна зрението си, едва успяваше да различи в мрака очертанията на отсрещния бряг, обсипан с парчета дърво, изпадали от моста.

— Стефан — прошепна тя и почти се зарадва, че бученето на реката заглуши шепота ѝ. Чувстваше се като човек, който с влизането си в празна къща се провиква: „Има ли някой тук?“, и се опасява, че наистина може да чуе някой да му отговори.

— Нещо не е наред — обади се Бони зад нея.

— Какво искаш да кажеш?

Приятелката ѝ се озърна наоколо и леко поклати глава, докато тялото ѝ се напрегна в усилието да се съсредоточи.

— Просто усещам, че тук нещо не е наред. Не съм сигурна, но... не чух река. Не чувах нищо, само мъртвешка тишина.

Сърцето на Елена се сви от уплаха. Част от нея знаеше, че Бони е права, че Стефан не беше на това безлюдно и диво място. Но част от нея бе прекалено изплашена, за да се вслуша в гласа на разума.

— Все пак трябва да проверим — каза тя, макар и да чувстваше гърдите си болезнено стегнати от напрежението. Пристъпи напред в мрака, движейки се предимно пипнешком, понеже нищо не се виждаше ясно. Но накрая, след огледа, трябваше да признае, че липсваше каквато и да е следа някой да е бил тук наскоро. Нито се забелязваше чернокоса глава във водата. Избърса в джинсите студените си длани, покрити с лепкава кал.

— Можем да проверим и от другата страна на моста — предложи Мередит, а Елена кимна машинално. Не бе необходимо да се взира в лицето на Бони, за да се увери, че търсеха не там, където трябва.

— Хайде да се махаме оттук — рече тя и се покатери сред тревите до края на ивицата отгатък моста, осветена от фаровете на колата. Но след като се добра до там, Елена замръзна на място.

Бони ахна.

— О, Господи...

— Върни се! — изсъска Мередит. — Върни се на брега.

Горе до моста ясно се очерта една черна фигура, осветена от фаровете на колата. Елена се вгледа в нея с бясно разтуптяно сърце, но различи само, че фигурата е мъжка. Лицето оставаше в сянка, но тя не можеше да се отърси от ужасното си предчувствие.

Той се движеше право към тях.

За да се прикрие, Елена се наведе колкото бе възможно по-ниско. Усещаше как Бони трепери зад нея, а Мередит бе впила пръстите си в ръката ѝ.

От мястото си не можеха да видят нищо, но внезапно на моста се чува тежки стъпки. Затаили дъх, трите момичета се вкопчиха едно в друго с вдигнати нагоре лица. Тежките стъпки преминаха през дървените греди на моста, постепенно отдалечавайки се от тях.

Моля те, Боже, нека се махне, помисли си Елена. Моля те...

Прехапа устните си, но в този миг Бони изхлипа тихо, а леденостудената ѝ ръка стисна ръката на Елена. Стъпките се връщаха.

Трябва да изляза, каза си Елена. Той иска мен, а не тях. Трябва да отида при него и той може би ще остави Бони и Мередит да си тръгнат. Но сега нямаше и следа от бесния гняв, който бе изпитала тази сутрин. Въпреки цялата сила на волята си тя не успя да пусне ръката на Бони, нито да изскубне своята.

Стъпките сега отекваха точно над главите им. После настана тишина, последвана от шум от хлъзгане по склона на речния бряг.

Не, помисли си Елена и тялото ѝ се скова от страх. Той се спускаше надолу. Бони простена и зарови глава в рамото ѝ. Елена усети как всичките ѝ мускули се напрегнаха, когато видя от мрака да се показват първо ботуши, после крака. Не...

— Какво *правите* тук?

Мозъкът на Елена отначало отказа да заработи. Беше прекалено паникьосана и едва не изпищя с все сила, когато Мат се спусна още една крачка надолу по стръмния бряг, за да надникне под моста.

— Елена? Какво правиш? — попита той отново.

Бони се осмели да надигне глава. Мередит шумно въздъхна от облекчение. Елена имаше чувството, че коленете ѝ са толкова омекнали, че всеки миг ще се строполи на земята.

— *Мат* — изрече. Това бе всичко, за което успя да събере сили.

Бони се оказа по-гласовита.

— А ти какво си мислиш, че правиш? — завика тя пронизително. — Искаш да получим инфаркт ли? Какво търсиш тук по това време на нощта?

Мат бръкна в джоба си и отвътре издрънкаха монети. Докато момичетата се измъкваха изпод моста, той огледа реката.

— Проследих ви.

— Ти... какво? — ахна Елена.

Той се обърна неохотно към нея.

— Да, проследих ви — повтори той със сковани от напрежение рамене. — Предположих, че ще измислите начин да се измъкнете от леля ти, за да излезете отново навън. Затова се настаних в колата си на отсрещната страна на улицата и останах да наблюдавам къщата. Както и можеше да се очаква, трите се спуснахте през прозореца. Така ви проследих до тук.

Елена не знаеше какво да каже. Беше много разгневена, но той естествено беше постъпил така само за да спази обещанието си пред

Стефан. Ала мисълта за Мат, дебнец в своя очукан стар форд, вероятно измръзнал до смърт, без нищо за вечеря... накара сърцето й да се свие от болка, но тя побърза да пропъди чувството за вина.

Той отново огледа реката. Тя пристъпи по-близо до него и тихо заговори:

— Съжалявам, Мат — започна тя. — За начина, по който се държах в къщата, както и за... за... — Запъна се за миг, след което замълча. Трябваше да добавя за *всичко*, каза си безпомощно.

— Е, аз съжалявам, че преди малко те изплаших. — Извърна се рязко с лице към нея, сякаш с това въпросът се уреждаше. — А сега ще бъдеш ли така любезна да ми кажеш какво правите тук?

— Бони смяташе, че Стефан може да е тук.

— Бони не е смятала нищо подобно — отрече самата Бони. — Бони веднага каза, че е грешка да го търсим тук. Трябва да търсим на съвсем друго място, където е тихо, без никакви шумове, нещо като затворено пространство. Почувствах се... обкръжена отвсякъде — обясни тя на Мат.

Мат я погледна предпазливо, сякаш се боеше, че може да го ухапе.

— Сигурно е било така — промърмори.

— Около мен имаше камъни, но не като тези по бреговете на реката.

— Хм, не, разбира се, че не са били като тези. — Сега погледна към Мередит, която единствена от трите се смили над него.

— Бони имаше видение — обясни му тя.

Мат отстъпи малко назад и Елена можа да види профила му, осветен от фаровете на колата. Съдейки по израза на лицето му, бе готова да се закълне, че в момента той силно се колебаеше дали просто да се махне, или да ги подбере и закара в най-близката лудница.

— Това не е шега — заяви тя. — Бони е медиум, Мат. Зная, че винаги съм казвала, че не вярвам в подобни истории, но се оказа, че съм се заблуждавала. Не знаеш колко дълбоко при това. Тази вечер тя... тя някак си успя да се всели в Стефан и да добие представа къде се намира.

Мат пое дълбоко дъх.

— Разбирам. Добре...

— Не се дръж снизходително с мен! Не съм глупачка, Мат. И съвсем сериозно ти заявявам, че това е истина. Тя беше там, със Стефан. Знаеше неща, които само той би могъл да знае. И видя мястото, където се намира като в капан.

— В капан — повтори Бони. — Това е. Определено не е нещо отворено като една река например. Но там има вода, като водата стига чак до шията ми. До неговата шия. А наоколо има каменни стени, покрити с дебел слой мъх. Водата е леденостудена и застояла и затова мирише лошо.

— Но какво още *виждаш*? — попита Елена.

— Нищо. Все едно че съм сляпа. Ала някак си зная, че ако се появи дори най-слаб лъч светлина, ще го видя, но не мога. Тъмно е като в гроб.

— Като в гроб... — Студени тръпки пронизаха Елена. Представи си старата разрушена църква на хълма над гробището. Там имаше гроб, чийто капак веднъж се бе отворил.

— Но в гроба не би трябвало да е мокро — обади се Мередит.

— Не... но нямам представа къде би могло да има подобно място — призна си Бони. — Стефан всъщност не е в пълно съзнание, защото е много слаб и ранен. И е толкова жаден...

Елена отвори уста, за да попречи на Бони да продължи, но тогава внезапно Мат се намеси:

— Мога да ви кажа на какво ми прилича всичко това.

Трите момичета го погледнаха едновременно. Той неусетно се бе поотдръпнал от тях като някакъв подслушвач. Почти бяха забравили за присъствието му.

— Кладенец? — предположи Елена.

— Именно — кимна той. — Искях да кажа, че ми напомня за кладенец.

Елена примигна, силно възбудена.

— Бони?

— Възможно е — рече Бони бавно. — Размерът и стените и всичко останало подсказват, че би могло да е кладенец. Но нали всеки кладенец е отворен. Тогава щях да мога да виждам поне звездите.

— Не и ако е покрит — възрази Мат. — Много от старите фермерски къщи тук имат кладенци, които никой отдавна вече не

използва. Някои от тях хората са покрили, както например е сторил и моят дядо, за да не падат в тях малки деца.

Елена не можеше да сдържа повече възбудата си.

— Точно това е. Това трябва да е. Бони, нали помниш, че го описа като място, което винаги е тъмно.

— Да. Имаш чувството, че се намиращ под земята. — Бони се въодушеви, но Мередит охлади възбудата на двете си приятелки, като им зададе един сух делови въпрос:

— Според теб, Мат, колко кладенеца може да има във Фелс Чърч?

— Вероятно са десетки — замисли се той. — Но колко от тях са покрити? Не са чак толкова много. И след като предполагате, че някой е хвърлил Стефан в един от тях, то не би трябвало да е място, където хората биха могли да го видят. Вероятно е някой от изоставените...

— А колата на Стефан беше намерена на пътя — припомни им Елена.

— Край старата ферма на Франчър — уточни Мат.

Те се спогледаха. Фермата на Франчър беше порутена и изоставена толкова отдавна, че никой вече не си спомняше откога. Намираще се сред гората и дърветата я обкръжаваха отвсякъде вече почти цяло столетие.

— Да вървим — предложи Мат.

Елена го докосна по ръката.

— Ти наистина ли вярваш, че...

Той за миг отклони погледа си.

— Не зная в какво да вярвам — призна ѝ след кратка пауза. — Но ще дойда с вас.

Разпределиха се в двете коли — отпред Мат с Бони, а след тях Елена в колата на Мередит. Мат подкара по един рядко използван черен коларски път, докато накрая пътят не се изгуби сред храсталациите.

— От тук нататък ще продължим пеша.

Елена се зарадва, че се бе досетила да вземе въже. Ако Стефан наистина беше паднал в кладенеца във фермата на Франчър, щяха да се нуждаят от него. Но ако не го намерят там...

Не искаше дори да мисли за това.

Трудно си проправяха път в гората, особено в мрака. Всичко наоколо бе гъсто обрасло с храсти, а под краката им пращяха опадалите изсъхнали клони. Около тях пърхаха нощни пеперуди, които докосваха лицето на Елена като с невидими криле.

Накрая се добраха до една просека. Оттук се мержелееха основите на някаква стара къща, но камъните сега бяха гъсто обрасли с плевели и къпини. По-голямата част от комина обаче бе останала здрава като полусрутен дъвен паметник с кухини по него, където някога е имало хоросан.

— Кладенецът би трябвало да е някъде там, отзад — обади се Мат.

Мередит го намери и веднага повика останалите. Те се струпаха около кладенеца и заоглеждаха плоския камък с квадратна форма, който почти се сливаше с терена.

Мат се наведе и се зае да разчиства прахоляка и треволяците около камъка.

В този миг сърцето на Елена заби неудържимо. Усещаше как ударите му пулсират в гърлото ѝ. Вълните достигаха чак до върховете на пръстите ѝ.

— Хайде да се опитаме да го отместим — предложи тя с едва доловим шепот.

Каменната плоча обаче се оказа толкова тежка, че дори Мат не успя да я помръдне. Накрая четиримата обединиха усилията си, като се притиснаха един до друг и чак тогава, след много пръхтене, масивният каменен блок се отмести само с един сантиметър. След като се показа тясна цепнатина между камъка и стената на кладенеца, Мат грабна един по-як клон и се опита да разшири отвора. После и четиримата натиснаха с все сили клона.

Щом отворът се разшири достатъчно, за да провере главата и раменете си, Елена надникна надолу. Вече се страхуваше дори да се надява.

— Стефан?

Последвалите няколко секунди, докато висеше над черния отвор, вперила немиждащ взор право надолу в непрогледния мрак, през който чуваше само ехото от шума на падащите камъчета, които неволно бе съборила, ѝ се сториха агонизиращо непоносими. И едва тогава, колкото и да бе невероятно, от долу се дочу друг звук.

— Кой е? Елена?

— О, Стефан! — От връхлетялото я облекчение едва не припадна. — Да! Аз съм. Ние сме тук и ще те измъкнем. Добре ли си? Ранен ли си? — Единственото, което я спаси да не падне долу при него, беше здравата десница на Мат, който я сграбчи отзад. — Стефан, почакай, донесли сме въже. Каж ми само, че си добре.

Последва слаб неясен звук, но Елена разбра какво бе това. Смях. Гласът на Стефан беше слаб, но поне бе разбираем.

— Бил съм и по-добре. Но поне съм жив. Кой друг е с теб?

— Аз съм, Мат — обади се Мат и пусна Елена. Наведе се над отвора. Елена, която едва не припадна от вълнение, забеляза, че погледът му е леко премрежен.

— С нас са Мередит и Бони. Сега ще ти спусна въжето... освен ако Бони не успее да те изтегли догоре със силата на внушението. — Все още на колене, се извърна към Бони.

Тя го тупна по темето.

— Не се шегувай с това! Хайде, извади го!

— Да, мадам — отвърна Мат закачливо. — Стефан, ето, спускам го. Завържи го около кръста си.

— Добре — отвърна Стефан. Нямаше смисъл да казва, че пръстите му са вцепенени от студа, нито да се притеснява дали ще имат сили да го изтеглят. Просто нямаше друго спасение.

Следващите петнадесет минути бяха най-мъчителните за Елена. Четиримата напрегнаха всичките си сили до краен предел, за да изтеглят Стефан горе, макар че основният принос на Бони бе да повтаря: „Хайде, хайде“, когато поспираха, за да си поемат дъх. Най-после ръцете на Стефан се вкопчиха в ръба на мрачната дупка, а Мат се протегна, за да го прихване под мишниците.

В следващия миг Елена обвини ръце около гърдите му. Разбра колко е зле по неестествената му неподвижност, по отпуснатото тяло. Беше използвал последните си сили, за да се измъкне от кладенеца. Ръцете му бяха окървавени, целите в рани. Но това, което най-много разтревожи Елена, бе, че тези ръце не отвърнаха на отчаяно страстната ѝ прегръдка.

Когато го пусна и леко се отдръпна, за да го огледа, тя видя, че кожата му е бледа като восък, а под очите му има черни кръгове. Освен това беше толкова студен, че допирът до кожата му я изплаши.

Озърна се тревожно към спътниците си.

Мат сбърчи загрижено чело.

— По-добре веднага да го откараме в болницата. Трябва му лекар.

— Не! — Гласът беше слаб и прегракнал. Долетя от сгърчената фигура, която Елена още крепеше в ръцете си. Остави го да се поокопити, да надигне бавно глава. Зелените очи се приковаха върху нейните и тя видя изписаната в тях настойчивост.

— Не... никакви лекари. — Очите му направо изгаряха нейните.
— Обещай ми... Елена.

Очите на Елена се замъглиха от напиралите сълзи.

— Обещавам — прошепна тя. После усети как рухна това, което досега го крепеше на крака — волята за живот и решителността. И той се строполи в безсъзнание в нозете ѝ.

4

— Но той трябва да отиде на лекар. Има вид на умиращ! — извика Бони.

— Не може. Сега не мога да ви обясня. Трябва да го заведем в пансиона! Целият е мокър и тук съвсем ще измръзне. После ще си поговорим.

Пренасянето на Стефан през гората обаче не беше никак лесна задача. Той остана в безсъзнание и трябваше да го влачат със сетни усилия през тъмната гора. Когато най-после го замъкнаха до задната седалка на автомобила на Мат, всички бяха изподрани и изтощени, както и измокрени от допира с подгизналите му дрехи. Щом потеглиха към пансиона на госпожа Флауърс, Елена положи главата му в скута си. Мередит и Бони ги следваха с втория автомобил.

— В пансиона свети — каза Мат, като паркира пред голямата къща с ръждивочервеникава фасада. — Трябва да е будна. Но вратата вероятно е заключена.

Елена отпусна нежно главата на Стефан върху седалката и се измъкна от колата. Видя, че завесата на един от прозорците се дръпна. После забеляза как една глава надникна.

— Госпожо Флауърс! — провикна се тя и замаха с ръка. — Аз съм, Елена Гилбърт, госпожо Флауърс. Намерихме Стефан и сега трябва да го внесем вътре! Фигурата на прозореца обаче не помръдна, нито даде някакъв знак, че я е чула. Но Елена бе сигурна, че продължава да ги следи от прозореца на горния етаж.

— Госпожо Флауърс, водим Стефан — отново извика момичето и с жест посочи към колата зад гърба си. — Моля ви!

— Елена! Вратата е отключена! — извиси се гласът на Бони откъм входната врата. Елена отклони поглед от смълчаната фигура на прозореца. След малко пак вдигна очи към нея, но видя само спуснатата зад прозореца завеса, след което светлината в стаята на горния етаж угасна.

Това бе странно, но в момента Елена нямаше време, за да си блъска главата над тази загадка. Двете с Мередит помогнаха на Мат да вдигне Стефан от седалката и да го понесе по стъпалата пред входа на къщата.

Вътре царяха тишина и мрак. Елена насочи спътниците си към стълбището, което се намираще срещу входната врата и се изкачиха до площадката на втория етаж. Елена посочи на Бони да отвори вратата, приличаща на дрешник. Заизкачваха се по тясната и стръмна стълба.

— Кой би оставил къщата си така... с незаключена входна врата... след всичко, което се случва напоследък? — измърмори Мат, докато влачеше безжизнения си товар. — Тя трябва да е луда.

— Тя е луда — обади се Бони отгоре, като побутна вратата най-горе, в края на стълбата. — Последния път, когато бяхме тук, тя ни наговори толкова странни... — Гласът ѝ изведнъж секна. Тя ахна смаяно.

— Какво има? — попита Елена.

Но като стигнаха до прага на стаята на Стефан, видя какво бе предизвикало учудването на приятелката ѝ.

Елена бе забравила в какво състояние беше стаята му при последната им среща тук. Сандъците, препълнени с дрехи, бяха изтърбушени, обърнати наопаки или полегнали на една страна, сякаш са били хвърлени от едната до другата стена от някоя гигантска ръка. Цялото им съдържание бе изсипано на пода, разпиляно между вещите му, съборени от гардероба и масите. Мебелите бяха преобърнати, един прозорец бе счупен и сега от там брулеше леденостуден вятър. Непокътната беше останала само една лампа, онази в ъгъла. Нейната светлина хвърляше гротескни сенки по тавана.

— Какво се е случило тук? — удиви се Мат.

Елена не му отговори, преди да настанят Стефан на леглото.

— Не зная със сигурност — започна тя неловко и това бе истина, макар и само донякъде. — Но така го заварих снощи. Мат, би ли ми помогнал? Трябва веднага да го подсушим.

— Ще намеря друга лампа — разбърза се Мередит, но Елена я спря:

— Не, и сега се вижда добре. Защо вместо това не се опиташ да запалиш огън в камината?

От единия сандък се бе изсипал хавлиен халат в тъмен цвят. Елена го взе и заедно с Мат се заеха да събличат мокрите дрехи на Стефан, прилепнали по тялото му. Тъкмо смъкваше пуловера, когато зърна врата му и се вцепени.

— Мат, можеш ли... би ли ми подал онази кърпа? Веднага щом той се обърна, тя измъкна пуловера през главата му и бързо го уви с халата. Когато Мат се върна и ѝ подаде кърпата, тя я уви около врата му като шал. Сърцето ѝ туптеше неудържимо, докато мозъкът ѝ трескаво търсеше спасителен изход.

Никак не бе чудно, че беше толкова изнемощял, така безжизнен. Ох, Боже! Трябваше да го прегледа, за да види колко е зле. Но как да го стори в присъствието на Мат и останалите?

— Ще повикам лекар — заговори Мат с напрегнат глас, без да откъсва поглед от лицето на Стефан. — Той се нуждае от помощ, Елена.

Тя се паникьоса.

— Не... Мат, моля те. Той... работата е там, че... той се страхува от лекари. Не зная какво ще се случи, ако доведеш някого тук. — Това също бе истина, макар и не цялата. Много добре знаеше какво можеше да помогне на Стефан, но нямаше как да го направи, докато другите бяха тук. Наведе се над Стефан, разтри дланите му между своите, като се опитваше да измисли как да се измъкне от безизходното положение.

Но какво можеше да направи? Да опази тайната на Стефан срещу цената на живота му? Или да го предаде само и само за да го спаси? И дали ще го спаси, като разкрие тайната му пред Мат, Бони и Мередит? Погледна приятелите си и се опита да си представи каква ще бъде реакцията им, ако узнаят истината за Стефан Салваторе.

Не, не става. Не можеше да си позволи този риск. Шокът и ужасът от откритието какъв бе Стефан едва не бе довел Елена до лудост. И щом като тя, която толкова го обичаше, бе готова да побегне с писъци от него, какво оставаше за Мат и двете ѝ приятелки? Освен това го подозираха, че е убил господин Танър. Ако знаеха какъв бе всъщност Стефан, щяха ли да повярват, че е невинен? Или щяха да го заподозрат още повече?

Елена затвори очи. Беше прекалено опасно. Мередит, Бони и Мат ѝ бяха предани приятели, но точно това бе единственото, което не можеше да си позволи да сподели с тях. Всъщност в целия свят

нямаше никого, на когото да довери тази тайна. Трябваше да се справи сама.

Изправи се и погледна към Мат.

— Той се страхува от лекари, но една медицинска сестра може много да му помогне. — Обърна се настрани, където Бони и Мередит бяха коленичили пред камината. — Бони, какво ще кажеш за твоята сестра?

— Мери? — Бони погледна часовника си. — Тази седмица тя е втора смяна в клиниката, но сега навярно вече си е у дома. Само да...

— Това ще свърши работа. Мат, отиди с Бони, за да помолите Мери да дойде тук и да се погрижи за Стефан. Ако тя реши, че се нуждае от лекар, няма да се противопоставя.

Мат се поколеба за миг, после изпусна рязко въздуха от дробовете си.

— Добре, но все още ми се струва, че грешиш и че... хайде да тръгваме, Бони. Ще се наложи да нарушим някои от правилата за движение.

Двамата се отправиха към вратата, само Мередит остана край камината. Черните ѝ очи следяха напрегнато Елена.

Елена намери сили да срещне втренчения ѝ пронизващ поглед.

— Мередит... мисля, че и ти трябва да отидеш с тях.

— Така ли? — Черните ѝ очи останаха приковани в лицето на Елена, сякаш се опитваха да проникнат в мозъка ѝ, за да прочетат мислите ѝ. Но Мередит не попита нищо. След миг кимна и последва Мат и Бони, без да отрони дума.

Когато най-после Елена чу да се затваря вратата в дъното на стълбата, изправи бързо прекатурената лампа върху нощното шкафче до леглото и я включи. Едва сега можеше да огледа на спокойствие раните на Стефан.

Цветът на лицето му беше още по-зле отпреди — буквално бял като чаршафите под него. Устните му също бяха побелели и Елена внезапно си спомни за Томас Фел, основателя на градчето Фелс Чърч. Или по-скоро за надгробната статуя на Томас Фел, лежаща до каменната статуя на съпругата му в семейната гробница. В момента цветът на лицето на Стефан беше точно като на онзи мрамор.

Прорезите и раните по ръцете му бяха яркочервени, но не кървяха. Тя завъртя нежно главата му, за да огледа врата му.

Ето, това беше. Докосна машинално шията си, сякаш за да провери приликата. Но белезите на Стефан не бяха дребни драскотини. Бяха дълбоки остри прорези в плътта му, все едно че е бил захванан от някакъв див звяр, опитал се да прегризе гърлото му.

Отново я заслепи горещ, нажежен до бяло гняв. И още по-неудържима омраза. Момичето осъзна, че досега въпреки отвращението и яростта си, тя не бе мразила Деймън. Или поне не докрай, не истински. Но сега... о, сега вече го мразеше. Ненавиждаше го до дъното на душата си — чувство, каквото не бе изпитвала към абсолютно никого досега в живота си. Искаше да го нарани, да му отмъсти, да направи така, че да си плати за злодеянията. Ако в този миг имаше дървен кол, нямаше да се поколебае без капка съжаление да го забие в сърцето на Деймън.

Но сега трябваше да мисли само за Стефан. Той беше толкова ужасяващо неподвижен. Това бе най-непоносимото — тази липса на реакция в тялото му, тази празнота. Все едно се бе освободил от телесната си обвивка, изоставяйки я като непотребен празен съд.

— Стефан! — Разтърси го, но нищо не постигна. Опря длан в средата на хладната му гръд и се опита да открие дали сърцето му още бие. Дори и да имаше пулс, беше много слаб, за да го усети.

Трябва да запазиш спокойствие, Елена, каза си момичето, докато се стараяше да потисне онази част от мислите си, които я тласкаха към паника. Онази част, която не преставаше да ѝ напомня: „Какво ще стане, ако наистина е мъртъв? Ако действително е умрял и вече нищо не може да го спаси?“

Озърна се из стаята и забеляза счупения прозорец. По пода под него имаше парчета изпочупено стъкло. Отиде и взе едно от тях, което искреше ярко на светлината от огъня. *Дребно парченце с ръб, остър като бръснач,* помисли си тя. После стисна зъби и преряза пръста си със стъклото.

Изохка от болката. Кръвта тутакси бликна от раната и покапа от пръста ѝ като восък от свещ. Тя коленичи бързо до Стефан и поднесе окървавения си пръст до устните му.

С другата си ръка стисна пръстите му, все още nereагиращи на допира ѝ. Усети твърдостта на сребърния му пръстен. Скована като мраморна статуя, тя остана да чака там, коленичила до леглото.

Замалко не пропусна първата му съвсем лека реакция. Очите ѝ оставаха приковани в бледото му лице, но все пак с крайчеца на окото си успя да долови съвсем краткото леко надигане на гърдите му. Но когато устните помръднаха под пръста ѝ и леко се разтвориха, той инстинктивно преглътна.

— Това е — прошепна Елена. — Хайде, Стефан.

Миглите му потрепнаха и с плаха радост тя усети как пръстите му също стиснаха леко нейните. Той отново преглътна.

— Да. — Елена изчака, докато клепачите му примигнаха и бавно се вдигнаха. После протегна другата си ръка, за да дръпне надолу високата яка на пуловера си и да му открие шията си.

Зелените му очи бяха замъглени и отнесени, но в тях се четеше същата упоритост както досега.

— Не — едва чуто промълви Стефан.

— Трябва да го направиш, Стефан. Другите скоро ще се върнат и ще доведат със себе си медицинска сестра. Трябваше да се съглася с това. И ако не си достатъчно добре, за да успееш да я убедиш, че не е нужно да постъпваш в болница... — Остави изречението недовършено. Самата тя не знаеше какво ще открие лекарят или лаборантът, който ще провери състоянието на Стефан. Но не се съмняваше, че той бе наясно какво ще последва. И бе сигурно, че опасността от подобно разкритие ще го изплаши.

Но лицето на Стефан придоби още по-упорито изражение и той извърна глава.

— Не мога — прошепна. — Прекалено опасно е. Вече поех... твърде много... снощи.

Възможно ли е това да се е случило едва миналата нощ? Струваше ѝ се, че е било преди цяла година.

— Ще ме убие ли? — попита тя. — Стефан, отговори ми! Ще ме убие ли?

— Не... — Сега говореше с много по-сърдит тон. — Но...

— Тогава трябва да го направим. И не спори повече с мен! — Наведена над него, стиснала ръката му в своята, Елена долавяше непреодолимата му нужда. Беше изумена, че при все това той намираше сили да ѝ се съпротивлява. Приличаше на гладник, озовал се сред пищен банкет, неспособен да откъсне очи от някое още вдигащо пара вкусно блюдо, но отказващ да го вкуси.

— Не — повтори Стефан отново, а Елена усети как я обзема безсилие. За пръв път срещаше някого, упорит, колкото самата нея.

— Да. И ако продължаваш да се дърпаш, ще си прережа нещо друго, например вените. — Тя беше притиснала пръста си към чаршафа, за да спре кръвта, но сега отново му го поднесе.

Зениците му се разшириха, устните му се раздалечиха.

— Прекалено много... вече — промърмори той, но погледът му остана втренчен в пръста ѝ, в яркочервената капка кръв на върха му. — Не мога... да се контролирам...

— Всичко е наред — прошепна момичето. Отново прокара пръста си по устните му и усети как той го пое, а сетне се наведе над него и затвори очи.

Когато допря устата си до гърлото ѝ, тя бе студена и суха. Ръката му обхвана врата ѝ отзад, докато устните трескаво затърсиха двата малки белега на шията ѝ. Елена се стегна, за да не се отдръпне при първоначалната кратка болка. После се усмихна.

Преди малко бе усетила агонизиращата му нужда, изгарящия глад. А сега изпитваше само безумна радост и опияняващо задоволство. Дълбоко задоволство, докато гладът му постепенно се уталожваше.

Собственото ѝ удоволствие идваше от това, че му даваше всичко от себе си — спасяваше живота на Стефан, дарявайки му от своя. Усецаше как силата ѝ се прелива в него.

След малко долови, че нуждата му стихва. Но не напълно. Не разбираше защо Стефан се опита да я отблъсне.

— Стига толкова — изрече през зъби той и бутна раменете ѝ. Елена отвори очи. Прекрасният сън бе свършил. Сега очите на Стефан отново бяха зелени като листа на мандрагора, а по лицето му бе изписан трескавият глад на хищник.

— Не е достатъчно. Още си слаб...

— Достатъчно е за теб. — Отново я отдръпна от себе си. В зелените му очи блесна искра на отчаяние. — Елена, ако поема още, ще започнеш да се променяш. И ако не се отдръпнеш, ако не се отдръпнеш веднага...

Елена се оттегли в края на леглото. Изчака го да стане и да пооправи тъмния си халат. На светлината на лампата забеляза, че цветът на кожата му е започнал да се възвръща — лека руменина бе

пропълзяла върху страните му, обрамчени от море разрошена, вълниста, черна коса.

— Липсваше ми — прошепна тя тихо. Внезапно я обзе облекчение, силно като болката и напрежението, които доскоро я измъчваха. Стефан беше жив и разговаряше с нея. В крайна сметка всичко щеше да се оправи.

— Елена... — Погледите им се преплетоха. Сякаш я обгърна зелен пламък. Несъзнателно се приближи към него, но се спря, когато той се разсмя.

— Досега не съм те виждал в такъв вид — рече, а тя се огледа. Обувките и джинсите ѝ бяха оплескани с кал. Всъщност цялата бе изпоцапана, а якето ѝ бе разкъсано. Не се съмняваше, че и лицето ѝ е изкаляно и мръсно. Знаеше, че косата ѝ е сплъстена и разчорлена. Елена Гилбърт, безупречната и неоспорима законодателка на дамската мода в гимназията „Робърт Е. Лий“, сега изглеждаше отчайващо зле.

— Харесвам те такава, каквато си — призна ѝ Стефан и този път тя се засмя едновременно с него.

Все още се смееха, когато вратата се отвори. Елена застина, цялата нащрек, сетне оправи припряно яката на полото си и огледа трескаво стаята за някакви улики, които можеха да ги издадат. Стефан се изправи и облиза устните си.

— Той е по-добре! — изчурулика Бони радостно, като прекрачи прага на стаята и видя Стефан. Мат и Мередит я следваха. Лицата им също светнаха от изненада и облекчение. Четвъртата личност, която се появи след тях, беше малко по-възрастна от Бони, но вдъхваше авторитет въпреки младостта си. Мери Маккъллоу веднага се насочи към новия си пациент и първата ѝ грижа бе да провери пулса му.

— Значи ти си този, който се страхува от лекарите — отбеляза младата жена.

Стефан се смути за миг, но скоро се окопоти.

— Това ми е фобия още от дете — обясни засрамено. Погледна настрани към Елена, която нервно му се усмихна и леко кимна. — Но, както сама виждаш, не се нуждая от лекар.

— Защо не ме оставиш аз да преценя? Пулсът ти е нормален. Всъщност е изненадващо бавен дори и за спортист. Не мисля, че имаш хипотермия^[1], но все още си студен. Нека ти измеря температурата.

— Не, наистина не мисля, че е необходимо. — Гласът на Стефан звучеше приглушено, но спокойно. Елена го беше чувала и преди да използва този тон и разбра какво се опитваше да постигне. Но Мери не му обърна внимание.

— Отвори си устата, ако обичаш.

— Чакай, аз ще ти помогна — забързано заговори Елена и се пресегна, за да вземе термометъра от Мери. Но в бързината тънката стъклена тръбичка се изплъзна от ръката ѝ, падна върху твърдите дъски на пода и се разби на парчета. — Ох, съжалявам!

— Няма значение — обади се Стефан. — Вече се чувствам много по-добре и не ми е толкова студено.

Мери огледа бъркотията по пода, после се озърна из цялата стая, удивена от царящия хаос.

— Какво е ставало тук? — попита тя, опряла ръце на кръста.

Стефан дори не примигна.

— Нищо особено. Работата е там, че госпожа Флауърс е ужасна домакиня — обясни той, като я погледна право в очите.

Елена я напуши смях. Видя, че и самата Мери бе готова да се разсмее, но вместо това се смръщи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Предполагам, че е безсмислено да се надявам да получа честен отговор — промърмори тя. — Но след като се изясни, че не си опасно болен, не мога да те принудя да отидеш в болница. Все пак горещо ти препоръчвам утре да отидеш да те прегледат.

— Благодаря ти — отвърна Стефан, което, както мислено отбеляза Елена, не означаваше съгласие.

— Елена, ти самата май имаш нужда от лекар — отбеляза Бони. — Пребледняла си като призрак.

— Просто съм уморена — рече Елена. — Денят беше много дълъг.

— Моят съвет е да се прибереш у дома и да си легнеш. И да си останеш в леглото — каза ѝ Мери. — Да не си анемична?

Елена устоя на желанието си да притисне длан до бузата си. Нима беше толкова бледа?

— Не, просто съм уморена — повтори тя. — Вече можем да се прибираме, ако Стефан е добре.

Той кимна утвърдително. Неизказаното послание в очите му гласеше: моля, оставете ме сам.

— Ще ни извините ли за минута? — помоли той Мери и останалите и всички заслизаха по стълбата.

— Довиждане. И се грижи повече за себе си — високо каза Елена, а като го прегърна, му прошепна на ухото: — Защо не приложи Силите върху Мери?

— Направих го — тихо ѝ обясни. — Или поне се опитах, но сигурно още съм много изтощен. Не се тревожи, ще се оправя.

— Разбира се, че ще се справиш — съгласи се Елена, но стомахът ѝ се сви неспокойно. — Сигурен ли си все пак, че искаш да останеш сам? Какво ще стане, ако...

— С мен всичко ще е наред. Ти си тази, която не бива да остава сама. — Гласът на Стефан оставаше тих, но напрегнат. — Елена, нямах възможност да те предупредя. Ти беше права, че Деймън се е появил във Фелс Чърч.

— Зная. Той ти направи това, нали? — Елена не спомена, че бе търсила Деймън.

— Аз... не помня. Но той е опасен. Нека Мередит и Бони да останат с теб тази нощ. И се погрижи никой да не кани непознати в къщата ви.

— Ще си легнем веднага щом се приберем — обеща Елена, като му се усмихна. — Няма да каним гости.

— Погрижи се за това. — Прозвуча напълно сериозно, а тя му кимна замислено.

— Разбира се, Стефан. Ще внимавам.

— Добре. — Те се целунаха или по-скоро за кратко допряха устните си, а ръцете им се разделиха неохотно. — Кажи на другите, че им благодаря — добави той.

— Ще им кажа.

Петимата му посетители се прегрупираха отвън пред пансиона. Мат предложи на Мери да я откара вкъщи, а Бони и Мередит щяха да се върнат в дома на Елена. Мери все още бе изпълнена с подозрения за тази среднощна история, за което Елена не можеше да я обвинява, но в момента дори не можеше да мисли. Толкова бе уморена.

— Той ми каза да ви благодаря още веднъж — спомни си тя, след като Мат си тръгна.

— Е... няма защо — прозина се Бони, а Мередит ѝ отвори вратата на колата си.

Самата Мередит не каза нищо. Беше странно мълчалива, откакто остави Елена сама със Стефан.

Бони внезапно се разсмя.

— Всички забравихме за нещо. За пророчеството.

— Какво пророчество?

— За моста. Онова, което аз съм била казала. Е, ти отиде при моста, но Смъртта не те чакаше там. Може би не си го разбрала правилно.

— Не — възрази Мередит. — Чухме думите съвсем ясно.

— Е, добре де, може да е ставало дума за друг мост. Или... хм...

— Бони се сгуши в палтото си, затвори очи и въобще не си направи труда да довърши.

Но мозъкът на Елена довърши изречението вместо нея: или по друго време.

Навън се чу някакъв бухал точно когато Мередит запали двигателя на колата.

---

[1] Измръзване на тялото. — Бел.прев. ↑

5

2 ноември, събота

Мило дневниче,

Тази сутрин се събудих и се почувствах странно, но не зная как точно да опиша това състояние. От една страна, бях толкова изтощена и отмаляла, че когато се опитах да стана, мускулите не ме държаха. Но пък от друга страна, се чувствах... приятно. Толкова комфортно, толкова успокоена. Все едно че се нося на облак от златиста светлина. Не ме е грижа дори ако никога повече не се помръдна.

После си спомних за Стефан и се опитах да се изправя, но леля Джудит тутакси ме върна в леглото. Каза ми, че Бони и Мередит са си тръгнали преди половин час, а аз съм била толкова дълбоко заспала, че не могли да ме събудят. Заяви, че се нуждая от почивка.

Но ето ме още в леглото. Леля Джудит донесе телевизора в стаята ми, но на мен не ми се гледа телевизия. Предпочитам да лежа и да пиша или просто да си лежа.

Очаквам Стефан да ми се обади. Той ми обеща, че ще го направи. Или може би не ми е обещавал. Не мога да си спомня ясно. Но когато ми позвъни, трябва да...

3 ноември, неделя, 22 ч. 30 мин.

Току-що прочетох написаното от вчера и се шокирах. Какво става с мен! Спряла съм наред изречението и дори не зная какво всъщност съм искала да кажа. И не съм обяснила за новия си дневник. Сигурно не съм била на себе си.

Както и да е, това е официалното начало на моя нов дневник. Купих си тази нова тетрадка от магазина. Не е така красива като старата, но и тази ще свърши работа. Вече се простих с надеждата някога отново да видя моя стар дневник. Онзи, който ми го открадна, надали ще ми го върне обратно. Сега, като се замисля как някой го чете, как прониква във всичките ми мисли и чувства за Стефан, направо ми иде да го убия. И едновременно с това ми се иска да умра от срам.

Не че се срамувам от това, което изпитвам към Стефан. Само че това е нещо безкрайно лично. А в стария ми дневник има още толкова интимни подробности — как се целувахме, как той ме прегръщаше и въобще всичко онова, за което съм абсолютно сигурна, че той за нищо на света не иска някой друг да прочете.

Разбира се, там нямаше нито ред за тайната му. Аз тогава още не я знаех. Беше преди да го опозная истински и преди да бъдем заедно, наистина заедно, най-после. Сега сме едно цяло. Имам чувството, че съм го чакала през целия си живот.

Може би ти, мило дневниче, си мислиш, че е ужасно да го обичам, след като зная какъв е той. Зная, че е способен на насилие, както и че в миналото му е имало неща, от които се срамува. Но той никога няма да бъде лош с мен, а и всичко вече е в миналото. Той изпитва толкова дълбоко чувство на вина и така силно страда. Искам да му помогна.

Не Зная какво ще се случи сега. Просто съм щастлива, че той вече е добре. Днес отидох в пансиона и разбрах, че вчера там са идвали от полицията, но Стефан още бил много слаб и не успял да използва своите Сили, за да се отърве от тях. Добре поне, че полицаите в нищо не го обвинили. Просто му задали един куп въпроси. Стефан ми каза, че се държали добре с него, което обаче ме изпълни с подозрения. Какво ще стане, ако действително нещо се крие зад всичките тези техни въпроси и разпити... Ако например го попитат къде е бил в нощта, когато е бил

нападнат онзи старец под моста? В нощта, през която Вики Бенет беше преследвана в разрушената църква? Или онази вечер, когато в училището бе убит господин Танър!

Но те нямат доказателства срещу него. Какво от това, че след пристигането му във Фелс Чърч са започнали да се случват престъпления? Това още нищо не доказва. Той наистина беше спорил с господин Танър онази вечер. И изчезна, след като бе открит трупът на господин Танър. После се върна и е съвсем ясно, че самият той, Стефан, също е бил нападат, при това от същата личност, извършила и другите престъпления. Мери ми каза, че от полицията са наясно в какво състояние е бил намерен. Ако въобще решат да ни разпитат. Мат, Бони и Мередит, а също и аз, разбира се, ще свидетелстваме при какви обстоятелства сме го намерили. Така че в крайна сметка няма да повдигнат обвинение срещу него.

Двамата със Стефан разговаряхме за това, както и за други неща. Толкова ми беше хубаво да съм отново с него, въпреки че беше блед и изтощен. Той все още не си спомня всичко, което се е случило в четвъртък през нощта, но повечето е било точно както предполагах. Вечерта, след като ме довел в къщи, излязъл да търси Деймън. Карали се. После Стефан се озовал полумъртъв в кладенеца. Не е нужно да си гений, за да се досетиш какво се е случило между тях.

Все още не съм му казала, че в петък сутринта търсих Деймън на гробището. По-добре да го отложа за утре. Зная, че Стефан ще се разстрои, особено когато узнае какво ми каза Деймън.

Е, това е всичко. Този дневник ще бъде добре скрит и зорко пазен поради съвсем очевидни причини.

Елена спря да пише и се вгледа в последния ред от написаното. После добави:

П.П. Интересно е все пак кой ще е новият ни учител по европейска история.

След което пъкна дневника под матрака и угаси лампата.

Елена вървеше по коридора сред непривична за нея липса на внимание от страна на съучениците ѝ. В училището обикновено я посрещаха с поздрави от всички страни — отвсякъде, където преминаваше, се чуваше: „Здравей, Елена“, „Здравей, Елена“. Ала днес съучениците ѝ упорито извъръцаха очи, щом се приближеше към тях, или внезапно си намираха някаква спешна работа, непременно изискваща да се извърнат с гръб към нея. И тази досада се повтаряше през целия ден.

Тя се спря в коридора пред стаята, в която трябваше да се проведе часът по европейска история. Вътре, по чиновете, вече бяха насядали няколко ученици, а пред черната дъска се бе изправил непознат млад мъж.

Всъщност той самият приличаше на ученик. Имаше светлоруса коса, малко по-дълга от обичайното, и телосложение на спортист. На дъската бе написал името си: Аларик К. Залцман. Като се обърна, Елена забеляза, че имаше нещо момчешко в усмивката му.

Той продължи да се усмихва, докато тя седна на мястото си, а останалите ученици влизаха в стаята. Сред тях бе и Стефан. Преди да се настани на мястото зад нея, погледите им се срещнаха, но не си казаха нищо. Никой в стаята не говореше, така че цареше пълна тишина.

Бони седна от другата страна на Елена. Мат седеше само няколко чина по-нататък, но и той гледеше право напред.

Последните двама, които се появиха малко преди началото на часа, бяха Каролайн Форбс и Тайлър Смолуд. Влязоха заедно. На Елена никак не ѝ хареса изражението, изписано по лицето на Каролайн. Тя много добре познаваше тази лукава котешка усмивка и тези присвити зелени очи. Красивото, макар и малко месесто лице на Тайлър, сияеше от задоволство. Синината под окото му, където го бе ударил Стефан, вече бе почти изчезнала.

— Добре, като за начало защо да не подредим всички чинове в кръг?

Вниманието на Елена се върна към непознатия учител, застанал пред дъската. Той продължаваше да се усмихва.

— Хайде да го направим. Така ще можем да се гледаме в очите, докато си говорим — обясни той.

Учениците мълчаливо се подчиниха. Непознатият не седна на стола до дъската, какъвто беше обичаят на господин Танър. Вместо това издърпа стола в средата на кръга и го възседна с облегалката напред.

— Така — заговори той. — Зная, че сигурно изгаряте от любопитство да узнаете кой съм. Името ми е написано на дъската: Аларик К. Залцман. Но предпочитам да ме наричате просто Аларик. Ще ви кажа нещо повече за мен по-късно, но първо искам да ви дам възможност вие да говорите. Днес вероятно е бил труден ден за повечето от вас. Напуснал ви е някой, на когото сте държали. И от това сигурно ви боли. Искам да ви дам възможност да споделите чувствата си с мен и със своите съученици. Искам да се опитате да се докоснете до болката. След което вече ще можем да започнем да изграждаме отношенията си на базата на взаимно доверие. А сега кой иска да започне пръв?

Учениците го зяпаха недоверчиво. Никой не смееше дори да мигне.

— Е, нека да видим... какво ще ни кажеш ти? — Все още усмихнат, той вдигна насърчително ръка към хубаво русокосо момиче. — Кажи ни името си и сподели с нас какво изпитваш за това, което се е случило.

Смутено, момичето бавно се надигна.

— Името ми е Сю Карсън и аз, хм... — Пое си дълбоко дъх и продължи неохотно: — Ами чувствам се ужасно изплашена. Защото който и да е този маниак, той все още е на свобода. И следващия път мога да бъда аз. — След тези думи тя си седна.

— Благодаря ти, Сю. Сигурен съм, че много от съучениците ти споделят тревогата ти. А сега да продължим. Вярно ли е, че някои от вас са присъствали там, когато се е разиграла трагедията?

Чиновете проскърцаха, когато учениците се размърдаха неспокойно. Но Тайлър Смолуд се изправи. Устните му се разтеглиха в

нещо като усмивка, разкривайки белите му зъби.

— *Повечето* от нас бяха там — започна той и погледна към Стефан. Елена видя как останалите проследиха погледа му. — Отидох там малко след като Бони бе открила трупа. И това, което изпитах, бе загриженост за общността ни. По улиците броди опасен убиец, а досега никой нищо не е направил, за да го спре. И... — Тайлър внезапно млъкна.

Елена не бе много сигурна, но ѝ се стори, че Каролайн му даде знак да замълчи. Самата Каролайн отметна назад лъскавата си кестенява коса и кръстоса дългите си крака, когато Тайлър отново седна до нея.

— Добре, благодаря ви. Значи повечето от вас са били там. Това прави преживяното двойно по-мъчително. Но може ли да чуем какво се е случило от този, който е намерил тялото? Бони тук ли е? — Аларик се огледа наоколо.

Бони бавно вдигна ръка, след което се надигна от чина.

— *Мисля*, че аз бях тази, която откри тялото. Искам да кажа, че бях първата, която разбра, че той действително е мъртъв, а не че само се преструва.

Сега Аларик Залцман изглеждаше леко озадачен.

— А не само се преструва? Той често ли се правеше на мъртвец? — Разнесоха се хихикания, а новият учител отново им демонстрира момчешката си усмивка. Елена се извърна и погледна към Стефан, който мълчеше, смръщил вежди.

— Не... не — отрече Бони. — Разбирате ли, той беше избран за жертва в Къщата на духовете. Затова целият бе в кръв, само че тя беше имитация. И за това отчасти имам вина и аз, понеже той не искаше да го цапат, но аз настоях да го направи. Той трябваше да изиграе ролята на Кървавия труп. Но той не преставаше да повтаря, че било прекалено и продължи, докато не се появи Стефан, който започна да спори с него... — Тя спря. — Искях да кажа, че ние поговорихме с него и той накрая се съгласи да го направи, а след това започна представлението в Къщата на духовете. И малко по-късно забелязах, че той не се изправя и не плаши малчуганите, както се очакваше. Затова отидох при него да го попитам какво не е наред. А той не ми отговори. Той просто... просто бе вперил изцъклените си очи в тавана. И тогава го докоснах и

той... беше ужасно. Главата му беше отпусната. — Гласът на Бони се разтрепери и тя млъкна, за да преглътне мъчително.

Тогава Елена скочи на крака, последвана от Стефан, Мат и още неколцина от съучениците им. Елена протегна ръка към Бони.

— Бони, всичко е наред, не се измъчвай. Всичко е наред.

— А кръвта му беше навсякъде по ръцете ми. Имаше кръв навсякъде, толкова много кръв... — Тя подсмъркна истерично.

— Добре, времето изтече — обяви Аларик Залцман. — Съжалявам, нямах намерение да те разстройвам. Все пак си мисля обаче, че в бъдеще ще се наложи да поработиш, за да преодолееш тези чувства. Ясно е, че за теб е било много травмиращо преживяване.

Учителят по европейска история се изправи и закрачи около центъра на кръга, докато нервно кършеше ръце. Бони продължаваше да подсмърча тихо.

— Разбирам какво чувстваш — продължи той и момчешката му усмивка отново грейна с пълна сила. — Искан ми се да дам добро начало на нашите отношения между учител и ученици, което да не е свързано с тази потискаща атмосфера. Какво ще кажете всички вие да ми дойдете на гости довечера, за да можем да си поговорим без формални ограничения? Може би ще успеем да се поопознаем по-добре и да си поговорим за това, което се е случило. Който иска, може да доведе и някой приятел или приятелка. Какво ще кажете?

Изтекоха около тридесетина секунди, през които учениците само се взираха в него. Накрая някой попита:

— У вас ли? И къде е това?

— Да... ох, забравих да кажа. Колко съм глупав. Отседнал съм в къщата на Рамзи, на авеню „Магнолия“. — Учителят написа адреса си на черната дъска. — Семейство Рамзи са мои приятели и ми дадоха къщата под наем, докато са във ваканция. Идвам от Шарлотсвил^[1]. Директорът на гимназията ми се обади в петък, за да ме попита дали ще се съглася да се преместя временно тук. Реших да се възползвам от шанса. Това е първата ми истинска работа като учител.

— О, това обяснява всичко — промърмори Елена.

— Така ли? — попита Стефан.

— Е, какво ще кажете? Одобрявате ли идеята? — Аларик Залцман огледа класа.

Никой не посмя да откаже. Отвсякъде се чуха утвърдителни отговори.

— Чудесно, значи е уредено. Ще се погрижа за безалкохолни напитки и всички ние ще се опознаем помежду си. О, да, между другото... — Отвори дневника и го прегледа набързо. — По този учебен предмет присъствието формира половината от окончателната ви оценка. — Вдигна глава и отново се усмихна. — А сега сте свободни.

— Бива си го — промърмори някой зад Елена, докато тя вървеше към вратата. Бони крачеше зад нея, но гласът на Аларик Залцман я сепна и я накара да се обърне.

— Може ли да останат за минута учениците, които споделиха с нас впечатленията си?

Стефан също трябваше да напусне класната стая.

— По-добре ще е да отида да видя какво става с тренировките на футболния отбор — рече. — Вероятно са отменени, но за по-сигурно ще проверя.

Елена се притесни.

— Ако не са отменени, мислиш ли, че си достатъчно добре, за да участваш в тях?

— Ще се справя — отговори уклончиво той. Но на нея не й убягна, че по лицето му още има следи от прекомерното изтощение и че продължава да се движи болезнено сковано. — Ще се срещнем при твоето шкафче.

Тя кимна. Но когато се доближи до шкафчето си в редицата в коридора, завари до него Каролайн, увлечена в разговор с още две техни съученички. Три чифта очи внимателно следяха всяко движение на Елена, докато прибираше учебниците и тетрадките си в шкафчето, но когато Елена вдигна глава, две от тях побързаха да отклонят поглед. Единствено Каролайн остана нахално втренчена в нея, с леко наклонена глава, докато шепнеше нещо на другите две момичета.

Елена кипна. Затръшна ядно вратичката и пристъпи право към групичката.

— Здравей, Беки. Здравей, Шейла — започна тя. А после добави, но много по-натъртено: — Здравей, Каролайн.

Беки и Шейла измърмориха по едно глухо здрасти, а после побързаха да смотолевят, че трябвало да бързат нанякъде. Елена дори

не се обърна, за да види как се измъкват тихомълком. Не сваляше гневния си поглед от Каролайн.

— Какво става тук? — попита тя настойчиво.

— Какво толкова има да става? — сви рамене Каролайн, очевидно наслаждавайки се на сценката. Дори се опита да я удължи колкото можеше повече. — С кого какво да става?

— С теб, Каролайн. Както и с всички останали. Не се преструвай, че не си замислила нещо, защото много добре те познавам. През целия ден всички тук упорито ме избягват, сякаш съм чумава, а ти имаш вид на спечелила голямата награда от лотарията. Каква каша си надробила?

Невинното досега изражение на Каролайн моментално се изтри, за да отстъпи на котешки лукавата ѝ усмивка.

— Казах ти още при започването на учебната година, че нещата тук ще се променят, Елена — припомни ѝ тя. — Предупредих те, че царуването ти може да приключи. Само че това сега не е мое дело. Всичко, което се случува, е въпрос на най-прост естествен подбор. Според закона на джунглата.

— И какво толкова се е случило?

— Хм, ами да кажем, че да излизаш с един убиец, може силно да навреди на социалния ти живот.

Гърдите на Елена се стегнаха, сякаш Каролайн я бе ударила с все сила. За миг я обзе почти неустойимо желание да ѝ върне удара в прекия, в буквалния смисъл. Но после, макар бученето на кръвта да отекваше в ушите ѝ, тя само процеди през стиснатите си до болка зъби:

— Това не е вярно. Стефан не е извършил нищо. От полицията го разпитаха и никой не го подозира в нищо.

Каролайн само сви рамене, а усмивката ѝ премина в изражение на снизходително покровителство.

— Елена, ние с теб се знаем още от детската градина — припомни ѝ тя, — така че мога да си позволя да ти дам един приятелски съвет заради доброто старо време: зарежи Стефан. Ако го направиш още сега, ще можеш да избегнеш превръщането си в пълна социална отрепка. В противен случай ще е по-добре отсега да си купиш едно звънче, за да подрънкваш с него по улиците^[2].

Гневът продължи да бушува в душата на Елена, докато Каролайн гордо се извърна и започна да се отдалечава, развявайки зад гърба си буйната си като кестеняв водопад коса. Едва след секунди Елена си възвърна дар словото.

— Каролайн. — Другото момиче се обърна. — Ще ходиш ли довечера на купона в къщата на Рамзи?

— Предполагам, че да. Защо питаш?

— Защото и аз ще бъда там. Със Стефан. Ще се видим в джунглата. — Сега бе ред на Елена да се извърне предизвикателно.

Задоволството ѝ от достойното оттегляне от сцената леко се помрачи, когато забеляза една слаба фигура, скрита в сенките в далечния край на коридора. За миг фигурата залитна, но като приближи още, Елена я разпозна. Беше Стефан.

Тя знаеше, че усмивката, с която го посрещна, изглежда пресилена. Той отклони поглед към редицата от шкафчета покрай стената, докато двамата продължиха рамо до рамо към изхода на сградата.

— Явно са отменили тренировките на отбора по футбол? — попита го тя.

Той кимна.

— За какво беше всичко това? — запитва той тихо.

— Нищо особено. Просто попитах Каролайн дали ще дойде довечера на купона. — Елена отметна глава назад, за да погледне към унилото сиво небе.

— А само за това ли си говорихте?

Тя си спомни какво ѝ бе казал той, когато беше в стаята му. Стефан можеше да вижда, а също и да чува много по-добре от простосмъртните. Но беше ли достатъчно умението му, за да долови думите, разменени между двете съученички на петнадесетина метра от него нататък по коридора?

— Да — отвърна тя предизвикателно, все още зареяла взор нагоре в облаците.

— И заради това ли сега си толкова ядосана?

— Да — повтори тя със същия тон.

Макар и да не го гледаше, тя усещаше втренчения му поглед.

— Елена, това не е вярно.

— Е, ако можеш да четеш мислите ми, тогава няма нужда да ми задаваш въпроси, нали?

Двамата се обърнаха лице в лице. Това на Стефан оставаше напрегнато, а устните му — мрачно стиснати.

— Знаеш, че не бих го направил. Но мислех, че ти си тази, която държи да сме честни един към друг.

— Добре, ще ти кажа. Каролайн, както обикновено, се държа като истинска кучка и не спря да дрънка за убиеца. И какво от това? Какво толкова ти пука?

— Защото тя може би има право — заяви Стефан изненадващо. — Не, не за убиеца, а за теб. По-точно за теб и за мен. Трябваше да предвидя, че ще се стигне дотук. Не е само тя, нали? През целия ден се усещам заобиколен само от враждебност и страх, но съм прекалено изтощен, за да се опитам да го анализирам. Те си мислят, че аз съм убиец и сега искат да си го изкарат на теб.

— Няма значение какво си мислят! Те грешат и накрая ще го осъзнаят. Тогава всичко отново ще си продължи постарому.

Устните на Стефан се извиха в тъжна усмивка.

— Наистина ли го вярваш? — Озърна се, а чертите на лицето му се изостриха. — Ами ако не стане така? Ако стане още по-лошо?

— Какво искаш да кажеш?

— Може би щеше да е по-добре... — Стефан си пое дълбоко дъх и продължи, този път по-внимателно: — Може би ще е по-добре, ако за известно време не се виждаме. Ако си мислят, че не сме заедно, ще те оставят на спокойствие.

Тя се втренчи в него.

— Наистина ли мислиш, че ще можеш? Да не се виждаш с мен? Да не разговаряш с мен неясно докога?

— Ако е необходимо... да. Дори можем да се преструваме, че сме скъсали завинаги. — Стисна челюсти.

Елена продължи да го гледа още миг. После се доближи до него, така че почти се докосваха. Той сведе поглед към нея, очите му бяха на сантиметри от нейните.

— Има само една причина да обявя на всички останали в училището, че сме скъсали. И тя е ако ми кажеш, че не ме обичаш и че повече не искаш да ме виждаш. Кажи ми го, Стефан, още сега. Кажи ми, че повече не искаш да бъдеш с мен.

Дъхът му секна. Взираше се в нея с искрящите си зелени котешки очи, осеяни със златистоизумрудени точки.

— Кажи го — подкани го нетърпеливо момичето. — Кажи ми, че можеш да живееш без мен, Стефан. Кажи ми...

Така и не довърши изречението. Устните му се впиха в нейните.

---

[1] Малък град, където се намира щатският университет на Вирджиния. — Бел.прев. ↑

[2] В древността задължавали прокажените да пришиват звънчета по дрехите си, за да предупреждават здравите за заразата. — Бел.прев. ↑

6

Стефан седеше във всекидневната на семейство Гилбърт и се съгласяваше учтиво с всичко, което казваше леля Джудит. Не беше необходимо да четеш чужди мисли, за да се досетиш, че тя се чувства неудобно с госта си. Но въпреки това се стараеше да поддържа любезен тон, също както и Стефан, който искаше Елена да бъде щастлива.

Елена. Дори и когато не я гледаше, той я усещаше, при това много по-осезаемо от всичко останало в стаята. Живото ѝ присъствие въздействаше върху кожата му като слънчевата светлина, проникваща през затворени клепащи. А когато се обърнеше с лице към нея, вълна от наслада заливаше всичките му сетива.

Толкова много я обичаше. Вече не я възприемаше като копие на Катрин. И без това сега почти бе забравил как бе изглеждала отдавна починалата девойка. Всъщност двете момичета бяха доста различни. Елена имаше същата светлорозовата коса и млечнобяла кожа, както и същите деликатни черти като Катрин, но с това приликите се изчерпваха. Очите ѝ, които сега изглеждаха теменужени на светлината на огъня в камината, в повечето случаи бяха тъмносини като лапис лазули, не бяха плахи и по детски покорни като тези на Катрин. Тъкмо обратното, очите на Елена бяха като прозорци към душата ѝ, които грееха с пламъка на страстта. Елена си оставаше Елена и образът ѝ завинаги бе заменил нежното призрачно видение, останало в сърцето му като спомен от Катрин.

Но тъкмо тази нейна сила правеше любовта им много опасна. Миналата седмица, когато тя му предложи кръвта си, той не успя да ѝ устои. Беше ѝ безкрайно благодарен, разбира се, понеже без нея можеше да умре, но беше твърде загрижен и за безопасността на самата Елена. За стотен път погледът му се плъзна по лицето ѝ, за да потърси издънническите белези на промяната. Дали прекрасната ѝ млечнобяла кожа не беше твърде бледа? А изражението на лицето ѝ не беше ли леко отнесено?

Отсега нататък те двамата трябваше много да внимават. Особено внимателен трябваше да бъде той. Да се храни редовно и при това да задоволява глада си единствено с животни, за да не бъде изкушен от нея. Никога не биваше да позволява нуждата му от кръв да стане прекалено силна. И сега, като помисли за това, изпита глад. Тази изгаряща отвътре болка, разпростираща се по цялата му челюст, не преставаше да му нашепва през вените и капилярите. Трябваше да отиде в гората — където сетивата му щяха да го изправят нащрек и при най-лекото изпукване на съчките сред листата по земята и мускулите му да се стегнат, готови за лов — а не да седи тук, загледан във фината мрежа от леко синеещи вени по шията на Елена.

Същата тази фина шия се изпречи пред очите му, когато Елена се обърна към него.

— Искаш ли тази вечер да отидем заедно на купона? Можем да вземем колата на леля Джудит — предложи му тя.

— Но преди това трябва да вечеряте — изрече леля Джудит забързано.

— Е, можем да спрем някъде по пътя и там да хапнем нещо — каза Елена.

Стефан си помисли, че тя имаше предвид само себе си. Самият той беше способен да дъвче и преглъща обикновена храна само ако беше неизбежно, макар това да не му харесваше, пък и отдавна беше изгубил вкус към нея. Не, неговите... апетити... сега бяха по-особени. И ако отидат довечера на този купон, това означаваше, че ще изминат още доста часове, преди да може да се нахрани. Но въпреки това той кимна на Елена в знак на съгласие.

— Както искаш.

Тя очевидно го искаше и вече се бе нагласила за тръгване. Това му бе станало ясно още щом отиде у тях.

— Добре, тогава ще е по-добре да се кача горе и да се преоблека — рече Елена.

Той я последва до подножието на стълбите, отвеждащи към горния етаж на къщата.

— Сложи си нещо с висока яка. Някой пуловер — посъветва я тихо.

Тя погледна напред по дългия коридор към опразнената всекидневна.

— Всичко е наред. Вече почти са зараснали. Виждаш ли? — И смъкна яката си, като изви главата си на една страна.

Стефан гледеше като омагьосан шията ѝ. Двата дребни извити белега върху фината кожа вече бяха придобили цвета на бургундско вино, но силно разрежено с вода. Усети как челюстта му се стегна и побърза да отвърне очи. Ако продължеше да гледа шията ѝ, щеше да полудее.

— Нямах това предвид — изрече той дрезгаво.

Тя побърза да спусне косата си, за да закрие белезите.

— О.

— Влизайте!

Веднага с влизането им обаче разговорите в стаята секнаха. Елена огледа лицата, извърнати към нея, до едно с пламнали от любопитство очи и с напрегнати физиономии. Не бе свикнала да я посрещат така, когато влизаше при някоя компания, събрала се да се позабавлява.

Някакъв ученик им отвори вратата. Домакинът на сбирката Аларик Залцман не се виждаше никъде. Но, разбира се, Каролайн бе там настанила се на едно високо столче край бара, за да покаже на всички какви хубави дълги крака има. Поздрави Елена с леко насмешлив, дори предизвикателен поглед, след което каза нещо на момчето от дясната ѝ страна, което тутакси се разсмя.

Елена усети как устните ѝ я заболяват от собствената ѝ пресилена усмивка, а по лицето ѝ плъзна лека червенина. В този миг се разнесе познат глас:

— Елена, Стефан. Насам!

Зарадва се, като видя Бони, седнала до Мередит и Ед Гоф на едно канапе в ъгъла. Двамата със Стефан се настаниха на големия диван срещу тях, откъдето спокойно можеше да слуша разговора в стаята.

По силата на някакво неписано споразумение никой не спомена нищо за това, че Елена и Стефан пристигнаха заедно. Елена предпочете да се преструва, че всичко си е съвсем обичайно, както винаги е било.

Бони и Мередит се включиха в играта.

— Изглеждаш прекрасно — отбеляза Бони топло. — Направо съм влюбена в този твой червен пуловер.

— С него изглежда чудесно, нали, Ед? — обади се и Мередит, а пък Ед, който досега изглеждаше потънал в собствените си мисли, кимна в знак на съгласие.

— Значи са поканени ученици и от твоя клас — каза Елена на Мередит. — Очаквах да бъдем само от нашия.

— Не зная дали думата поканени е точната дума за случая — отвърна ѝ Мередит. — Като се има предвид, че присъствието определя половината от оценката ни.

— Наистина ли мислиш, че той говореше сериозно? Не може да го е казал на сериозно — вметна Ед.

Елена сви рамене.

— На мен поне ми прозвуча съвсем сериозно. Между впрочем, къде е Рей? — обърна се тя към Бони.

— Рей ли? О, да, Рей. Ами не зная, сигурно е някъде наоколо. Толкова много народ се насъбра.

Това беше вярно. Всекидневната в къщата на Рамзи вече беше пренаселена, а от мястото си Елена можеше да види, че тълпата се блъскаше и в коридора, в предния салон, та нищо чудно и в кухнята да беше пълно с посетители. На няколко пъти преминаващите зад Елена закачаха косата ѝ.

— Какво искаше да говори с вас след часовете този Залцман? — попита Стефан.

— Аларик — поправи го Бони предвзето. — Иска да го наричаме просто Аларик. О, толкова е сладък. Призна ни, че се чувствал ужасно неудобно заради това, че ме накарал да си припомня за едно толкова потресаващо преживяване. Не знаел как точно е умрял господин Танър, нито пък очаквал, че съм толкова чувствителна. Разбира се, той също е много чувствителен човек, така че разбира как съм се чувствала. Той е Водолей.

— При това под влияние на Луната — промърмори Мередит тихо. — Бони, ти нали не вярваш на тези глупости? Той е учител и не би трябвало да пълни главите на учениците си с подобни дивотии, за да им се хареса.

— Въобще не се опитва да направи това! Каза същото и на Тайлър, и на Сю Карсън. И добави още, че трябва да си организираме

нещо като група за подкрепа или да напишем есе за преживяванията ни от онази нощ. А накрая уточни, че тийнейджърите до един се впечатлявали лесно, а той не искал тази трагедия да окаже продължително въздействие върху развитието ни като личности.

— О, братче! — въздъхна Ед, а Стефан се засмя тъй силно, че чак се закашля. Всъщност никак не му беше весело и въпросът му към Бони не беше от голо любопитство. Елена беше сигурна в това, защото долавяше напрежението, което се излъчваше от него. Стефан изпитваше към този нов учител Аларик Залцман същото, което изпитваха повечето от тук присъстващите към самия него. Предпазливост и недоверие.

— Но е странно, че той се държи така, все едно че този купон е плод на спонтанна идея на класа — продължи тя, като по този начин, макар и несъзнателно, всъщност отговаряше на неизречените въпроси на Стефан, — докато е напълно очевидно, че всичко е било грижливо планирано.

— А още по-странен е фактът, че училищното ръководство ще наеме нов учител, без да му съобщи как е умрял предшественикът му — подхвърли Стефан. — Всички говорят само за това. Сигурно го пише и във вестниците.

— Но липсват подробностите — възрази Бони твърдо. — Всъщност има неща, които дори и полицията още не е оповестила, понеже се опасяват да не помогнат така на убиеца да прикрие следите си. Ето например — продължи тя, но вече доста по-тихо — знаете ли какво ми каза Мери? Доктор Файнбърг разговарял с колегата си, който извършил аутопсията, онзи от съдебната медицина. И той му казал, че в трупа нямало кръв. Нито капка.

Елена се почувства така, сякаш отнякъде я облъхна струя от вледеняващ вятър както тогава на гробището. Не можа да отрони нито дума. Но Ед попита с най-невинен тон:

— Че къде е изчезнала?

— Е, предполагам, че се е разплискала по пода — отговори Бони спокойно. — Около олтара и наоколо. Тъкмо това сега проучват от полицията. Но е необичайно за един труп да остане без кръв. Обикновено се откривали съсирени остатъци. Наричали го посиняване постмортем. Какво толкова странно казах?

— Ти с невероятната ти чувствителност накрая ще ме накараш да повърна — оплака се Мередит със задавен глас. — Не може ли да говорим за нещо друго?

— Ти не си била цялата оплескана с кръв — започна Бони, но Стефан я прекъсна.

— А стигнали ли са следователите до някакъв извод от това, което са открили? И дали са вече по-близо до намирането на убиеца?

— Не зная — призна си Бони чистосърдечно, след което изведнъж се ободри. — Точно така, Елена, нали спомена, че знаеш...

— Стига, Бони — изрече Елена отчаяно. Надали можеше да се намери по-неподходящо място за това обсъждане от тази стая, пълна с хора, които мразеха Стефан. От учудване Бони се облещи, но все пак кимна и млъкна.

Елена обаче не можа да се успокои. Стефан не беше убил господин Танър, но същото доказателство, което можеше да отведе следователите при Деймън, с лекота можеше да ги насочи и към Стефан. И сигурно точно така ще стане, защото никой, освен самия Стефан и нея, не подозираше за съществуването на Деймън. Той беше някъде там, навън, в сенките. Притаен в очакване на следващата си жертва. Може би дори чакаше Стефан... или нея.

— Стана ми горещо — каза тя рязко. — Ще отида да разгледам какви освежаващи напитки ни е приготвил Аларик.

Стефан се надигна да я придружи, но Елена му махна с ръка да не става. Чипсът и пуншът не можеха да го нахранят. А тя искаше за няколко минути да остане сама, да се пораздвижи, да се успокои.

Компанията на Мередит и Бони ѝ създаваше измамно чувство за сигурност. Като се отдалечи от тях, тя отново се сблъска с изпълнените с неприязън погледи и обръщащите се припряно гърбове. Но този път това я вбеси. Запроправя си път сред гъстата тълпа нарочно по-грубо от необходимото, с което още повече привлече погледите на съучениците си. Вече и без това имам лоша слава, помисли си момичето. Защо да не бъда и груба?

Беше гладна. Някой беше подредил във всекидневната на Рамзи богат асортимент от сандвичи, които изглеждаха изкушаващо добре. Елена си взе хартиена чинийка и подреди в нея няколко сандвича, без да обръща внимание на насъбралите се около голямата маса от дъбово дърво ученици. Нямахше да разговаря с тях, освен ако те първи не я

заговореха. Вместо това посвети цялото си внимание на освежителните напитки, след което си проправи път сред навалищата до подносите, за да си избере от различните видове сирене и кракери, после опита и гроздето, като се оглеждаше внимателно, за да не пропусне нещо по-апетитно.

Така успя да привлече още по-силно всеобщото внимание, което ѝ бе ясно дори и без да вдига поглед от масите с храна. Накрая умишлено задържа бавно една от солетите, като я задържа да стърчи между зъбите си, преди да се извърне от масата.

— Мога ли и аз да отхапя?

Очите ѝ се изцъклиха. Дъхът ѝ секна. Мозъкът ѝ блокира, отказвайки да регистрира ставащото, като я остави безпомощна и уязвима. Но макар рационалното ѝ мислене да се бе изпарило, сетивата ѝ продължаваха да регистрират безмилостно: черните му очи доминираха в зрителното ѝ поле, полъхът на някакъв одеколон подразни ноздрите ѝ, кожата ѝ усети как двата му дълги пръста повдигнаха брадичката ѝ. Деймън изправи главата ѝ нежно и прецизно, преди да се наведе към нея и да отхапе от другия край на солетата.

В този миг само броени сантиметри разделяха устните им. Той се наведе, за да отгризне втори път, но мозъкът на Елена най-после реагира. Тя се отдръпна назад, сграбчи остатъка от солетата и ядосано я захвърли настрани. Той обаче я улови във въздуха — виртуозна демонстрация на завидно бързите му рефлекси.

Очите му си оставаха приковани в нейните. Накрая девойката успя да си поеме дъх и да отвори уста, без да е сигурна какво ще каже. Най-вероятно щеше да изкрещи. Да предупреди всичките тези хора да побегнат навън в нощта. Сърцето ѝ биеше бясно като парен чук, а зрението ѝ се замъгли.

— Кротко, кротко. — Той пое хартиената чинийка от ръката ѝ, а после хвана и китката ѝ. Но я държеше леко, както когато Мери пое ръката на Стефан, за да му измери пулса. И докато тя продължаваше да го гледа втренчено, с отворена уста, той я погали по ръката с палеца си, сякаш искаше само да я успокои. — Кротко. Всичко е наред.

Какво правиш тук, веднага изникна въпросът в главата ѝ. Всичко наоколо ѝ се струваше обляно в странна и неестествена светлина. Беше като един от онези кошмари, в които всичко е най-обикновено също

като в ежедневието, но после изведнъж се случва нещо гротескно. Той щеше да ги убие.

— Елена? Какво ти е? — Сега ѝ говореше Сю Карсън, дори я бе уловила за раменете.

— Мисля, че се задави с нещо — рече Деймън, като пусна китката на Елена. — Но сега вече е по-добре. Защо не ни запознаеш?

Ще убие всички...

— Елена, това е Деймън, хм... — Сю протегна ръка в знак на извинение, но Деймън довърши вместо нея:

— Смит. — Вдигна картонената си чаша към Елена. — Да пием за живота.

— Какво правиш тук? — прошепна тя.

— Той учи в колеж — намеси се Сю, когато стана очевидно, че Деймън няма намерение да отговори на въпроса на Елена. — Дошъл е от... от колежа във Вирджиния, нали? От „Уилям и Мери“, нали?

— Това е едно от многото места, където съм учил — обясни Деймън, без да откъсва поглед от Елена. Нито веднъж не погледна към Сю. — Обичам да пътувам.

Светът около Елена отново се върна на мястото си, но беше един смразяващ вените свят. От всички страни бе пълно с хора, които наблюдаваха в захлас тяхната размяна на реплики, което ѝ пречеше да говори свободно. Но те в същото време ѝ осигуряваха безопасност. Поради неясна за нея причина Деймън играеше някаква своя игра, преструвайки се на един от тях. И докато този маскарад продължаваше, той нямаше да посмее да ѝ направи нищо пред тълпата... или поне тя така се надяваше.

Игра. Но по неговите правила. Ето го, застанал най-спокойно до нея във всекидневната в къщата на Рамзи.

— Той е дошъл тук само за няколко дни — продължи Сю, с което неволно помагаше на Елена да се окопити. — На гости на свои приятели, нали така? Или бяха роднини?

— Да — отвърна Деймън лаконично.

— Щастливец си, че можеш да си тръгнеш, когато си поискаш — отбеляза Елена. Не знаеше какво я прихвана, да се опита да смъкне маската му.

— Късметът няма нищо общо с това — каза Деймън. — Обичаш ли да танцуваш?

— Какво следваш?

Той ѝ се усмихна.

— Американски фолклор. Знаеш ли, че ако имаш бенка на врата, това означава, че ще бъдеш богата? А сега ще възразиш ли, ако проверя?

— Аз възразявам. — Гласът дойде зад гърба на Елена. Беше ясен, студен и тих. Елена бе чувала Стефан да говори с този тон само веднъж — когато залови Тайлър да се опитва да я изнасили в гробището. Пръстите на Деймън застинаха на гърлото ѝ и тя, освободена най-после от магията, отстъпи крачка назад.

— А теб това какво те засяга? — рече той.

Двамата стояха лице в лице под леко примигващата жълта светлина от медния полилей.

Елена трескаво се разрови из пластове на собствените мисли, все едно че загребваше в дебел слой парфе. Всички ги зяпаха напрегнато. За тях това навярно изглеждаше по-интересно и от филм... Не бях забелязала, че Стефан е по-висок... Бони и Мередит сигурно вече се чудят какво, по дяволите, става... Стефан е вбесен, но още е слаб, не се е възстановил напълно... Ако сега се нахвърли върху Деймън, ще загуби двубоя...

И всичко това пред всичките тези хора. Мислите ѝ рязко секнаха, сякаш всичко си дойде на мястото. Ето за какво се бе вмъкнал Деймън тук, за да подтикне Стефан да го нападне, очевидно непровокирано. Нямах значение какво ще се случи след това, Деймън така или иначе щеше да е победител. Ако сега Стефан му се нахвърли, това ще бъде само още едно доказателство за склонността му към насилие. И още една улика в полза на обвинителите на Стефан. А ако Стефан изгуби битката...

Това ще означава да се прости с живота си, помисли си Елена. О, Стефан, та той сега е толкова силен; моля те, не го прави. Не играй по неговата свирка. Той иска да те убие и просто търси удобна възможност.

Принуди крайниците си да се раздвижат, макар да бяха като вкочанени и несръчни като на кукла на конци.

— Стефан — заговори тя, поемайки студената му ръка в своята, — хайде да се прибираме у дома.

Усети напрежението, сковало тялото му, сякаш под кожата му протичаше електрически ток. В този момент той изцяло се бе фокусирал само върху Деймън, а светлината в очите му приличаше на огън, отразен от острие на кинжал. Не го познаваше такъв, никога не го бе виждала в това състояние. И сега я плашеше.

— *Стефан* — извика му тя, сякаш се бе изгубила в мъгла и не можеше да го намери. — *Стефан*, моля те.

Бавно, много бавно усети реакцията му. Чу го да си поема тежко дъх, усети как тялото му се отпуска, а напрежението изчезва. Смъртоносната концентрация на ума му се поразсея, той я погледна и я видя.

— Добре — промълви тихо, като я гледаше право в очите. — Да вървим.

Като се обърнаха, тя го улови за ръката, а другата си ръка пъкна под мишницата му. С всички сили на волята си момичето си наложи да не поглежда назад през рамо, но кожата на гърба ѝ настръхна, сякаш очакваше удар с нож в гърба.

Вместо това чу само тихото иронично подмятане на Деймън:

— А чувала ли си, че целувка на червенокосо момиче лекува мехури от треска? — Последва бурният смях на Бони, явно поласкана от думите му.

По пътя към изхода те най-после налетяха на домакина на купона.

— Тръгват толкова скоро? — удиви се Аларик. — Но аз още не съм имал възможността да си поговоря с вас.

В гласа му се долавяха нетърпеливи и укорителни нотки, като куче, което много добре знае, че няма да го изведат на разходка. Елена усети как стомахът ѝ присви от тревога за него и за всички останали в къщата. Дватама със Стефан ги изоставяха на произвола на Деймън.

Надяваше се само досегашната и преценка да се оправдае и Деймън да продължи да разиграва своя маскарад. Сега трябваше бързо да изведе Стефан отгук, преди да е променил намерението си.

— Не се чувствам много добре — оплака се тя, докато взимаше чантата си, оставена на дивана. — Съжалявам. — Стисна още поздраво ръката на Стефан. Малко му бе нужно, за да се обърне и да се върне в дневната.

— Аз съм този, който най-много съжалява, че си тръгвате — каза Аларик. — Довиждане.

Вече бяха на прага, когато тя забеляза малкото късче виолетова хартия, напъхано в страничния джоб на чантата ѝ. Измъкна го и го разгъна по инерция, тъй като умът ѝ бе зает с други неща.

Върху листчето имаше написано нещо с равен и непознат почерк. Само три реда. Прочете ги и ѝ се стори, че светът около нея се завъртя. Това вече ѝ дойде прекалено много. Вече нямаше сили за нищо.

— Какво има? — попита Стефан.

— Нищо особено. — Напъха късчето хартия обратно в страничния джоб на чантата си, като го натъпка надолу с пръсти. — Нищо интересно. Стефан, хайде да се махаме оттук.

Пристъпиха навън под плющия дъжд.

— Следващия път — закани се Стефан тихо — няма да си тръгна.

Елена знаеше, че говори сериозно и се ужаси. Но точно сега емоциите ѝ вече се бяха поукротили и не бе в настроение да спори.

— Той беше там — заговори тя. — Вътре в един обикновен дом, пълен с обикновени хора, все едно че имаше всичките права да бъде там. Не допусках, че ще дръзне да го стори.

— А защо не? — възрази ѝ Стефан с горчивина. — И аз бях там, в същата тази обикновена къща, пълна с най-обикновени хора, сякаш имах пълното право да бъда там.

— Не исках да кажа точно това. Само дето съм го виждала единствен път на публично място, в Къщата на духовете, но тогава беше с маска и маскараден костюм, пък и там беше тъмно. Преди това сме се срещали само на пусти места като гимнастическия салон онази вечер, когато бях сама, или на гробището...

Веднага се усети, че последните ѝ думи бяха грешка. Не беше споделила със Стефан, че преди три дни бе отишла да търси Деймън. Той тутакси замръзна на шофьорската седалка.

— Или на гробището?

— Да... искам да кажа, че тогава някой ни преследваше — мен, Бони и Мередит. Предполагам, че е бил Деймън. Наоколо нямаше жива душа, освен нас трите.

Но защо ѝ трябваше да го лъже? Защото — обади се тънък гласец, прозвучал строго в главата ѝ — в противен случай Стефан ще се вбеси. Ако разбере какво ѝ бе казал Деймън, чашата на търпението му ще прелее.

Никога не бива да му казвам, осъзна тъжно девойката. Нито за онзи път, нито за каквото и да било, което Деймън би направил в бъдеще. Защото Стефан със сигурност ще загине, ако се опита да се бори с Деймън.

В такъв случай Стефан никога няма да научи нищо, обеща си тя. Без значение какво ще трябва да направи. Не бива да им позволява да се бият заради нея. Независимо на каква цена.

За миг разкритието я смрази.

Преди петстотин години Катрин се бе опитала да попречи на битката между двамата братя и бе успяла само да ги тласне към смъртоносната развръзка. Но аз няма да повтора тази фатална грешка, решително си каза Елена. Методите на Катрин са били глупави и детински. Кой друг, освен някое неразумно дете ще се самоубие с надеждата, че двамата съперници за ръката ѝ ще се сприятелят? Това е била най-голямата грешка в цялата злочеста и тъжна история. Заради тази фатална грешка съперничеството между Стефан и Деймън бе прераснало в неумолима омраза. А на всичкото отгоре от този момент Стефан е заживял с чувството на вина; обвинявал е себе си заради глупостта и слабостта на Катрин.

— Мислиш ли, че някой го е поканил? — попита тя в опит да смени темата.

— Очевидно, след като беше вътре.

— Тогава излиза, че е вярно онова... за хора като теб. Трябва да те поканят. Но как тогава Деймън е проникнал в гимнастическия салон без покана?

— Защото гимнастическият салон не е място за живеене. Това е първият критерий. Няма значение дали се касае за къща, барака или апартамент над някой магазин. Ако там живеят, хранят се и спят човешки същества, ние трябва да бъдем поканени вътре.

— Само че аз не те поканих в моята къща.

— Напротив, направи го. В онази първа вечер, когато те доведох до твоя дом, ти отвори външната врата и ми кимна да вляза след теб. Не е нужно поканата да е устна. Достатъчно е да е налице намерението да поканиш някого. Освен това не е необходимо отправящият поканата да бъде от постоянните обитатели на жилището. Всеки човек може да ни покани.

Елена се замисли.

— А какво ще кажеш за лодка, обитавана от някого?

— Същото е, макар че течащата вода сама по себе си може да се окаже непреодолима бариера. За някои от нас е почти невъзможно да я преодолеят.

Елена внезапно си спомни как тя, следвана от Мередит и Бони, тичаха към моста Уикъри. По някакъв начин беше убедена, че ако минат по моста и се озоват на отсрещния бряг на реката, ще бъдат в безопасност от тайнствения преследвач.

— Ето защо е станало така — прошепна момичето. Но това все още не обясняваше откъде тя го знаеше. Сякаш бе нещо, внушено ѝ от външен източник. После осъзна още нещо.

— Ти ме пренесе през моста, следователно можеш да преминаваш през водата.

— Причината е в това, че съм слаб — призна ѝ Стефан. Произнесе го привидно равнодушно, без да влага чувства. — Може да се нарече ирония на съдбата, но колкото по-могъщи са нашите Сили, толкова по-силно сме подвластни на най-различни ограничения. Колкото повече принадлежиш на мрака, толкова повече те обвързват правилата, господстващи в неговото царство.

— Какви други правила съществуват? — поинтересува се Елена. Започна да съзира проблясъците на бъдещия си план. Или поне на надеждата да скрои такъв спасителен план.

Стефан я изгледа замислено.

— Да — рече той, — мисля, че вече е време да научиш и това. Колкото повече знаеш за Деймън, толкова повече се увеличават шансовете ти да се защитиш от него.

Да се защити? Може би Стефан знаеше повече, отколкото показваше.

— Добре. Трябва ли да нося чесън със себе си? — попита тя, когато той зави с колата по една странична уличка и паркира.

Той се засмя.

— Само ако държиш всички да започнат да те избягват. Но има други растения, които могат да ти помогнат. Като върбинката. Това е билка, за която се предполага, че може да предпазва срещу магии, която поддържа разума ти бистър дори ако някой използва Силите срещу теб. Хората отдавна я носят като талисман на врата си. На Бони особено ще ѝ допадне, защото тази трева е била свещена за друидите.

— Върбинка — повтори Елена, за да запомни непознатата дума. — Какво друго помага?

— Силната и пряка слънчева светлина е много болезнена. Затова можеш да забележиш рязка промяна във времето, когато Деймън се

появи.

— Забелязах го — кимна девойката. — Искаш да кажеш, че е дело на Деймън? Да променя времето?

— Да. Налага му се да го прави. Изисква се огромна сила, за да се контролират елементите, но така за него е по-лесно да се движи на дневна светлина. Докато прави така, че времето да е облачно, той дори няма нужда да пази очите си.

— Нито пък ти — додаде Елена. — А какво ще кажеш, хм, за кръстовете и другите подобни средства?

— Няма полза от тях — обясни й Стефан. — С изключение на случаите, при които човекът, който ги носи, вярва, че това ще го предпази. Вярата неимоверно засилва предпазните свойства.

— Ами... сребърните куршуми?

Стефан отново се изсмя.

— Това е за върколаците. От това, което съм слушал, те не понасят среброто под каквато и да е форма. Дървеният кол за пронизване в сърцето още се признава като доказан метод срещу такива като мен. Съществуват и други начини, които са повече или по-малко ефективни: изгаряне, обезглавяване, издраскване с нокти по слепоочията. Или най-добрият от всички...

— Стефан! — Тя се ужаси от самотната горчива усмивка, която се появи на лицето му. — А какво ще кажеш за превръщането в животни? — добави Елена. — Ти вече ми спомена веднъж, че при наличието на достатъчно Сила може да се постига. Може ли Деймън да се превръща, в което животно си пожелае? И ако може, как ще го разпознаем?

— Не може във всяко животно, което си поиска. Възможностите му са ограничени до едно животно или най-много две. Не мисля, че дори и с неговите Сили ще издържи на повече преобразявания.

— Значи трябва да продължим да се оглеждаме за гарван.

— Точно така. Може да успееш да се досетиш, че е наблизо, като се вгледаш в обикновените животни. Те често настръхват срещу нас и бягат, защото усещат, че сме ловци.

— Като например Яндзъ. Не спираше да лае по онзи гарван. Сякаш се досещаше, че в него има нещо лошо — припомни си Елена. — Ах, да, Стефан... — добави тя с променен тон, когато една нова

мисъл я порази, — а какво ще кажеш за огледалата? Не помня някога да съм виждала отражението ти в огледало.

За миг той не отговори, но после отвърна:

— Съществува легенда, според която огледалата отразяват душата на човека, който се вира в тях. По тази причина примитивните хора се плашат от огледалата; боят се, че душите им ще бъдат уловени и откраднати. За съществата от моя вид се предполага, че нямат отражения... защото нямаме душа. — Той бавно се пресегна към огледалото за обратно виждане в колата и го нагласи така, че Елена да може да надникне в него. В посребреното стъкло тя видя очите му, мрачни и безкрайно тъжни.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го прегърне и тя го стори.

— Обичам те — прошепна. Това бе единствената утеха, която можеше да му дари. Това бе всичко, което имаха.

Той я прегърна и зарови лице в косите ѝ.

— Ти си моето огледало — прошепна ѝ.

Хубаво бе да усети как напрежението, сковало тялото му, постепенно започна да отстъпва пред топлината и уютата. Тя също се успокои, обзета от усещането за покой. Почувства се толкова добре, че забрави да го попита какво има предвид. Сети се чак когато стигнаха пред вратата на къщата ѝ, където трябваше да се сбогуват.

— Аз съм твоето огледало? — попита го тя, загледана в него.

— Защото ти открадна душата ми — обясни ѝ Стефан, сетне добави: — Затвори вратата и не отваряй на никого. — След което си тръгна.

— Елена, слава на небесата! — възкликна леля Джудит. Когато Елена я погледна, тя добави: — Бони се обади от сбирката ви. Каза, че най-неочаквано си си тръгнала, а когато не се прибра у дома, се разтревожих.

— Двамата със Стефан се поразходихме. — На Елена никак не ѝ допадна изражението на лицето на леля ѝ при тези думи. — Да не би да има някакъв проблем?

— Не, не. Но само... — Явно леля Джудит не знаеше как да довърши изречението. — Елена, само се чудех дали не е по-добре... известно време да не се срещаш толкова често със Стефан.

Елена застина.

— И ти ли?

— Това не означава, че вярвам на клюките — увери я леля Джудит. — Но за твое добро може да се окаже най-разумно да се дистанцираш малко от него...

— Да го зарежа? Да го изоставя, понеже хората разпространяват слухове за него? Да се пазя клеветите да не засегнат и мен? — Гневът ѝ намери дългоочаквания си отдушник и думите заседнаха в гърлото ѝ заради желанието да ги изговори всичките наведнъж. — Не, не мисля, че е по-добре, лельо Джудит. А ако така говореха и за Робърт, ти също нямаше да го зарежеш. Или може би щеше да го направиш?

— Елена, не е нужно да ми държиш такъв тон...

— И без това вече свърших! — извика тя и се втурна като обезумяла нагоре по стъпалата. Успя да удържи сълзите си да не рукнат, докато не се озова в стаята си, зад заключената врата. После се тръшна върху леглото и заплака горчиво.

Малко по-късно се надигна, за да се обади на Бони. Бони беше силно възбудена и още по-бърлива от обичайното. Какво, за Бога, имала предвид Елена с въпроса си дали не се е случило нещо необичайно, след като двамата със Стефан си тръгнали? Необичайното нещо било тяхното внезапно тръгване! Не, онова ново момче Деймън не е казал нищо за Стефан, след като си тръгнали. Освен това Бони не го е видяла да си тръгва с някоя. Защо? Да не би Елена да го ревнува? Да, това вече може да мине за шега. Но, честно, той е страхотен, нали? Почти толкова готин, колкото Стефан, особено ако си падаш по мъже с черни очи и коси. Разбира се, ако харесваш по-светлите коси и лешниковите очи...

Елена тутакси се досети, че очите на Аларик Залцман бяха с цвят на лешник.

Едва когато най-после затвори телефона, си спомни за бележката, която намери в чантата си. Трябваше да попита Бони дали някой се е доближавал до чантата ѝ, докато тя е била във всекидневната. Но по това време Бони и Мередит също бяха в трапезарията. Именно тогава някой трябва да е пъхнал бележката.

Тогава само при вида на виолетовата хартия Елена бе усетила метален вкус в устата си. Едва можеше да я гледа. Но сега, когато най-после беше сама, трябваше да я разгъне и отново да я прочете, като през цялото време се бе надявала, че този път думите в бележката ще се окажат различни, че преди в суматохата може нещо да се е объркало.

Но не бяха различни. Тези ясно изписани печатни букви отново се очертаваха болезнено контрастно върху бледия фон, сякаш бяха високи по три метра.

Искаше ми се да го докосна. И то повече от всяко друго момче, което някога съм познавала. Знаех, че и той иска това, но се държеше на разстояние от мен.

Нейните думи. От нейния дневник. Онзи, който ѝ бе откраднат.

На следващия ден Мередит и Бони позвъниха на вратата ѝ.

— Снощи ми се обади Стефан — започна Мередит още от прага. — Каза ми, че иска да е сигурен, че няма да отидеш сама на училище. Днес не можел да присъства в часовете, затова ни помоли с Бони да дойдем да те вземем за училище.

— Да те ескортираме — уточни Бони, която очевидно беше в добро настроение. — Като твои придружителки. Мисля, че е ужасно сладко от негова страна да е толкова загрижен за теб.

— Вероятно и той е зодия Водолей — подхвърли Мередит. — Хайде, Елена, да тръгваме, преди да я убия, за да престане да говори само за Аларик.

Елена закрачи мълчаливо, докато се чудеше защо Стефан не може да дойде на училище. Днес се чувстваше много уязвима и беззащитна. Беше един от онези омразни дни, когато бе готова да се разплаче от нищо.

На дъската за съобщения беше закрепено късче виолетова хартия.

Трябваше да се досети. Дълбоко в себе си го знаеше. Крадецът не се бе задоволил само да ѝ покаже, че е прочел дневника ѝ. Сега ѝ показваше, че най-съкровениите ѝ тайни могат да станат публично достояние.

Откъсна бележката от дъската и я смачка, но не преди да хвърли един поглед върху написаното. Кое то се оказа достатъчно, за да се

запечатат думите в мозъка ѝ.

Чувствам, че в миналото някой го е наранил много лошо и той така и не се е съвзел. Но също така мисля, че се страхува от нещо, от някаква тайна, която се бои да не разкрива.

— Елена, какво е това? Какво става? Елена, върни се!

Бони и Мередит я последваха до най-близката дамска тоалетна, където тя се надвеси над тоалетната чиния, за да накъса бележката на микроскопични парченца. Дишаше тежко като след надбягване. Приятелките ѝ се спогледаха озадачено, преди да се втурнат да проверяват другите клетки в тоалетната.

— Хей — провикна се Мередит високо, — тук важат правилата на горните класове. Ти! — тя заблъска единствената заключена врата. — Веднага навън.

След краткотрайно суетене отвътре се появи някакво крайно озадачено момиче от долните класове.

— Ама аз дори не...

— Вън. Веднага вън — разпореди се Бони. — А пък ти — посочи тя към другото момиче, което си миеше ръцете, — застани ей там и не пускай никого да влиза.

— Ама защо? Какво си...

— Мърдай, пиленце. Ако някой мине през тази врата, теб ще държа отговорна.

Когато вратата отново се затвори, те се върнаха при Елена.

— Окей, това бе, за да ги шашнем — обясни Мередит. — Хайде, Елена, давай.

Елена скъса последната тънка ивица от хартията, чудейки се дали да плаче, или да се смее. Искаше да им сподели всичко, но не можеше. Затова им каза само за дневника.

Те бяха не по-малко гневни и възмутени от нея.

— Трябва да е бил някой на купона — заключи Мередит накрая, след като всяка изрази мнението си за характера и морала на крадеца, като не пропуснаха да уточнят какво ще го очаква на онзи свят. — Но би могъл да е всеки. Не помня на купона някой да се е навъртал специално около чантата ти, но нали беше адски фрашкано с какви ли не типове и може просто да не съм го засякла.

— Но защо някой ще иска да направи това? — намеси се Бони. — Освен ако... Елена, онази вечер, когато намерихме Стефан, ти

спомена за нещо. Каза ни, че мислиш, че знаеш кой е убиецът.

— Не само мисля. Зная кой е. Но ако ме питате дали може да има връзка с това, ще ви призная, че не съм сигурна. Предполагам, че може да е свързано. Никак не е изключено да го е сторил същият човек.

Бони се ужаси.

— Ама това означава, че убиецът е ученик в нашето училище! — Когато Елена поклати отрицателно глава, тя продължи: — Единствените двама на купона, които не бяха наши съученици, бяха онзи новият и Аларик.

— Лицето ѝ внезапно се промени. — Аларик обаче не може да е убил господин Танър! По това време той още не е бил пристигнал във Фелс Чърч.

— Зная. Аларик не може да го е сторил. — Беше стигнала твърде далеч, за да спре сега, и без това Бони и Мередит вече знаеха прекалено много. — Деймън го е направил.

— Онзи готин тип е убиецът! Същият, който ме целуна!

— Спокойно, Бони. — Както винаги истерията на околните караше Елена да се контролира още по-добре. — Да, той е убиецът. И ние трите трябва да бъдем нащрек с него. Ето защо ви го казвам. Никога, никога не го канете в къщата си.

Елена млъкна, докато оглеждаше смаяните лица на приятелките си. Те я гледаха така изумено, че за миг я обзе ужасяващото чувство, че не ѝ вярват и че вече се питат дали не се е побъркала.

Но всичко, което попита Мередит с равен, някак си отчужден тон, беше:

— Сигурна ли си?

— Да. Сигурна съм. Той е убиецът. Той е този, който е натикал Стефан в кладенеца. И сега може да е решил да преследва някоя от нас. А най-лошото е, че не съм сигурна, че има начин да го спрем.

— Добре тогава — рече Мередит и повдигна вежди. — Не е чудно, че двамата със Стефан толкова бързахте да си тръгнете.

Когато Елена влезе в столовата, Каролайн ѝ хвърли злобна усмивка. Но Елена бе толкова потънала в мислите си, че изобщо не я забеляза.

Едно нещо обаче забеляза веднага. Вики Бенет беше там.

Вики не ходеше на училище от онази кошмарна за нея нощ, когато Мат, Бони и Мередит я бяха намерили да се лута по шосето и да пелтечи завалено за някаква мъгла, за някакви очи и нещо ужасно в гробището. Лекарите, които я прегледаха след това, обявиха, че физически ѝ няма нищо, но тя все още не се беше завърнала в гимназията „Робърт Е. Лий“. Всички разнасяха какви ли не слухове за допълнителни прегледи на психолози и за безплодните им опити за лечение с медикаменти.

Никак не прилича на луда, помисли си Елена. Само изглеждаше доста бледа и някак си покорна, едва ли не свита в дрехите си. Като мина покрай нея и я погледна, Елена остана с впечатлението, че очите ѝ са като на подплашена сърна.

За Елена бе странно да се настани на полупразната маса само с Бони и Мередит за компания. Обикновено всички се натискаха да се вредят да седнат на нейната маса, в центъра, на която неизменно бяха трите приятелки.

— Не сме довършили разговора си от тази сутрин — напомни им Мередит. — Иди си вземи нещо за ядене, а после ще се опитаме да измислим какво да правим с онези бележки.

— Не съм гладна — отвърна Елена равнодушно. — Пък и какво можем да направим? Ако е Деймън, няма начин да го спрем. Повярвайте ми, тази работа не е за полицията. Заради това досега не смеех да ви кажа, че той е убиецът. Няма никакво доказателство, а освен това те никога няма да... Бони, не слушаш какво ти говоря.

— Извинявай — промърмори Бони, която гледаше някъде напред покрай лявото ухо на Елена. — Ама вижте, там става нещо странно.

Елена се обърна. Вики Бенет се бе изправила в предната част на столовата, но вече никак не изглеждаше свита, смачкана или кротичка. Сега се оглеждаше, усмихната, с лукав и преценяващ поглед.

— Е, не изглежда съвсем нормална, но не бих казала, че е странна — отбеляза Мередит. После обаче добави: — Почакайте малко.

Вики вече разкопчаваше жилетката си. Но по-странното беше начинът, по който го правеше — със съзнателно забавени и съвсем леки помръдвания на пръстите, като през цялото време не преставаше да се озърта наоколо с потайна усмивка... което именно бе най-странното. Когато и последното копче бе откопчано, тя пое нежно края

на жилетката си с палеца и показалеца си, за да я плъзне първо през едното си рамо, а после и през другото. Накрая пусна дрехата на пода.

— Странна май е точната дума за нея — потвърди Мередит.

Учениците, преминаващи с пълните с чинии подноси покрай Вики, я оглеждаха с любопитство, а след като я подминеха, продължаваха да я гледат през рамо. Всъщност не преставаха да вървят, докато тя не се зае с обувките си.

Направи го грациозно, като притисна токчето на едната си обувка към върха на другата. После събу и втората обувка.

— Не бива да я оставим да продължи — промърмори Бони, когато пръстите на Вики се плъзнаха към копчетата от изкуствени перли на бялата ѝ копринена блуза.

Вече отвсякъде се извърщаха глави. Учениците невярващо се ръгаха един друг с лакти и оживено жестикулираха. Около Вики се струпва малка група, но все още на достатъчно разстояние, за да не пречат на останалите да гледат.

Бялата копринена блуза набързо бе смъкната, за да полети като ранен призрак към пода. Под нея Вики носеше копринен комбинезон с дантела с цвят слонова кост.

В цялата столова не се чуваше никакъв звук, освен съскащите шепоти. Вече никой не обядваше. Групата около Вики набързо набъбна.

Вики се усмихна леко притеснено, преди да започне да откопчава колана около кръста си. Не след дълго плисираната ѝ пола се свлече на пода. Тя изскочи от нея и я запрати настрани с единия си крак.

Някой се надигна в дъното на столовата и се провикна:

— Свали всичко! Свали всичко!

Към него се присъединиха и други гласове.

— Няма ли да се намери някой да я спре? — разфуча се Бони.

Елена се надигна. Последния път, когато беше край Вики, тя се разкрещя и я прогони. Но сега, като се приближи, Вики ѝ се усмихна заговорнически. Устните ѝ помръднаха, но Елена не можа да схване какво се опитваше да ѝ каже сред цялата шумна врява наоколо.

— Хайде, Вики, да си вървим — подкани я Елена.

Вики обаче отметна светлокафявата си коса и се зае с презрамките на комбинезона си.

Елена се наведе, вдигна от пода вълнената жилетка на Вики и наметна с нея тънките рамене на момичето. Когато Елена я докосна, полузатворените ѝ очи се отвориха широко и тя отново заприлича на подплашена кошута. Вики се втренчи в Елена с обезумял поглед, сякаш току-що се пробуждаше от някакъв мъчителен сън. Сведе поглед към полуразголеното си тяло и на лицето ѝ се изписа недоумение. Притисна жилетката по-плътно около себе си и се отдръпна назад цялата разтреперана.

В помещението отново стана тихо.

— Всичко е наред — заговори Елена утешаващо. — Хайде, да вървим.

Но щом чу гласа ѝ, Вики подскочи като докоснала оголен електрически проводник. Взря се в Елена, след което избухна:

— Ти си една от тях! Видях те! Ти си зло!

Рязко се обърна и изтича боса навън от столовата, оставяйки зад себе си вцепенената Елена.

8

— Знаеш ли кое е странното в онова, което направи Вики в училище? Имам предвид, освен очевидните неща? — Бони облиза шоколада, полепнал по пръстите ѝ.

— Какво? — попита Елена унило.

— Ами начинът, по който свърши шоуто ѝ. Изглеждаше точно така, както когато я намерихме на пътя, само дето тогава цялата беше изподрана.

— Решихме, че може да са драскотини от котка — обади се Мередит и лапна последната хапка от тортата. Досега беше някак си притихнала и умислена, но в момента се взираше изпитателно в Елена. — Но едва ли са били от котка.

Елена я погледна право в очите.

— Може би е паднала в някой къпинов храст — предположи. — А сега, момичета, ако сте свършили с яденето, искате ли да видите първата бележка?

Оставиха чиниите си в мивката и се качиха по стълбите до стаята на Елена. Тя усети, че се изчервява, докато другите момичета четяха бележката. Бони и Мередит бяха най-добрите ѝ приятелки, може би в момента единствените. И преди им беше чела откъси от дневника си. Но сега беше различно. Никога не се бе чувствала толкова засрамена.

— Е? — обърна се тя към Мередит.

— Този, който го е писал, е висок метър и осемдесет, накуцва, и има фалшиви мустаци — изреди Мередит. — Извинявай — додаде, като видя изражението на Елена. — Не е смешно. Всъщност няма за какво толкова да се заловим, нали? Почеркът прилича на мъжки, но хартията е като за жена.

— И в цялата работа се долавя женска ръка — вметна Бони, докато подскачаше леко върху леглото на Елена. — Е, така си е — заоправдава се тя. — Да се цитират откъси от дневника ти е нещо, което може да измисли само жена. Мъжете не се интересуват от дневници.

— На теб просто не ти се ще да е Деймън — заяви Мередит. — Струва ми се, че би трябвало повече да те е страх да не се окаже психопат убиец, отколкото крадец на дневници.

— Не зная, има нещо романтично в убийците. Представи си да умреш, докато ръцете му стискат гърлото ти. Изпускаш сетния си дъх и последното, което виждаш, е лицето му. — Бони обвини ръце около шията си, простена, изпусна драматично дъх и се строполи върху леглото в ефектна поза. — По всяко време съм готова да бъда неговата жертва — промълви със затворени очи.

Елена едва се сдържа да не каже: „Не разбираш ли колко е сериозно всичко това?“, ала вместо това само пое дълбоко дъх.

— О, Боже! — възкликна и изтича към прозореца. Денят беше задушен и влажен, и прозорецът бе широко отворен. Върху един от оголените клони на дюлята бе кацнал гарван.

Тя спусна прозореца толкова рязко, че стъклото се разтресе и издрънча. Гарванът се взираше в нея през потреперващото стъкло с черните си като обсидиан очи. По лъскавите му черни крила сякаш проблясваха всички цветове на дъгата.

— Защо каза това? — извъртя се тя рязко към Бони.

— Хей, там няма никого — успокой я Мередит. — Освен ако не броиш птиците.

Елена отново се обърна към прозореца. Клонът беше пуст.

— Съжалявам — рече след минута Бони с тъничкото си гласче. — Просто понякога всичко ми се струва като сън, дори смъртта на господин Танър не ми изглежда реална. А Деймън е... ами, вълнуващ. Но опасен. Да, вярвам, че е опасен.

— И освен това той няма да стисне гърлото ти, а ще го пререже — увери я Мередит. — Или поне това е сторил с Танър. Но старецът, когото намериха под моста, беше с разкъсано гърло, сякаш го е нападнало някакво животно. — Погледна към Елена за потвърждение. — Деймън няма животно, нали?

— Не. Не зная. — Внезапно Елена се почувства безкрайно уморена. Тревожеше се за Бони, за последствията от необмислените й думи.

Мога да направя всичко с теб, с теб и с хората, които обичаш, спомни си Елена. Какво щеше да направи Деймън сега? Не можеше да го разбере. При всяка нова среща беше различен. В гимнастическия

салон я дразнеше, надсмиваше ѝ се. Но когато се видяха отново, можеше да се закълне, че беше сериозен, докато ѝ рецитираше стихове, опитвайки се да я убеди да тръгне с него. Миналата седмица в заледения гробищен двор, брулен от безмилостния вятър, беше жесток и зъл. И зад подигравателните му думи предишната нощ прозираше същата заплаха. Не можеше да предвиди какво ще направи следващия път.

Но каквото и да се случеше, тя беше длъжна да защити Бони и Мередит от него. Особено след като не можеше да ги предупреди както трябва.

А какво бе замислил Стефан? В този момент имаше най-голяма нужда от него. Къде беше той?

Всичко започна същата сутрин.

— Чакай да се уточним — рече Мат, облегнат на очукания си стар форд седан, когато Стефан го заговори преди училище. — Искаш колата ми на заем.

— Да — кимна Стефан.

— И причината за това са цветя. Искаш да вземеш цветя за Елена.

— Да.

— И тези цветя не растат наоколо.

— Може и да растат. Но тук, на север, вече са прецъфтели. А и сланата сигурно ги е попарила.

— Значи искаш да отидеш на юг — колко далеч не знаеш, — за да намериш тези цветя, които да дадеш на Елена.

— Или поне растението — отвърна Стефан. — Макар че бих предпочел да намеря цветята.

— И тъй като полицаите са взели колата ти, искаш на заем моята за колкото време ще ти е нужно, за да намериш тези цветя, които искаш да подариш на Елена.

— Струва ми се, че няма толкова да бие на очи, ако напусна града с кола — обясни Стефан. — Не искам полицаите да ме проследят.

— Аха. И затова искаш колата ми.

— Да. Ще ми я дадеш ли?

— Излиза, че трябва да дам колата си на някакъв тип, който ми открадна гаджето и сега иска да отиде на екскурзия на юг, за да намери някакви специални цветя, които това момиче на всяка цена трябва да получи? Да не си откачил? — Мат, който бе зареял поглед над покривите на фермите на отсрещната страна на улицата, се обърна и погледна Стефан. Сините му очи, обикновено весели и прави, сега се взираха с недоверие изпод учудено повдигнатите вежди.

Стефан отклони поглед. Трябваше да се досети. Беше абсурдно да иска още услуги след всичко, което Мат вече бе направил за него. Особено през последните дни, когато хората трепваха уплашено само при звука от стъпките му и отвърщаха очи, когато ги приближеше. Да очаква Мат, който имаше всички основания да го мрази, да му направи такава услуга, при това без никакво обяснение, а само на доверие, наистина беше чиста лудост.

— Не, не съм откачил — рече той тихо и понечи да си тръгне.

— Нито пък аз — заяви Мат. — Защото трябва да съм луд, за да ти дам колата си. По дяволите, няма начин! Идвам с теб.

Когато Стефан се обърна, той гледаше колата, а долната му устна бе издадена напред в дълбокомислена гримаса.

— В крайна сметка — продължи Мат, докато прокараваше пръст по лющещата се боя по покрива — може да я одраскаш или да се джаснеш някъде.

Елена остави обратно слушалката. Някой беше в пансиона, защото вдигаше телефона, но мълчеше, след което затваряше. Подозираше, че е госпожа Флауърс, но това не изясняваше загадката къде може да е Стефан. Инстинктът я тласкаше да отиде при него. Но навън беше тъмно, а той я бе предупредил да не излиза, когато се стъмни, и най-вече да не приближава гробището или гората. А пансионът беше близо до тях.

— Някой ли не отговаря? — попита Мередит, когато Елена се върна и се отпусна върху леглото.

— Тя продължава да ми затваря — отвърна приятелката ѝ и промърмори още нещо.

— Вещица ли я нарече?

— Не, но е нещо, което се римува с това^[1].

— Виж какво — обади се Бони и също седна на леглото, — ако Стефан смята да ти се обади, ще ти позвъни тук. Няма защо да идваш да спиш у дома.

Има причина, помисли си Елена, макар че и тя не можеше да си я обясни. В крайна сметка Деймън бе целунал Бони на купона в дома на Аларик Залцман. Елена беше виновна, задето сега Бони беше в опасност. Някак си усещаше, че ако е с нея, ще успее да я защити.

— Мама, татко и Мери са си у дома — настоя приятелката ѝ. — А след убийството на господин Танър заключваме всички врати и залостваме прозорците. Даже този уикенд татко сложи допълнителни ключалки. Не виждам какво повече можеш да направиш ти.

Елена също не знаеше. Но въпреки това бе решила да спи у Бони. Помоли леля си Джудит да каже на Стефан къде е. Отношенията с леля ѝ продължаваха да са обтегнати. И такива ще си останат, помисли си момичето, докато леля Джудит не промени мнението си за Стефан.

В къщата на Бони я настаниха в стаята на една от сестрите на Бони, която в момента беше в колеж. Първото, което направи, бе да огледа прозореца. Беше затворен и залостен, а отвън нямаше нищо, по което някой да може да се изкачи — като например водосточна тръба или дърво. Тайно провери прозореца в стаята на приятелката си, както и прозорците в стаите, в които успя да се промъкне. Бони беше права — всички бяха залостени отвътре. Никой не можеше да проникне отвън.

Тази нощ дълго лежа будна в леглото, вперила поглед в тавана. В главата ѝ постоянно изникваше образът на умопобърканата Вики, която правеше стриптийз в столовата. Какво ставаше с това момиче? Напомни си да попита Стефан, когато се видят.

Мислите за Стефан бяха приятни дори след всички ужасни неща, случили се напоследък. Елена се усмихна в мрака и се размечта. Един ден всички тези тревоги ще отминат и двамата със Стефан ще могат да планират съвместния си живот. Разбира се, той не ѝ бе казал нищо за това, ала за себе си Елена бе сигурна. Щеше да се омъжи или за Стефан, или за никого друго. Както и Стефан щеше да се ожени за нея, а не за друга...

Неусетно се унесе в сън. Някак си знаеше, че сънува. Сякаш някаква малка част от нея стоеше отстрани и наблюдаваше съня като в някаква пиеса.

Тя се намираше в дълъг коридор. Едната му стена бе покрита с огледала, а другата бе в прозорци. Чакаше нещо. Зърна някакво движение и Стефан застана отвън пред единия прозорец. Лицето му беше бледо, а в очите му бяха стаени болка и гняв. Тя отиде до прозореца, но не можеше да чуе какво ѝ казва през стъклото. В едната си ръка държеше книга със синя подвързия и не спираше да я сочи и да пита нещо. Сетне хвърли книгата и се обърна.

— Стефан, не си отивай! Не ме оставяй! — извика тя. Притисна пръсти към стъклото. Тогава забеляза, че резето от вътрешната страна на прозореца е спуснато, вдигна го, отвори прозореца и му извика. Но той бе изчезнал, а отвън се виждаше само бяла мъгла.

Тя се извърна натъжена от прозореца и тръгна надолу по коридора. Отражението ѝ проблясваше върху огледалата, докато минаваше покрай тях. После отражението в едно от тях привлече погледа ѝ. Очите бяха нейните, но погледът бе различен — хищнически, лукав. Вики гледаше така, докато се събличаше. А в усмивката ѝ имаше нещо смущаващо, някакъв глад.

Докато се вираше неподвижно в огледалото, отражението в него внезапно се завъртя, сякаш танцуваше. Обзе я ужас. Затича се надолу по коридора, ала сега всички отражения сякаш оживяха — танцуваха, викаха я, смееха ѝ се. И тъкмо когато си мислеше, че сърцето и дробовете ѝ ще се пръснат от страх, стигна до края на коридора и прелетя през вратата.

Озова се в просторна и красива стая. По високия позлатен таван бяха издълбани сложни плетеници, а рамката на входната врата беше от бял мрамор. В нишите покрай стените се извисяваха класически статуи. Елена никога не бе виждала толкова величествена зала, но знаеше къде се намира. В ренесансова Италия, по времето, когато Стефан е бил жив.

Погледна се и видя, че е облечена в рокля като онази, която си бе ушила за Хелоуин — бледосинята ренесансова бална рокля. Но тази рокля бе тъмночервена, а на талията ѝ имаше тънка верижка, украсена с блестящи рубини. Същите рубини искряха и в косите ѝ. Когато се движеше на светлината на стотиците свещи и факли, коприната приличаше на лумнал пламък.

В другия край на залата две огромни врати бяха разтворени навътре. Между тях се появи една фигура. Тя тръгна към нея и

момичето видя, че е млад мъж, облечен в ренесансови дрехи — с извезан жакет, плътно прилепнали панталони и къс елек, обточен с кожи.

Стефан! Елена се запъти радостно към него, а тежките поли на роклята ѝ се люшнаха. Ала когато го приближи, се спря и пое рязко въздух. Беше Деймън.

Той продължи да пристъпва към нея, уверен и спокоен. Усмиваше се с предизвикателна усмивка. Когато стигна до нея, сложи ръка на сърцето си и се поклони. После протегна другата си ръка, подканвайки я да я поеме.

— Искаш ли да танцуваме? — попита. Само дето устните му не се движеха. Гласът му отека в съзнанието ѝ.

Страхът ѝ се стопи и тя се засмя. Какво ѝ ставаше? Как изобщо някога се бе страхувала от него? Двамата се разбираха толкова добре. Ала вместо да поеме ръката му, Елена се извърна и копринените поли на роклята ѝ прошумоляха зад нея. Понесе се плавно към статуите покрай стените, без да поглежда дали той я следва. Знаеше, че ще го направи. Престори се на погълната от разглеждането на една от статуите и понечи да я отмине точно когато той стигна до нея. Прехапа устни, за да потисне смеха си. В този миг се чувстваше прекрасно — толкова жива, толкова красива. Разбира се, тази игра бе опасна. Ала тя винаги се бе наслаждавала на опасността.

Когато той отново приближи към нея, Елена се извърна леко и го стрелна предизвикателно с поглед. Той протегна ръка, но улови само обсипаната със скъпоценности верижка на кръста ѝ. Тя бързо се отдръпна, но видя, че острият ръб на един от камъните бе порязал пръста му.

Капката кръв бе с цвета на роклята ѝ. Очите му проблеснаха, а устните му се извиха в присмехулна усмивка, докато ѝ подаваше ранения си пръст. Не би се осмелила, казваха очите му.

О, нима?, отвърна по същия безмълвен начин Елена. Пое дръзко ръката му и я задържа за миг. В очите ѝ проблеснаха дяволити искри. После поднесе пръста му към устните си.

След миг го пусна и го погледна.

— Искам да танцувам — рече. Осъзна, че също като него можеше да изрича думите мислено. Усещането беше невероятно възбуждащо. Тя пристъпи към средата на залата и зачака.

Той я последва с грациозни и плавни движения като хищник, преследващ плячката си. Пръстите, които сграбчиха нейните, бяха топли и твърди.

Музиката продължаваше да се лее, макар че звуците заглъхваха и сякаш долитаха някъде отдалеч. Деймън обви едната си ръка около талията ѝ. Елена усети топлината и натиска на пръстите му. Повдигна поли и двамата затанцуваха.

Беше прекрасно, сякаш летяха, а тялото ѝ знаеше всяко движение. Носеха се из празната зала в идеален синхрон, притиснати един до друг.

Той се смееше, а тъмните му очи гreeха от удоволствие. Тя се чувстваше толкова красива, толкова самоуверена, толкова жива, готова на всичко. Не си спомняше някога да се е забавлявала толкова много.

Постепенно усмивката му се стопи, а танцът им се забави. Накрая тя се закова неподвижна в прегръдките му. Тъмните му очи вече не я гледаха развеселено, а пламтяха с див огън. Тя вдигна поглед към него. Не изпитваше страх. И тогава за пръв път усети, че сънува, почувства, че ѝ се вие свят, обзе я странна слабост, сякаш волята ѝ изчезна.

Залата около нея се разми. Виждаше единствено очите му, а те я караха да се чувства все по-сънлива. Клепачите ѝ се отпуснаха, главата ѝ се люшпа назад и от устните ѝ се отрони въздишка.

В този миг наистина усещаше погледа му — върху устните, върху гърлото. Усмихна се на себе си и затвори плътно очи.

Ръцете му я поддържаха, за да не падне. Девојката усети устните му върху кожата на шията си, изгарящи и трескави. Сетне нещо я ужили, като пробождане на две игли. Болката изчезна мигновено, последвана от невероятното усещане за изтичаща кръв.

Спомняше си това чувство — все едно се носеше на облак от златиста светлина. Вълшебна отмала заля тялото ѝ. Обзе я блажена сънливост, нямаше сили да помръдне. А и не искаше да помръдва, чувстваше се толкова прекрасно.

Пръстите ѝ се заровиха в косите му, придърпаха главата му към нея. Погали лениво меките черни кичури. Косата му беше като коприна — топла и жива под пръстите ѝ. Когато отвори леко очи, видя, че по нея проблясваха цветовете на дъгата, отразени от светлината на свещите. Червено, синьо, пурпурно, също като... също като перата...

После изведнъж всичко се промени. Силна болка прониза шията ѝ, сякаш изтръгнаха душата ѝ. Тя удари силно Деймън, впи нокти в него, опитвайки се да го отблъсне. В ушите ѝ отекнаха писъци. Той се бореше с нея, но не беше Деймън, беше гарван. Огромните му крила плющяха срещу нея, махайки във въздуха.

Отвори очи. Беше будна и крещеше. Залата бе изчезнала и тя беше сама в мрака на спалнята. Но кошмарът не я напускаше. Дори когато се пресегна към лампата я връхлетя отново, крилата се блъскаха в лицето ѝ, острият клон на птицата се спускаше надолу.

Елена прикри лицето си с ръка, за да защити очите си. Продължаваше да крещи. Не можеше да избяга, онези ужасни крила продължаваха да се размахват в бесен устрем. Разнесе се звук все едно хиляди колоди карти се разбъркваха едновременно.

Вратата се разтвори рязко и до нея достигнаха викове. Топлото тежко тяло на гарвана се стовари отгоре ѝ и тя изпищя с пълно гърло. Сетне някой я издърпа от леглото и тя се озова зад гърба на бащата на Бони. Той държеше метла с дълга дръжка и удряше с нея птицата.

Бони стоеше на прага. Елена изтича право в прегръдките ѝ. Бащата на Бони изкрещя нещо, после отиде да затръшне прозореца.

— Излетя навън — изрече господин Маккълou задъхано.

Мери и госпожа Маккълou, облечени в халати, бяха в коридора.

— Ти си ранена! — рече удивено госпожа Маккълou на Елена. — Онова отворително нещо те е наранило.

— Добре съм — каза тихо момичето и побърза да изтрие кръвта от лицето си. Беше толкова разтърсена, че едва се държеше на крака.

— Как е влязъл? — учуди се Бони.

Господин Маккълou оглеждаше прозореца.

— Не биваше да го оставяш отворен — промърмори той неодобрително. — Защо си махнала резето?

— Не съм — проплака Елена.

— Прозорецът беше отворен, когато влязох, след като те чух да крещиш — възрази бащата на Бони. — Няма кой друг да го е отворил, освен теб.

Елена преглътна протеста си. Колебливо, с предпазливи стъпки приближи към прозореца. Мъжът беше прав — резето беше вдигнато. А това би могло да стане само отвътре.

— Може би ходиш насън — предположи Бони и побърза да отведе приятелката си по-далеч от прозореца, докато господин Маккълоу спускаше отново резето. — По-добре да те почистим.

Да ходи насън. Внезапно сънят я връхлетя отново. Коридорът с огледалата, балната зала и Деймън. Как танцуваше с Деймън. Изтръгна се от ръцете на Бони.

— Сама ще се оправя — рече тя и се ужаси от истеричните нотки в гласа си. — Не... наистина... ще се оправя. — Изтича в банята и опря гръб на заключената врата, опитвайки се да успокои дишането си.

Най-малко искаше да се погледне в огледалото. Но накрая се реши и приближи бавно към мивката, над която бе закачено огледало. Тръпнеща, видя как отражението ѝ се движи бавно, сантиметър по сантиметър, докато стигна до огледалната повърхност в сребърна рамка.

Отсреща я погледна образът ѝ — ужасяващо блед, с огромни изплашени очи с тъмновиолетови кръгове под тях. По лицето ѝ се виждаха следи от засъхнала кръв.

Момичето извърна бавно глава, наклони я и отметна коси. Едва не изпищя, когато видя какво имаше под тях.

Две малки дупчици аленееха върху бялата кожа на шията ѝ.

---

[1] Игра на думи: на английски witch (вещица) се римува с bitch (кучка). — Бел.прев. ↑

9

Зная, че ще съжалявам, че съм попитал — поде Мат, като извърна зачервените си очи от пътя към Стефан, седнал на седалката до него. — Но можеш ли да ми кажеш защо ти трябвават тези суперспециални, дето не растат наоколо, полутропически плевели за Елена?

Спътникът му погледна към задната седалка, по-точно към резултата от продължителното им претърсване из пуцинаци, живи плетове и избуяли треви. Растенията с дългите си зелени стебла и заострени назъбени листа наистина приличаха повече на плевели, отколкото на цветя. Изсъхналите цветове в горния край на стръковете почти не се забелязваха и едва ли някой би украсил дома си с тях.

— Ами ако ти кажа, че от тях може да се свари напълно натурална отвара за промиване на очи? — предложи Стефан след кратък размисъл. — Или пък билков чай?

— Защо? Това ли мислеше да ми отговориш?

— Е, не точно това.

— Добре. Защото ако продължиш да ми дрънкаш подобни дивотии, накрая наистина ще те цапардосам.

Без да поглежда към Мат, Стефан се усмихна. В него се раздвижи нещо ново, някакво топло чувство, което не бе изпитвал от близо пет века, освен с Елена. Чувството да бъдеш приет. Топлина и приятелство, споделени с човешко същество, което не знаеше истината за него, ала все пак му вярваше. Не беше сигурен дали го заслужава, но не можеше да отрече колко много означава за него. Това почти го накара да се почувства... отново човек.

Елена се втренчи в отражението си в огледалото. Не е било сън. Не изцяло. Раните на шията ѝ го доказваха. И след като ги видя, осъзна, че се чувства някак си замаяна, отпусната, сънлива.

Вината беше нейна. Толкова много се стара да убеди Бони и Мередит да бъдат внимателни и да не канят непознати в къщите си. А съвсем забрави, че тъкмо тя бе поканила Деймън в дома на Бони. Беше го направила онази нощ по време на тъпата вечеря в трапезарията, когато бе извикала в мрака: „Ела“.

Поканата важеше завинаги. Той можеше да се върне по всяко време, когато му хрумне, дори сега. Особено сега, когато е слаба и може лесно да бъде хипнотизирана, за да отвори прозореца отново.

Препъвайки се, Елена излезе от банята, мина покрай Бони и влезе в спалнята. Грабна голямата си торба и започна да тъпче нещата си в нея.

— Елена, не можеш да си отидеш у вас!

— Не мога да остана тук — заяви момичето. Огледа се за обувките си, видя ги до леглото и се запъти натам. Изведнъж спря и издаде приглушен звук. Върху финия изпомачкан чаршаф на леглото лежеше черно перо. Беше огромно, ужасяващо огромно, истинско и с дебел бял ствол, като восъчен. Изглеждаше почти неприлично, дори противно върху белите памучни чаршафи.

Повдигна ѝ се. Елена веднага се извърна. Не можеше да диша.

— Добре, добре — заговори Бони примирено. — Щом така искаш, ще помоля татко да те закара у вас.

— Ти също трябва да дойдеш. — Елена чак сега осъзна, че в тази къща Бони също като нея не е в безопасност. С теб и с хората, които обичаш, спомни си тя, извъртя се и сграбчи ръката на приятелката си. — Трябва да дойдеш с мен, Бони. Имам нужда от теб.

Накрая все пак постигна своето. Семейство Маккълou смяташе, че Елена се държи истерично, че преувеличава и вероятно има нервен срив. Но накрая се предадоха. Господин Маккълou ги закара с Бони до къщата на семейство Гилбърт, където двете момичета, чувствайки се като крадци, отключиха предната врата и се прокраднаха безшумно вътре, без да събудят никого.

Но дори и тук Елена не успя да заспи. Лежеше до приятелката си, заслушана в тихото ѝ спокойно дишане, и се взираше напрегнато през прозореца на спалнята. Отвън клоните на дюлята драскаха по стъклото, но до зазоряване нищо друго не помръдна.

Чак тогава чу приближаващата се кола. Винаги би познала давящия се двигател на форда на Мат. Разтревожена, тя приближи на

пръсти до прозореца и погледна навън в сивотата на смълчаната утрин. Сетне забърза надолу по стълбите и отвори вратата.

— Стефан! — Никога досега не се бе радвала толкова да види някого. Хвърли се отгоре му още преди да е успял да затвори вратата на колата. Той се олюля назад и тя усети изненадата му. Обикновено на публични места беше много по-сдържана.

— Хей — рече той, докато отвърщаше нежно на прегръдката ѝ. — Аз също се радвам да те видя, но недей да мачкаш цветята.

— Цветя? — Момичето се отдръпна, за да види какво носи, сетне се взря в лицето му. Накрая погледът ѝ се отклони към Мат, който тъкмо се измъкваше от другата страна на колата. Лицето на Стефан бе бледо и изпито, а на Мат — подпухнало от умора, със зачервени очи.

— По-добре влезте вътре — покани ги тя смутено. — И двамата изглеждате ужасно.

— Това е върбинка — обясни Стефан малко по-късно. Дватама с Елена седяха край кухненската маса. През отворената врата се виждаше Мат, който се бе опънал на дивана в дневната и тихо похъркваше. Беше се строполил там, след като погълна три купи със зърнена закуска. Леля Джудит, Бони и Маргарет все още спяха на горния етаж, но Стефан говореше тихо. — Спомняш ли си какво ти разказах за върбинката?

— Каза, че можела да запази съзнанието ти бистро дори когато някой използва Силата, за да ти въздейства. — Елена изпита гордост от спокойния и твърд глас, с който го изрече.

— Точно така. А това е едно от нещата, които Деймън може да опита. Той може да използва силата на съзнанието си дори от разстояние и може да го направи независимо дали си будна, или заспала.

Сълзи запариха в очите на Елена и тя сведе поглед, за да ги скрие. Втренчи се в дългите тънки стебла с изсъхнали цветове.

— Заспала? — повтори, боейки се, че този път гласът ѝ не е така уверен и стабилен.

— Да. Може да те накара да излезеш от къщата или да го пуснеш вътре. Но върбинката ще му попречи. — Стефан звучеше уморен, но доволен от себе си.

О, Стефан, само ако знаеше, помисли си момичето отчаяно. Подаръкът му бе закъснял с една нощ. Въпреки усилията ѝ да се

сдържа, една сълза се отрони и капна върху дългите зелени листа.

— Елена! — сепна се Стефан. — Какво има? Кажи ми!

Той се опита да види лицето ѝ, ала тя зарови наведената си глава в рамото му. Той я прегърна, без да се опитва да повдигне главата ѝ.

— Кажи ми — повтори меко.

Сега беше моментът. Ако изобщо смяташе да му каже, то трябваше да е сега. Усещаше гърлото си подуто и изгарящо. Искеше да излее напирещите думи.

Ала не може. Каквото и да стане, няма да им позволя да се бият заради мен, помисли си Елена.

— Просто... много се разтревожих за теб — промълви едва чуто. — Не знаех къде си, нито кога ще се върнеш.

— Трябваше да ти кажа. Но това ли е всичко? Само от това ли си така разстроена?

— Това е всичко. — Сега трябваше да накара Бони да ѝ се закълне, че няма да му каже за гарвана. Как ставаше така, че една лъжа винаги водеше след себе си друга? — И какво трябва да направим с върбинката? — попита тя и отново седна на стола.

— Довечера ще ти покажа. След като извлека масло от семената, можеш да го втриеш в кожата си или да го добавиш във ваната, докато се къпеш. Можеш да напълниш торбичка с изсушени листа и да я носиш със себе си или нощно време да я слагаш под възглавницата.

— По-добре да дам също и на Бони и Мередит. И те имат нужда от защита.

Той кимна.

— Засега — отчупи едно клонче и го сложи в ръката ѝ — вземи това в училище с теб. А аз ще отида в пансиона, за да извлека маслото от тези семена. — Замълча за миг, сетне отново заговори. — Елена...

— Ако смятах, че ще е за твое добро, щях да се махна оттук. Никога не бих те изложил на риск с Деймън. Но не мисля, че ако си тръгна, той ще ме последва, вече не. Струва ми се, че ще остане — заради теб.

— Дори не си и помисляй за заминаване! — избухна тя и го погледна с пламтящи очи. — Стефан, това е единственото, което не бих могла да понеса. Обещай ми, че няма да заминеш, обещавай ми!

— Няма да те оставя сама с него — каза Стефан, което не беше точно същото. Но нямаше смисъл да го притиска повече.

— Да?

Вместо това му помогна да събудят Мат и ги изпрати. После с клончето от изсъхналата върбинка в ръка се качи горе, за да се приготви за училище.

Бони се прозява през цялото време, докато закусваха, дори не беше съвсем будна, когато излязоха навън и закрачиха към училището, докато хладният вятър брулеше лицата им. Денят се очертаваше студен.

— Миналата нощ сънувах странен сън — рече Бони.

Сърцето на Елена подскочи в гърдите ѝ. Вече бе пъхнала парче от клонката на дъното на раницата на приятелката си, без тя да види. Но ако Деймън се бе докопал миналата нощ до Бони...

— За какво беше сънят? — попита колкото се може по-спокойно Елена.

— За теб. Видях те да стоиш под едно дърво, а наоколо бушуваха вятър. Не зная защо, но се страхувах от теб и не исках да те приближа. Изглеждаше... различна. Много бледа, но сякаш сияеше. После един гарван отлетя от дървото, а ти се пресегна и го сграбчи. Направи го толкова бързо, че направо не беше за вярване. Сетне ме погледна с особено изражение. Усмиваше се, но на мен ми идеше да побягна. Накрая изви врата на гарвана и той умря.

Елена я слушаше с нарастващ ужас.

— Отвратителен сън — рече.

— Да, нали? — съгласи се Бони спокойно. — Чудя се какво ли означава? Според легендите гарваните са птици, които вещаят зло. Предсказват смърт.

— Сигурно си го сънувала, защото видя колко бях разстроена, когато намерих онзи гарван в стаята.

— Да — каза приятелката ѝ. — Само дето аз сънувах този сън преди ти да ни събудиш с писъците си.

По обяд на същия ден върху училищната дъска за съобщения се появи друго виолетово листче. Този път гласеше само: *ВИЖ В ЛИЧНИТЕ ОБЯВИ.*

— Какви лични обяви? — попита Бони.

Сякаш в отговор на въпроса ѝ в този момент се приближи Мередит с брой на „Уайлдкет Уийкли“ — училищния вестник.

— Видяхте ли това?

Беше на страницата за лични обяви, напълно анонимно, без обръщение или подпис.

Не мога да понеса мисълта да го загубя. Той е нещастен и явно нещо го измъчва, но ако не ми каже какво е, ако ми няма доверие, за да го сподели с мен, не виждам никаква надежда за нас.

Докато го четеше, умората на Елена бе изместена от нов прилив на енергия. О, господи, как мразеше този, който правеше това! Представи си как застрелва негодника, пронизва го с нож, гледа го, докато се гърчи и умира. После съвсем ясно си представи нещо друго. Как хваща косата на крадеца и дръпва главата му назад и после забива зъби в оголената му шия. Беше странно, смуцаващо видение, но за миг изглеждаше почти реално.

Сепна се, осъзнала, че Бони и Мередит се взират в нея.

— Е? — попита смутено.

— Обзалагам се, че не ни слушаше — въздъхна Бони. — Току-що казах, че не прилича на Де... искам да кажа на почерка на убиец. Не мисля, че един убиец би се занимавал с такива работи.

— Колкото и да не ми се ще да се съглася с нея, тя е права — обади се Мередит. — Това ми намирисва на нещо лично. Някой, който ти има зъб и иска да те накара да страдаш.

Елена преглътна мъчително.

— А и смятам, че този някой е добре запознат с порядките в училище. Трябва да попълниш специален формуляр, за да публикуваш лична обява в училищния вестник.

— Ако предположим, че са го откраднали с някаква цел, то е бил някой, който знае, че си водиш дневник. Може да е човек, с когото сте имали заедно часове и е бил с теб в клас, когато си го донесла в училище. Спомняш ли си? Когато господин Танър едва не те хвана — додаде Бони.

— Госпожица Халпърн ме хвана, дори прочете на глас част от дневника, онзи откъс за Стефан. Това беше точно след като двамата с него станахме гаджета. Чакай малко, Бони. Онази нощ у вас, когато дневникът беше откраднат, колко дълго вие двете не бяхте в стаята?

— Само няколко минути. Яндзъ беше спрял да лае и аз отидох до вратата, за да го пусна вътре и... — приятелката ѝ стисна устни и сви рамене.

— Значи крадецът е познавал къщата ти — рече бързо Мередит — иначе той или тя нямаше да може да влезе, да вземе дневника и да се измъкне, без да го видим. Добре, значи търсим лукав и жесток тип, който присъства в някой от часовете ти, Елена, и познава добре къщата на Бони. Някой, който те мрази лично и не би се спрял пред нищо, за да ти навреди... О, Боже!

Трите момичета се втренчиха една в друга.

— Това трябва да е — прошепна Бони. — Това е.

— Колко сме глупави, трябваше веднага да се сетим — промълви Мередит.

Елена мигом почувства, че гневът, който бе изпитвала досега, беше нищо в сравнение с този, който в момента се разгоря в гърдите ѝ. Все едно да сравниш пламъка на свещ със слънцето.

— Каролайн — рече тя и толкова силно стисна зъби, че челюстта я заболя.

Каролайн. Елена имаше чувството, че в този миг е в състояние да убие зеленооокото момиче. И навярно щеше да хукне към нея, ако Бони и Мередит не я бяха спрели.

— След училище — заяви Мередит твърдо, — когато може да я сгацим някъде насаме. Ще трябва да почакаш още малко, Елена.

Но когато се запътиха към столовата, Елена забеляза, че Каролайн изчезна надолу по коридора, където бяха кабинетите по музика и изобразително изкуство. Припомни си нещо, което ѝ бе казал Стефан по-рано тази година — че Каролайн го водела в кабинета по фотография по време на обедната почивка. За да останат насаме, казвала му Каролайн.

— Вие двете вървете, аз ще се върна, че забравих нещо — каза тя, когато Бони и Мередит наредиха на подносите си чиниите с обяда. Престори се, че не чува протестите им и забърза към крилото по изкуства.

Всички стаи бяха тъмни, но вратата на кабинета по фотография беше отключена. Нещо накара Елена да натисне предпазливо дръжката и да пристъпи вътре тихо, а не да нахлуе като вихър, изпълнена с

желание за конфронтация, както първоначално възнамеряваше. Дали Каролайн беше тук? И ако беше, какво правеше сама в тъмното?

Отначало стаята ѝ се стори празна. Сетне чу тихи гласове откъм малката ниша в дъното и видя, че вратата на тъмната стаичка е леко открената.

Безшумно, пристъпвайки като крадец, тя се промъкна навътре и се спря отвън, докато неясният шепот се превърна в думи.

— Но как можем да сме сигурни, че ще изберат нея? — питаше Каролайн.

— Баща ми е в училищния съвет. Няма начин да не я изберат. — Това беше гласът на Тайлър Смолуд. Баща му беше адвокат и участваше във всички възможни съвети. — Освен това кого друго могат да изберат? — продължи той. — Тази, която впълъщава Духа на Фелс Чърч, трябва да бъде умна и хубава.

— Предполагам това означава, че аз не съм умна?

— Казал ли съм подобно нещо? Виж, ако искаш да си тази, която да дефилира в бяла рокля на парада в Деня на основателите, хубаво. Но ако искаш да видиш Стефан Салваторе да бяга с подвитата опашка от града заради доказателствата в дневника на гаджетото му...

— Но защо да чакаме толкова дълго?

— Защото така ще съсипем празника — рече Тайлър нетърпеливо. — Празникът на фамилията Фел. Защо те трябва да се кичат с това, че са основали града? Хората от рода Смолуд са дошли първи.

— О, на кого му пука кой е основал града? Аз искам само да видя Елена унижена и засрамена пред цялото училище!

— Както и Салваторе. — Елена настръхна от омразата и злобата в гласа на Тайлър. — Този тип ще има голям късмет, ако не увисне на някое дърво. Сигурна ли си, че в дневника има доказателство?

— Колко пъти да ти го повтарям? Първо, там се казва, че тя си е изгубила панделката на втори септември на гробището. След това пише, че Стефан я е взел и я е запазил. А мостът Уикъри е точно до гробището. Това означава, че на втори септември Стефан е бил близо до моста, точно в нощта, когато е бил нападнат онзи старец. Всички вече знаят, че е заподозрян за нападенията над Вики и Танър. Какво повече искаш?

— Всичко това няма да издържи в съда. Може би трябва да намеря някое подкрепящо доказателство. Като например да попитам госпожа Флауърс по кое време се е прибрал Стефан онази нощ.

— О, и на кого му пука? Повечето хора и без това смятат, че е виновен. В дневника се говори за някаква голяма тайна, която криел от всички. Хората ще разберат за какво става дума.

— Скрила ли си го на сигурно място?

— Не, Тайлър, държа го върху масичката за кафе в хола. За толкова тъпа ли ме смяташ?

— Достатъчно тъпа, за да изпращаш бележки на Елена и така да я предупредиш. — Чу се звук от шумолене на хартия. — Погледни това, направо не е за вярване. Това трябва да престане веднага. Ами ако тя разбере кой стои зад всичко?

— И какво ще направи — ще се обади в полицията?

— Въпреки всичко настоявам да престанеш. Изчакай само до Деня на основателите. Тогава всички ще наблюдаваме как се стопява Ледената принцеса.

— И ще кажем чао на Стефан. Тайлър... те няма да го наранят, нали?

— О, на кого му пука? — изимитира я Тайлър. — Остави това на мен и приятелите ми, Каролайн. Ти просто изпълни своята част, става ли?

— Убеди ме — измърка гърлено Каролайн.

След кратко мълчание Тайлър се засмя.

Чу се движение, последвано от шумолене и въздишка. Елена се обърна и се измъкна от стаята също така безшумно, както бе влязла.

Сви в съседния коридор, облегна се на едно от шкафчетата и се замисли.

Чутото бе твърде много, за да го осмисли наведнъж. Каролайн, която някога беше най-добрата ѝ приятелка, я бе предала и искаше да я види унижена пред цялото училище. Тайлър, който някога ѝ се струваше по-скоро дразнещ кретен, отколкото истинска заплаха, планираше да накара хората да прогонят Стефан от града... или да бъде убит. А най-лошото беше, че за целта използваша нейния дневник.

Сега разбра значението на съня от онази нощ. Беше имала подобен сън в деня, преди да открие, че Стефан е изчезнал. И двата

пъти той я бе гледал с гневни обвинителни очи, след това бе хвърлил книгата в краката ѝ и си бе тръгнал.

Не е било книга, а дневникът ѝ. В него имаше доказателство, което можеше да се окаже смъртоносно за Стефан. Три пъти жители на Фелс Чърч бяха нападени и трите пъти Стефан е бил там. Как щеше да изглежда това в очите на града и полицията?

А нямаше начин да каже истината. Да предположим, че заяви: „Стефан е невинен. Бил е брат му Деймън, който го ненавижда и много добре знае, че Стефан дори не може да си помисли да нарани някого, камо ли пък да го убие. Деймън преследва брат си, напада хора, за да накара всички да повярват, че това е дело на Стефан, за да го подлуди. Той е тук някъде в града — търсете го на гробището или в гората. Но, о, между другото, не търсете само красив младеж, защото в момента може да се е превърнал в гарван. И съвсем случайно е и вампир.“

Тя самата не си вярваше. Всичко звучеше нелепо.

Леката болка в шията ѝ напомни колко сериозна е тази нелепа история. Днес се чувстваше странно, сякаш беше болна. Беше нещо повече от напрежение и липса на сън. Чувстваше се леко замаяна, понякога земята ѝ изглеждаше гумена — огъваше се под краката ѝ, сетне сякаш подскачаше нагоре. Като симптоми на грип, само дето беше сигурна, че не се дължат на вирус, попаднал в организма ѝ.

Деймън беше виновен, отново. Всичко беше по вина на Деймън, с изключение на дневника. За това не можеше да вини никого, освен самата себе си. Само ако не беше писала за Стефан, ако не бе занесла дневника в училище. Ако не го бе оставила в дневната в къщата на Бони. Само ако, само ако...

Ала единственото, което имаше значение в момента, беше как да си го върне.

Училищният звънец извъня. Нямах време да се връща в столовата, за да разкаже на Бони и Мередит. Елена се запъти към кабинета за следващия час. Минаваше покрай извърнати лица и враждебни очи, които напоследък бяха станали част от ежедневието ѝ.

В часа по история ѝ беше много трудно да не се взира в Каролайн, да се въздържа да не ѝ каже всичко, което знаеше. Аларик попита за Мат и Стефан, които отсъстваха вече втори пореден ден, а Елена само сви рамене. Чувстваше се като изложена на витрина. Не вярваше на този мъж с момчешка усмивка и кафяви очи. Любопитството и въпросите му за смъртта на господин Танър ѝ се струваха подозрителни. А Бони, която го гледаше с очи, пълни с обожание, изобщо не ѝ бе от помощ.

След часа чу част от разговора на Сю Карсън.

— ... сега е във ваканция — забравих точно в кой колеж учи...

На Елена ѝ писна да пази дискретно мълчание. Извърна се и директно заговори Сю и момичето, с което съученичката ѝ говореше, намесвайки се без покана в разговора им.

— Ако бях на твое място — заяви тя на Сю, — щях да стоя подалеч от Деймън. Говоря сериозно.

Настана неловко мълчание, последвано от смутен смях. Сю беше една от малцината в училище, които не отбягваха Елена, но сега изражението ѝ красноречиво говореше, че съжалява за това.

— Имаш предвид — поде другото момиче колебливо, — защото и той е твой? Или...

Елена се изсмя рязко.

— Имам предвид, защото е опасен. И не се шегувам.

Те само я гледаха, без да кажат нищо. Елена им спести понататъшното неудобство да ѝ отговорят или да се измъкнат тактично, като се завъртя на пети и се отдалечи с бързи крачки. Подбра Бони, която бе застанала сред групичката фенове на Аларик, събрали се след часовете, и я поведе към шкафчето на Мередит.

— Къде отиваме? Мислех, че ще говорим с Каролайн.

— Не — отвърна Елена. — Изчакай, докато се приберем у дома. Тогава ще ви кажа защо.

— Не мога да повярвам — заяви Бони час по-късно.

— Искам да кажа, че ти вярвам, но не мога да повярвам на това. Дори и да става дума за Каролайн.

— Тайлър е — рече Елена. — Той стои зад всичко. Планът е негов. А казват, че мъжете не се интересуват от дневници.

— Всъщност би трябвало да сме му благодарни — обади се Мередит. — Защото заради него поне до Деня на основателите ще разполагаме с известно време да предприемем нещо. Елена, защо каза, че трябвало да стане в Деня на основателите?

— Тайлър има нещо против рода Фел.

— Но те всички са мъртви — възрази Бони.

— Е, явно това няма значение за Тайлър. Спомням си, че на гробището също говореше за това, докато гледахме ковчезите им. Той смята, че те са си присвоили славата, която се падала на предците му като основатели на града или нещо такова.

— Елена — рече Мередит сериозно, — в дневника има ли нещо друго, което може да навреди на Стефан? Имам предвид, освен онова за стареца?

— Това не е ли достатъчно? — Черните нетрепващи очи на приятелката ѝ я гледаха право в лицето и Елена изпита неудобство. За какво питаше Мередит?

— Според тях е достатъчно, за да прогонят Стефан от града — съгласи се Бони.

— Достатъчно е, за да искам да си взема обратно дневника от Каролайн — заключи Елена. — Единственият въпрос е как?

— Каролайн е казала, че го е скрила на сигурно място. Това навярно означава, че е у тях. — Мередит задъвка замислено долната си устна. — Тя има само един брат, който е в осми клас, нали? Майка ѝ не работи, но често излиза да пазарува. Дали все още имат прислужница?

— Защо? — попита Бони. — Какво значение има това?

— Е, не искаме някой да дойде, докато претърсваме къщата им.

— Докато правим какво? — Гласът на Бони се извиси до крясък. — Не говориш сериозно!

— А какво да правим? Да си седим със скръстени ръце, да чакаме преспокойно до Деня на основателите и да я оставим да прочете дневника на Елена пред целия град? Тя го е откраднала от вашата къща. Сега ние просто трябва да си го вземем обратно — изрече Мередит с влудяващо спокойствие.

— Ще ни хванат. Ще ни изключат от училище... а може да свършим и в пандиза. — Бони се извърна умолително към Елена. — Кажи й, Елена.

— Ами... — Ако трябваше да бъде честна, думите на Бони малко я разколебаха. И не толкова заради перспективата да я изключат от училище или да се озове зад решетките, колкото от мисълта да не я хванат на местопрестъплението. Пред очите й изплува надменното лице на госпожа Форбс, изразяващо напълно основателно възмущение. Сетне то се превърна в лицето на Каролайн, която се смееше злобно, докато майка й сочеше с обвиняващ пръст към Елена.

Освен това всичко изглеждаше толкова... гадно — да се вмъкнеш в дома на някого, докато го няма, да се ровиш из нещата му. Щеше да се вбеси, ако някой го стореше с нея.

Но, разбира се, някой вече го бе направил. Каролайн се бе вмъкнала тайно в къщата на Бони и сега най-личната и съкровена вещ на Елена бе в ръцете й.

— Да го направим — рече Елена тихо. — Но трябва да бъдем много внимателни.

— Не може ли да го обсъдим? — немощно се опита да ги възпре Бони, местейки поглед от решителното лице на Мередит към това на Елена.

— Няма какво да обсъждаме. Идваш с нас — срязва я Мередит. — Ти обеща — додаде тя, вдигайки показалеца си, като видя, че Бони поема дъх, за да възрази отново.

— Кръвната клетва се отнасяше само до това да помогнем на Елена да свали Стефан! — извика Бони.

— Спомни си добре. Ти се закле, че ще направиш всичко, за което ни помоли Елена, ако е свързано със Стефан. Не се казваше нищо за срок или само докато Елена го свали.

Ченето на Бони увисна. Погледна към Елена, която едва сдържаше смеха си.

— Истина е — потвърди Елена със сериозно изражение. — Освен това каза и още нещо: „Да се закълнеш с кръв, означава да спазваш клетвата си, независимо какво ще се случи.“

Бони затвори уста и вирна брадичка.

— Ясно — обобщи мрачно. — Значи сега до края на живота си съм вързана да правя всичко, което поиска Елена заради Стефан.

— Това е последното, което искам от теб — увери я Елена. — Обещавам. Кълна се...

— Недей! — Мередит внезапно стана сериозна. — Не го прави, Елена. По-късно може да съжаляваш.

— Е, сега и ти ли започна да предсказваш бъдещето? — изгледа я иронично приятелката ѝ, сетне смени темата: — И така, как ще се сдобием с ключ от къщата на Каролайн?

Мило дневниче,

Съжалявам, че мина толкова дълго време, но напоследък бях твърде заета или твърде потисната — или и двете, — за да пиша.

Освен това след всичко, което се случи, вече ме е страх да си водя дневник. Но имам нужда от някого, с когото да споделя, защото в момента няма нито едно човешко същество, нито една личност на земята, от която да не крия нещо.

Бони и Мередит не бива да узнаят истината за Стефан. Стефан не бива да узнае истината за Деймън. А леля Джудит не бива да узнае за нищо. Бони и Мередит знаят за Каролайн и дневника, Стефан не знае. Стефан знае за върбинката, която сега използвам всеки ден, а Бони и Мередит не се интересуват от това, въпреки че дадох и на двете торбичка, пълна с изсушени листа и цветове. Все пак има едно хубаво нещо: изглежда цветето действа или поне от онази нощ повече не съм ходила насън. Но ще бъде лъжа, ако кажа, че не сънувам Деймън. Той изпълва всичките ми кошмари.

Животът ми в момента е пълен с лъжи и имам нужда от някого, с когото мога да бъда напълно честна. Ще скрия този дневник под разхлабената дъска в дъното на дрешника, така че никой да не го намери, ако внезапно умра и разчистят стаята ми. Може би някой ден едно от децата на Маргарет ще се заиграе в дрешника, ще забележи разхлабената дъска и ще надникне под нея, но дотогава едва ли някой ще се сети да търси там. Този дневник е последната ми тайна.

Не зная защо говоря за смърт и умирање. Тази мания обикновено е запазена марка на Бони. Тя е тази, която си мисли, че смъртта е много романтична. Но аз зная какво представлява в действителност, нямаше нищо романтично, когато мама и татко умряха. Мога да кажа само, че никога не съм се чувствала толкова зле и толкова нещастна. Искам да живея дълго и да бъда щастлива със Стефан. И няма причина желанието ми да не се сбъдне, когато най-после всички тези проблеми останат зад гърба ни.

Само дето понякога изпитвам страх и не вярвам това да се случи. Има някои дребни неща, които не би трябвало да имат значение, но ме притесняват. Като това защо Стефан продължава да носи пръстена на Катрин на верижка около врата си, въпреки че съм сигурна, че ме обича. Както и това защо никога не ми е казвал, че ме обича, макар да зная, че е така.

Няма значение. Всичко ще се оправи, трябва да се оправи. А след това ще бъдем завинаги заедно и много щастливи. Няма причина да не стане така. Няма причина да не можем. Няма причина...

Елена спря да пише, буквите започнаха да се размазват. Опита се да фокусира погледа си, ала редовете продължиха да плуват пред очите ѝ. Затова затвори дневника, преди някоя издйническа сълза да капне върху листа. После отиде до дрешника, повдигна разхлабената дъска с пиличката си за нокти и пхна дневника под нея.

Седмица по-късно пиличката за нокти бе в джоба ѝ, докато трите — тя, Бони и Мередит, стояха пред задната врата на къщата на Каролайн.

— Побързай — изсъска Бони изнервено, докато оглеждаше двора, сякаш очакваше всеки миг отнякъде да изскочи нещо и да се нахвърли върху тях. — Хайде, Мередит!

— Готово. — Мередит изпусна въздишка на облекчение, когато ключът най-после се плъзна навътре, резето от другата страна на вратата щракна и дръжката се завъртя под пръстите ѝ. — Вътре сме.

— Сигурна ли си, че те също не са вътре? Елена, ами ако се върнат по-рано? Защо да не дойдем през деня?

— Бони, ще влезеш ли най-после вътре? Вече го обсъдихме. През деня прислужницата винаги е тук. А и тази вечер няма да се върнат по-рано, освен ако някой не се натрови от манджите в „При Луи“. Хайде, да влизаме! — подкани я Елена.

— Едва ли някой ще се осмели да се разболе по време на вечерята в чест на рождения ден на госпожа Форбс — успокоително заяви Мередит на Бони, когато по-дребничкото момиче пристъпи колебливо вътре. — В безопасност сме.

— След като имат достатъчно пари, за да ходят по шикозни и скъпи ресторанти, човек би си помислил, че могат да оставят поне няколко лампи да светят — промърмори Бони, без да се поддаде на утехите.

Елена бе напълно съгласна с приятелката си. Беше странно и смуцаващо да бродиш из чужда къща в тъмното. Когато се заизкачваха по стълбите, сърцето ѝ заби лудешки в гърдите. Дланите ѝ, които стискаха малкото фенерче, осветяващо, закачено на връзката с ключовете, бяха влажни и хлъзгави. Но въпреки тези признаци на паника, мозъкът ѝ продължаваше да работи хладнокръвно, с почти безпристрастна точност.

— Трябва да е в стаята ѝ — рече тя.

Прозорецът на Каролайн гледаше към улицата, което означаваше, че се налагаше да бъдат още по-предпазливи с малкото фенерче, за да не ги издаде светлината. С нарастващ смут Елена завъртя тънкия лъч наоколо. Едно бе да планираш претърсването на чужда стая, да си представяш как ефикасно и методично преравяш чекмеджетата. И

съвсем друго да стоиш там, заобиколен от навярно хиляди тайни места, където може да се скрие нещо, и да се страхуваш да докоснеш каквото и да било, да не би Каролайн да забележи, че е местено.

Другите две момичета също стояха неподвижни.

— Може би просто трябва да се приберем по домовете си — предложи Бони тихо и този път Мередит не ѝ възрази.

— Трябва да опитаме. Поне да опитаме — каза Елена, а гласът ѝ прозвуча беззвучно и глухо дори в собствените ѝ уши. Отвори едно от чекмеджетата на високия скрин и насочи тънкия лъч светлина към спретнатото подредените купчини бельо. Не ѝ трябваше много време, за да ги прерови и да установи, че дневникът не е вътре. Приглади и изправи купчините и затвори чекмеджето. Изпусна дълбока въздишка.

— Не е чак толкова трудно. Трябва да разделим стаята на секции и след това да претърсим внимателно всичко — всяко чекмедже, всяка мебел, всеки предмет, достатъчно голям, за да побере дневника.

Избра за себе си дрешника и първото, което направи, бе да провери с пиличката за разхлабени дъски. Но всички изглеждаха здрави, а никоя от стените не прокътна на кухо. Докато тършуваше из дрехите на Каролайн, намери няколко неща, които ѝ бе заела миналата година. Изкуши се да си ги вземе, ала, разбира се, не можеше. Претърсването на обувките и чантите на Каролайн също не даде резултат. Издърпа един стол, за да се качи на него и да огледа горната лавица, ала и там не откри нищо.

Мередит седеше на пода и проверяваше купчина плюшени играчки, захвърлени в една ракла заедно с други спомени от детството. Прекарваше дългите си чувствителни пръсти по всяка една, проверявайки за разрези в материята. Когато стигна до един пухкав пудел, се спря.

— Аз ѝ го подарих — прошепна. — Струва ми се, че беше за десетия ѝ рожден ден. Мислех, че отдавна го е изхвърлила.

Елена не виждаше очите ѝ. Лъчът светлина от фенерчето на Мередит бе насочен към играчката. Но знаеше как се чувства приятелката ѝ.

— Опитях се да се разбера с нея — рече тя тихо. — Опитях се, Мередит, в Къщата на духовете. Ала тя ми заяви, че никога няма да ми прости, задето съм ѝ отнела Стефан. Ще ми се нещата да са по-различни, но тя няма да позволи.

— Значи сега сме във война.

— Да, във война сме — заключи Елена решително. Наблюдаваше как Мередит отмести пудела настрана и взе друго животно. После продължи претърсването.

Но и със скрина нямаше по-голям късмет, отколкото с дрешника. С всяка изминала минута се чувстваше все по-неспокойна, изпълнена с ужас, че ще чуят колата на семейство Форбс да спира на алеята.

— Няма смисъл — обади се Мередит, която тъкмо претърсваше под матрака на леглото на Каролайн. — Сигурно го е скрила... почакайте. Тук има нещо. Напипвам някакъв ръб.

Елена и Бони, застанали в противоположните ъгли на стаята, мигом замръзнаха.

— Намерих го! Елена, това е дневник!

Вълна на огромно облекчение заля Елена. Почувства се като смачкан лист хартия, който са изгладили наново. Можеше да се движи. Прекрасно бе да диша отново с пълни гърди. Знаеше, знаеше през цялото време, че нищо лошо не може да се случи на Стефан. Животът не можеше да е толкова жесток, не и с Елена Гилбърт. Сега всички бяха в безопасност.

— Дневникът е — чу се гласът на Мередит, но в него прозвуча озадачена нотка. — Но е зелен, не е син. Не е този, който търсим.

— *Какво?* — Елена грабна малката тетрадка, освети я с фенерчето, сякаш се опитваше да накара изумруденозелената корица да се превърне в синя. Но не се получи. Дневникът изглеждаше почти като нейния, но не беше той.

— На Каролайн е — промълви тя глупаво, все още отказвайки да повярва.

Бони и Мередит се скупчиха до нея. Взряха се в затворената тетрадка, сетне се спогледаха.

— Вътре може да се споменава къде го е скрила — рече Елена бавно.

— Сигурно — съгласи се Мередит, но Бони беше тази, която взе дневника и го отвори.

Елена надникна над рамото ѝ, вперила поглед в острия наклонен почерк на Каролайн, толкова различен от печатните букви в лилавите бележки. Отначало не можа да различи думите, но сетне погледът ѝ се проясни и едно име привлече вниманието ѝ: Елена.

— Почакай, какво е това?

Бони, която единствена можеше да прочете написаното, остана смълчана за миг, докато устните ѝ мърдаха беззвучно. После изсумтя.

— Чуйте това — рече тя и зачете: — „Елена е най-егоистичният човек, когото някога съм познавала. Всички мислят, че е самоуверена и спокойна, но тя просто е студена. Повдига ми се, че всички са толкова привлечени от нея и изобщо не разбират, че тя и пет пари не дава за когото и да било, освен за себе си.“

— Каролайн е написала това? Тъкмо тя най-малко има право да казва такова нещо! — избухна Елена, Почувствала как лицето ѝ пламва. Точно това бе казал Мат за нея, когато тя преследваше Стефан.

— Продължавай, има още — подкани Мередит приятелката си, надничайки над рамото на Бони, която зачете с леко обиден глас:

„Напоследък и Бони е също толкова гадна, като се опитва да се прави на важна. Най-новото е да се преструва, че е медиум, така че другите да ѝ обръщат внимание. Ако наистина беше медиум, щеше да разбере, че Елена само я използва.“

Настъпи мъчителна тишина, сетне Елена се обади:

— Това ли е всичко?

— Не, има и нещо за Мередит. „Мередит не прави нищо, за да спре всичко това. Всъщност Мередит не прави нищо, тя само наблюдава. Никога не поема инициатива. Освен това чух родителите ми да говорят за семейството ѝ — нищо чудно, че тя никога не го споменава.“ Това пък какво означава?

Мередит не помръдна. В полумрака Елена виждаше само шията и брадичката ѝ.

— Това няма значение — заговори тя припряно и натъртено. — Продължавай нататък, Бони, виж дали има нещо за дневника на Елена.

— Погледни за осемнадесети октомври. Тогава беше откраднат — каза Елена, пропъждайки напирещите въпроси. По-късно щеше да пита Мередит.

Но за осемнадесети октомври нямаше нищо, нито за уикенда след това. Всъщност през следващите седмици имаше написани само по няколко изречения. Но дневникът не се споменаваше.

— Е, това е — заключи Мередит. — Този дневник е безполезен. Освен ако не решим да я изнудваме с него. Нали се сещате — няма да покажем нейния дневник, ако тя не покаже твоя.

Идеята беше изкушаваща, но Бони тутакси прозря недостатъка.

— Тук няма нищо за Каролайн, тя само се оплаква от другите хора. Най-вече от нас. Обзалагам се, че на Каролайн ще ѝ хареса да го прочетем пред цялото училище. Това направо ще я издигне в очите на всички.

— Тогава какво ще правим с него?

— Върни го обратно — рече Елена уморено. Обиколи стаята с лъча на фенерчето. Стори ѝ се малко по-различна, отколкото преди да влязат. — Ще се преструваме, че не знаем, че тя е взела дневника ми и ще се надяваме да ни се отдаде друга възможност.

— Добре — съгласи се Бони, но продължи да прелиства дневника, като от време на време издаваше по някое гневно възклицание. — Я чуйте това! — възкликна.

— Няма време — срязва я Елена. Канеше се да каже още нещо, но в този момент Мередит заговори и тонът ѝ тутакси привлече вниманието им.

— Кола.

Отне им секунда, за да се уверят, че колата навлиза в алеята на семейство Форбс. Очите и устата на Бони се разтвориха широко и тя заприлича на парализирана, както бе коленичила до леглото.

— Вървете! Вървете! — подкани ги Елена и измъкна дневника от ръката ѝ. — Изгасете фенерчетата и се измъквайте през задната врата.

Всички се раздвижиха, а Мередит побутна Бони напред. Елена се отпусна на колене, отметна покривката на леглото и повдигна матрака. С другата си ръка се опита да пхне дневника отдолу. Големият матрак се наклони, заплашвайки да затисне пръстите ѝ, но тя успя да ги измъкне навреме. Сетне нагласи отново покривката.

Огледа още веднъж стаята, преди да излезе; вече нямаше време да дооправя нещата. Докато се движеше бързо и безшумно към стълбите, чу ключ да се превърта в ключалката на входната врата.

Това, което последва, приличаше на зловеца игра на гоненица. Елена знаеше, че те не я преследват нарочно, но изглежда семейство Форбс бе решило да я спипа в дома си. Тя се върна обратно по същия път, по който бе дошла, докато в коридора светна лампа и се чуха гласове, последвани от стъпки по стълбите. Момичето хукна към последната врата надолу по коридора, но те сякаш я последваха. Придвижваха се по площадката и вече бяха точно пред голямата

спалня. Елена се обърна и понечи да се насочи към свързващата врата на банята, но видя под прага на затворената врата да светва светлина, отрязвайки пътя ѝ за бягство.

Беше в капан. Всеки момент родителите на Каролайн щяха да влязат в стаята. Зърна френските прозорци, водещи към балкона, и в същия миг взе решение.

Въздухът навън беше студен и леко успокои задъханото ѝ дишане. Жълта светлина изпълни стаята до нея и тя се сви колкото можа по-вляво, за да се скрие от светлината. В този момент звукът, от който се страхуваше най-много, се разнесе с ужасяваща отчетливост: завъртането на дръжката на вратата, последван от шума от издуването на завесите навън, когато прозорецът се отвори.

Момичето се огледа като обезумяло. Беше твърде високо, за да скочи долу, а нямаше за какво да се хване, за да се спусне до земята. Единственият път за бягство беше покривът, но нямаше как да се изкачи на него. Все пак някакъв инстинкт я накара да опита. Покачи се на парапета и заопипва с ръка нагоре за място, където да се хване, когато върху прозрачните завеси падна сянка. Една ръка ги разтвори и някаква фигура започна да се появява. В същия миг Елена усети как нещо сграбчи ръката ѝ, нечии пръсти се склещиха около китката ѝ и я изтеглиха нагоре. Тя машинално се отгласна с крака и се озова на дървения покрив. Опитвайки се да успокои накъсаното си дишане, момичето се огледа наоколо с благодарност, за да види кой бе спасителят ѝ — и замръзна.

11

— Казвам се Салваторе. Или спасител — припомни ѝ той. При тези думи белите му зъби проблеснаха за кратко в мрака.

Елена се озърна. Скосеният покрив закриваше балкона, но тя чуваше идващите отдолу шумове от стъпки. Само че сега не бяха звуци като от преследване, нито имаше никакви признаци, че някой подозира присъствието им. След минута чу как долу се затвориха френските прозорци.

— Аз пък си мислех, че се казваше Смит — рече момичето, докато се взираше надолу в мрака.

Деймън се изсмя. Беше ужасяващ, спиращ дъха смях, но без горчивата нотка, характерна за смеха на Стефан. Припомни си отблясъците от цветовете на дъгата по перата на гарвана.

Независимо от всичко, тя не се заблуждаваше. Колкото и да бе очарователен, Деймън беше извънредно опасен. Грациозното му тяло, в момента небрежно отпуснато, бе десет пъти по-силно от човешкото. Тези лениви черни очи можеха да виждат идеално в мрака. Тази ръка с дълги пръсти, която я бе изтеглила на покрива, можеше да се движи с невероятна бързина. Но най-смуцаващото от всичко бе, че съзнанието му бе на убиец. На хищник.

Усещаше го. Той беше различен от хората. Толкова дълго бе живял само с лов и убийства, че бе забравил за всякакви други начини за осигуряване на прехраната си. И за разлика от Стефан, се наслаждаваше на това, не се съпротивляваше на природата си. Дори се гордееше с качествата си. Нямаше никакви морални задръжки, не страдаше от угризения на съвестта. А тя бе сама с него на покрива, в мрака на нощта.

Леко присви единия си крак, готова за скок. Би трябвало да му е ядосана заради онова, което ѝ бе сторил в съня. И наистина беше, но нямаше смисъл да дава воля на гнева си. Той знаеше каква ярост бушува в гърдите ѝ, но само щеше да ѝ се присмее, ако се нахвърлеше с упреци срещу него.

Затова го наблюдаваше тихо, напрегнато, очаквайки следващото му движение.

Ала той не помръдна. Тези ръце, които можеха да нападат стремително като змии, готови да нанесат смъртоносен удар, сега бяха неподвижно отпуснати. И преди я бе гледал по този начин. Беше първият път, когато се срещнаха. И тогава бе видяла същото уважение, макар и неохотно, стаено в очите му — само че тогава бе примесено с изненада. Докато сега изненада нямаше.

— Няма ли да се разкрещиш? Или да припаднеш? — попита я той с най-небрежната интонация, сякаш просто ѝ предлагаше да си избере някоя от стандартните възможности.

Елена не откъсваше поглед от него. Той беше много по-силен от нея и по-бърз. Но ако се наложеше, предположи, че ще успее да се добере до ръба на покрива преди той да я стигне. Ако обаче не уцелеше балкона, щеше да падне от около десетина метра, но тя бе готова да поеме този риск. Всичко зависеше от Деймън.

— Няма да припадна — отвърна тя сухо. — А и защо да ти крещя? Ние играехме игра. Онази нощ бях глупава и изгубих. Ти ме предупреди на гробището за последиците.

Устните му леко се разтвориха и той си пое дъх набързо, сетне отмести поглед.

— Може би искам да те направя моя Кралица на сенките — заговори и продължи сякаш на себе си: — В живота си съм имал много спътнички, млади момичета като теб и жени, които бяха сред най-бляскавите красавици на Европа. Но ти си единствената, която някога съм пожелавал да остане завинаги с мен. За да властваме заедно, да взимаме това, което пожелаем, и то тогава, когато решим. За да всяваме страх и да бъдем боготворени от всичките по-слаби души. Какво лошо има в това?

— Аз съм една от тези слаби души — рече Елена. — Двамата с теб сме врагове, Деймън. И никога няма да бъдем нещо друго.

— Сигурна ли си? — Той я погледна и тя усети почти физически силата на волята му да докосва нейната, все едно я докоснаха дългите му пръсти. Но не изпита замайване, нито слабост, нито покорство пред мощта и неустоимия му чар. Днес следобед тя бе лежала дълго във ваната, както всеки ден напоследък, потопена в горещата вода, поръсена щедро с изсушена върбинка.

Очите на Деймън блеснаха в мрака, явно бе разбрал, но прие поражението си с финес.

— Какво правиш в тази къща? — попита небрежно. Странно, но Елена не изпита желание да го излъже.

— Каролайн е взела нещо, което ми принадлежи. Дневник. Дойдох, за да си го взема.

В тъмните му очи се мярна нещо друго.

— Без съмнение, за да защитиш по някакъв начин безполезния ми брат — процеди той раздражено.

— Стефан няма нищо общо с това!

— О, нима? — Тя се изплаши, че той разбира много повече, отколкото ѝ се искаше. — Странно, обикновено винаги е замесен, когато има някаква неприятност. Той създава проблеми. Но сега, ако той няма нищо общо...

— Ако отново нараниш Стефан, ще те накарам да съжаляваш — заговори тя спокойно. — Ще намеря начин да те накарам да съжаляваш за това, Деймън. Говоря сериозно.

— Разбирам. Е, в такъв случай се налага да се позанимая с теб, нали така?

Елена не каза нищо. Сама се бе озовала в задънена улица, позволявайки му отново да я ввлече в смъртоносната си игра. Извърна глава.

— Накрая все пак ще бъдеш моя — рече той меко. С този тон ѝ бе говорил на купона, когато ѝ каза: „Кротко, кротко“. Сега в него нямаше подигравка или злоба, просто съобщаваше един факт. — По един или друг начин, както вие, хората, казвате — хубава фраза — ти ще бъдеш моя, преди да падне следващият сняг.

Елена се опита да прикрие ледения страх, който я обзе, но знаеше, че той го е усетил.

— Добре — кимна Деймън. — Има защо да се страхуваш от мен. Аз съм най-опасното същество, което някога ще срещнеш в живота си. Но в момента имам бизнес предложение за теб.

— Бизнес предложение?

— Именно. Ти си дошла тук, за да вземеш дневника. Но не си успяла. — Посочи празните ѝ ръце. — Провалила си се, нали? — Елена не каза нищо и той продължи: — А след като не желаеш да

намесваш брат ми, той не може да ти помогне. Но аз мога. И ще го направя.

— Ще го направиш?

— Разбира се. На съответната цена.

Тя се втрени в него. Лицето ѝ пламна. Когато най-сетне успя да проговори, думите излязоха като шепот.

— Каква... цена?

Зъбите му отново се бялнаха в мрака.

— Няколко минути от времето ти, Елена. Няколко капки от кръвта ти. Час или два, които да прекараш с мен, сама.

— Ти... — Девойката не можеше да намери подходящата дума. Всички епитети, които ѝ идваха наум, ѝ се струваха прекалено слаби.

— Така или иначе ще се случи — заговори той убедено. — Ако си честна, ще си го признаеш. Предишният път не беше последен. Защо не го приемеш? — Гласът му придоби топъл интимен тембър. — Спомняш ли си...

— По-скоро ще си прережа гърлото — прекъсна го тя яростно.

— Интересна мисъл. Но аз мога да го сторя по доста по-приятен начин.

Той ѝ се подиграваше. След всичко случило се през деня това ѝ дойде твърде много.

— Ти си отвратителен и го знаеш! Гади ми се от теб! — Сега трепереше, не можеше да си поеме дъх. — По-скоро бих умряла, отколкото да ти се покоря. По-скоро...

Не знаеше какво я подтикна да го направи. Когато беше с Деймън, сякаш някакъв див инстинкт я завладяваше. И в този миг усещаше, че по-скоро е готова да рискува всичко, отколкото да му позволи да спечели. Забеляза с част от съзнанието си, че той отново се наслаждава на обрата на играта. Другата част от ума ѝ пресмяташе трескаво на какво разстояние се намира покривът от балкона.

— По-скоро ще направя това — изрече тя и се хвърли настрани.

Беше права, изненада го и той не реагира достатъчно бързо, за да я спре. Елена усети празното пространство под краката си и с нарастващ ужас осъзна, че балконът е по-далеч, отколкото смяташе. Нямаше да го уцели.

Но не бе преценила добре Деймън. Ръката му се стрелна напред, не достатъчно бързо, за да я задържи на покрива, но достатъчно, за да

й попречи да падне. Сякаш тежеше не повече от перце. Елена се вкопчи инстинктивно в ръба на покрива и се опита да повдигне коляното си.

— Малка глупачка! — изсъска той. — Ако толкова нямаш търпение да срещнеш смъртта, аз мога да те запозная с нея.

— Пусни ме — процеди тя през стиснати зъби. Всеки миг някой щеше да излезе на балкона, беше сигурна в това. — *Пусни ме.*

— Сега и веднага? — Тя се взря в бездънните му черни очи и разбра, че е сериозен. Ако кажеше да, щеше да я пусне.

— Би било лесен начин да приключим с всичко, нали? — попита тя. Сърцето й туптеше бясно от обзелия я страх, но нямаше да му достави удоволствието и да му позволи да го разбере.

— Но би била такава загуба. — С едно рязко движение той я издърпа обратно на покрива при себе си. Ръцете му се сключиха около нея, притиснаха я към твърдото му тяло и внезапно Елена вече не можеше да вижда нищо. Почувства се обгърната отвсякъде. Усети как мускулите му се стегнаха като на огромна котка и двамата полетяха в пространството.

Тя падаше. Несъзнателно се вкопчи в него като единствената солидна опора в този свят. После той се приземи на земята плавно като котка. Веднъж Стефан бе направил подобно нещо. Но след това той не я бе държал по този начин — притисната към него, с устни, които почти докосваха нейните.

— Помисли си за предложението ми — рече Деймън.

Елена не можеше да се движи, нито да отвърне поглед. Този път знаеше, че той не използва Силата, а само привличането помежду им. Беше безсмислено да го отрича, тялото й откликваше на неговото. Усещаше дъха му върху устните си.

— Нямам нужда от помощта ти за каквото и да било — тросна се тя.

В този миг си помисли, че ще я целуне, ала той не го направи. Над тях се чу шум от отваряне на френските прозорци, последван от гневен глас.

— Хей! Какво става? Има ли някого там?

Тя не бе извърнала главата си. Ако я целунеше, щеше да му позволи. Ала внезапно здравата хватка на ръцете му отслабна, а очертанията на лицето му се размазаха. Сякаш мракът го всмука в себе

си. Сетне във въздуха се размахаха черни крила и огромният гарван отлетя.

Нещо — книга или обувка — полетя от балкона. Не улучи целта с метър.

— Проклети птици! — разнесе се гласът на господин Форбс. — Сигурно са свили гнездо на покрива.

Елена потрепери, обви гърдите си с ръце и се притаи в тъмнината, докато той влезе обратно вътре.

Намери Бони и Мередит свити край портата.

— Защо се забави толкова? — прошепна Бони. — Помислихме, че са те хванали!

— На косъм бях. Трябваше да остана, докато стане безопасно. — Елена вече бе свикнала да лъже за Деймън, затова този път го направи без никакво усилие.

— Да си вървим — прошепна. — Няма какво повече да правим тук.

— До Деня на основателите остават само две седмици — напомни им Мередит, докато се разделяха пред вратата на Елена.

— Зная. — За миг предложението на Деймън изплува в съзнанието ѝ. Но тя поклати глава, за да го пропъди.

— Ще измисля нещо.

Но на следващия ден в училище не бе измислила нищо. Единственият окуражаващ факт бе, че Каролайн явно не бе забелязала нищо странно в стаята си, но с това добрите новини се изчерпваха. Сутринта имаше събрание на училищния съвет и бе обявено, че са избрали Елена да представлява Духа на Фелс Чърч. Каролайн се усмихваше през цялото време, докато директорът произнасяше словото си — дръзка, триумфална и злобна усмивка.

Елена се опита да не ѝ обръща внимание. Насили се да не се засегне и от пренебрежителните шушукания и неодобрителни погледи, които си разменяха съучениците ѝ по време на събранието, но не беше лесно. Никак не беше лесно и имаше дни, когато ѝ идеше да цапардоса някого или да се разкрещи, но при все това успя да запази самообладание.

Този следобед, докато чакаше да свърши часът по история, Елена изучаваше Тайлър Смолуд. Откакто се върна в училище, той не я бе заговорил нито веднъж. По време на речта на директора се бе хилил гадно като Каролайн. Сега, като я видя да стои сама настрани, смушка с лакът Дик Картър.

— Я, какво си имаме там? — подсмихна се той. — Самотна дама.

Стефан, къде си, помисли си Елена. Но знаеше отговора. В кабинета по астрономия, в другия край на училището.

Дик отвори уста, за да каже нещо, сетне изражението му се промени. Гледаше зад Елена, към коридора. Тя се обърна и видя Вики.

Вики и Дик ходеха заедно още преди бала по случай началото на новата учебна година. Елена предположи, че още са гаджета. Но Дик изглеждаше смутен, сякаш не знаеше какво да очаква от момичето, което вървеше към него.

Имаше нещо странно в изражението на Вики, докато пристъпваше. Движеше се, сякаш краката ѝ не докосваха пода. Очите ѝ бяха разширени и отнесени.

— Здравсти — рече Дик колебливо и застана пред нея. Вики го отмина, без да го погледне и отиде при Тайлър. Елена наблюдаваше последвалата сцена с нарастващ смут. Би трябвало да е забавно, но не беше.

Отначало Тайлър изглеждаше доста стреснат. После Вики сложи ръка на гърдите му. Младежът се усмихна, но усмивката му беше неестествено пресилена. Вики плъзна ръка под якето му. Усмивката на Тайлър стана още по-несигурна. Момичето сложи и другата си ръка върху гърдите му. Тайлър погледна към Дик.

— Хей, Вики, по-кратко — подвикна Дик припряно, но не помръдна.

Вики плъзна двете си ръце и смъкна якето на Тайлър от раменете му. Той се опита да го върне, без да пуска книгите си, както и да прикрие смущението си. Но не успя. Пръстите на Вики се плъзнаха под ризата му.

— Престани. Спри я, чуваш ли? — обърна се Тайлър към Дик. Но приятелят му остана на безопасно разстояние. Тайлър му метна кръвнишки поглед и се опита да отблъсне Вики.

Разнесе се звук. Отначало изглеждаше толкова тих, че едва се долавяше, но постепенно се усили. Ръмжене, странно и заплашително, от което по гърба на Елена пробягаха ледени тръпки. Тайлър зяпаше Вики с ококорени очи, които сякаш всеки миг щяха да изхвъркнат от орбитите си, и тя внезапно осъзна защо. Звукът идваше от устата на Вики.

Последвалото стана за секунди. Тайлър лежеше на земята, а зъбите на Вики щракнаха на сантиметри от гърлото му. Елена, забравила всички недоразумения и караници, се втурна, за да помогне на Дик да я издърпа. Тайлър викаше с цяло гърло. Вратата на кабинета по история се отвори и Аларик се разкрещя.

— Не я наранявайте! Бъдете внимателни! Това е епилептичен припадък, просто трябва да я сложим да легне.

Зъбите на Вики отново щракнаха, когато той протегна ръка в мелето. Слабичкото момиче изглеждаше по-силно от всички тях взети заедно и беше ясно, че не могат да се справят. Нямахше да могат да я удържат още дълго. Елена изпита огромно облекчение, когато зад рамото ѝ се разнесе познат глас.

— Вики, успокой се. Всичко е наред. Само се успокой.

Докато Стефан стискаше ръката на Вики и ѝ говореше успокоително, Елена се осмели да отпусне хватката си. Отначало изглежда стратегията на Стефан сработи. Извитите като на хищна птица пръсти на Вики се разтвориха леко и те успяха да я издърпат от Тайлър. Докато Стефан продължаваше да ѝ говори, тя стоеше отпусната, със затворени очи.

— Така е добре. В момента се чувстваш безкрайно уморена. Трябва да поспиш.

Но в този миг магията спря да действа и каквато и Сила да прилагаше Стефан, тя явно беше безполезна. Вики отвори рязко очи, но те нямаха нищо общо със сепнатите светлокафяви очи на подплашена сърна, които Елена бе видяла в столовата. Сега пламтяха с изгаряща ярост. Тя изръмжа с оголени зъби срещу Стефан и се хвърли в борбата с нова сила.

Бяха нужни пет или шест души, за да я удържат, докато някой извика полицията. Елена остана на мястото си, ту говореше на Вики, ту ѝ крещеше, докато полицаите не пристанаха. Не че усилията ѝ имаха особен ефект.

След като всичко свърши, тя отстъпи назад и за пръв път забеляза насъбралата се тълпа. Бони беше най-отпред и гледаше с отворена уста. Също и Каролайн.

— Какво стана! — прошепна Бони, докато отнасяха Вики.

Елена я потупа нежно и отмахна кичур коса от лицето ѝ.

— Тя откачи и се опита да разсъблече Тайлър.

Бони стисна устни.

— Е, трябва наистина да е *откачила* за да го пожелае, нали? — Метна подигравателен поглед през рамо към Каролайн.

Коленете на Елена се огъваха като гумени, а ръцете ѝ трепереха. Усети една ръка да се обвива около нея и се облегна с облекчение на Стефан. После го погледна.

— Епилепсия? — намръщи се невярващо.

Той се взираше надолу по коридора след Вики. Аларик Залцман продължаваше да крещи нареждания и явно отиваше с нея. Групата зави зад ъгъла.

— Мисля, че класът е свободен — рече Стефан. — Да вървим.

Вървяха мълчаливо към пансиона, всеки потънал в мислите си. Елена се бе намръщила и няколко пъти погледна към Стефан, но заговори чак след като се озоваха сами в стаята му.

— Стефан, какво беше всичко това? Какво се случи с Вики?

— И аз това се питах. Има само едно обяснение и това означава, че тя все още е под въздействие.

— Искаш да кажеш, че Деймън... О, Боже! О, Стефан, трябваше да ѝ дам от върбинката. Трябваше да се сетя...

— Няма смисъл, повярвай ми. — Тя се обърна към вратата, готова тутакси да тръгне след Вики, но той я дръпна нежно. — Някои хора са по-податливи на чуждо влияние от останалите, Елена. Вики никога не е била много силна. Сега всичко зависи от него.

Елена седна бавно.

— Значи нищо не мога да направя? Но, Стефан, тя ще стане ли... като теб и Деймън?

— Зависи. — Тонът му беше мрачен. — Не само това колко кръв е изгубила има значение. Тя се нуждае и от кръвта му във вените си, за да завърши промяната. В противен случай ще свърши като господин Танър. Пресушена, използвана. Мъртва.

Елена пое дълбоко въздух. Искаше да го попита още нещо, нещо, което отдавна я измъчваше.

— Стефан, когато говореше там на Вики, помислих, че се получава. Ти използваш Силите върху нея, нали?

— Да.

— Но след това тя отново полудя. Това, което искам да кажа... Стефан, ти си добре, нали? Силите ти са се върнали, така ли?

Той не отговори. Ала мълчанието му беше достатъчен отговор за нея.

— Стефан, защо не ми кажеш? Какво не е наред? — Стана и коленичи пред него, за да я погледне в очите.

— Ще ми трябва известно време, за да се възстановя, това е всичко. Не се тревожи.

— Но аз се тревожа. Не мога ли да направя нещо?

— Не — отвърна той, но не я погледна.

Елена разбра.

— О — прошепна и отново седна. После се протегна към него, опитвайки се да улови ръцете му. — Стефан, чуй ме...

— Елена, не. Не разбираш ли? Това е опасно, опасно е и за двамата ни, но най-вече за теб. Това може да те убие или да стане нещо лошо.

— Само ако изгубиш контрол — възрази момичето. — А това няма да стане. Целуни ме.

— Не — повтори Стефан отново. — Довечера, веднага щом се стъмни, ще изляза на лов.

— Това същото ли е? — попита тя, макар да знаеше, че не е. Само човешката кръв даваше Силата. — О, Стефан, моля те. Нима не виждаш, че го искам? Нима ти не искаш?

— Не е честно — рече той с измъчени очи. — Знаеш, че не е, Елена. Знаеш колко много... — Извърна се отново от нея, а ръцете му се свиха в юмруци.

— Тогава защо не? Стефан, аз имам нужда... — Не успя да довърши. Не можеше да му обясни от какво се нуждае, беше необходимостта да бъде свързана с него, да бъдат близки. Искаше да запомни какво е да бъде с него, да изтрие завинаги от съзнанието си спомена как в съня си танцува в прегръдките на Деймън. — Имам нужда отново да бъдем заедно — прошепна.

Стефан, все още извърнат настрани, поклати глава.

— Добре — промълви момичето примирено, но вълна на болка и страх се просмука в костите ѝ. По-голяма част от страха беше за Стефан, който бе уязвим без Силите си, толкова уязвим, че можеше да бъде наранен от обикновените жители на Фелс Чърч. Ала една част от страха ѝ беше заради самата нея.

12

— Вече купуваш боровинков сос? — разнесе се глас, докато Елена се протягаше към кутията върху рафта. Тя вдигна глава.

— Здравей, Мат. Да, леля Джудит обича да прави репетиция в неделята преди Деня на благодарността, спомняш ли си? Ако се упражнява, рискът да обърка нещо е много по-малък.

— Като например да забрави да купи боровинков сос и да се сети петнадесет минути преди поднасянето на вечерята?

— Пет минути преди вечерята — поправи го Елена и погледна часовника си, а Мат се засмя. Хубаво беше да чуе нечий смях, отдавна не й се бе случвало. Отиде до касата, но след като плати покупката, се поколеба и се обърна. Мат стоеше край стойката със списанията, очевидно погълнат в четене на едно от тях, но нещо в отпуснатите му рамене я подтикна да отиде при него. Бутна с пръст списанието му.

— Какво ще правиш тази вечер? — попита тя и додаде, когато той погледна несигурно към предната част на магазина: — Бони ме чака в колата, ще дойде на вечеря у дома. Останалите са само от семейството. И Робърт, разбира се, вече трябва да е дошъл. — Искаше да каже, че Стефан не е поканен. Все още не бе сигурна какви са напоследък отношенията между него и Мат. Но двамата поне си говореха.

— Тази вечер сам ще се грижа за себе си, мама не се чувства много добре — рече Мат. — Къде е Мередит? — попита, сякаш за да смени темата.

— Със семейството си на гости при някакви роднини или нещо такова. — Елена говореше неопределено, защото и приятелката й не й бе казала нищо конкретно. Мередит рядко споменаваше близките си. — Така че какво мислиш? Ще рискуваш ли да опиташ от ястията на леля Джудит?

— Заради доброто старо време?

— Заради доброто старо приятелство — отвърна момичето след кратко колебание и му се усмихна.

Той примигна и отклони поглед.

— Как мога да откажа на такава покана? — изрече със странно глух глас. Но когато остави списанието и я последва навън, той също се усмихваше.

Бони го приветства радостно, а когато пристигнаха у тях, леля Джудит се зарадва да го види да влиза в кухнята.

— Вечерята е почти готова — обяви тя и пое книжната торба с продуктите от племенницата си. — Робърт дойде преди няколко минути. Защо не отидете направо в трапезарията? О, и сложи още един стол, Елена. Мат е седмият ни гост за вечеря.

— Шестият, лельо Джудит — поправи я Елена развеселено. — Ти, Робърт, аз и Маргарет, Мат и Бони.

— Да, скъпа, но Робърт също доведе гостенин. Вече се настаниха на масата.

Елена регистрира думите ѝ, докато пристъпваше прага на трапезарията, но имаше един миг на закъснение, преди те да достигнат съзнанието ѝ. При все това тя знаеше. Докато минаваше през вратата, по някакъв начин знаеше какво я очаква.

Робърт се бе изправил и с весело изражение въртеше в ръцете си бутилка вино. А в другия край на масата, украсена в средата с ваза с есенни цветя и високи запалени свещи, се бе настанил Деймън.

Елена осъзна, че се е заковала на място, когато Бони се блъсна в нея. Опита се да накара краката си да се раздвижат, ала мозъкът ѝ отказваше да се подчини и те останаха неподвижни.

— А, Елена — вдигна ръка Робърт. — Това е Елена, момичето, за което ти разказвах — обърна се той към Деймън. — Елена, това е Деймън... ъъ...

— Смит — подсказа гостът.

— О, да. Той е от моя колеж „Уилям и Мери“. Срегнахме се в аптеката. Тъй като се чудеше къде да вечеря, аз го поканих тук, за да опита домашно приготвена храна. Деймън, това са приятели на Елена — Мат и Бони.

— Здравей — рече Мат. Бони само се взираше шашната в него, сетне извърна огромните си като палачинки очи към Елена.

Елена се опитваше да се окопоти. Не знаеше дали да изпищи, да изхвърчи от стаята или да запрати чашата с вино, която Робърт

наливаше, в лицето на Деймън. В момента беше толкова вбесена, че дори не се страхуваше.

Мат отиде да донесе стол от дневната. Елена се учуди колко безгрижно прие присъствието на Деймън, сетне си спомни, че него го нямаше на купона у Аларик. Нямахше откъде да знае какво се бе случило там между Стефан и „госта от колежа“.

Обаче Бони беше на ръба на паниката. Взираше се умоляващо в приятелката си. Деймън бе станал и бе издърпал един стол за нея, за да седне.

Преди Елена да измисли някакъв отговор, откъм вратата се разнесе тъничкият детски глас на Маргарет.

— Мат, искаш ли да видиш котенцето ми? Леля Джудит каза, че мога да го задържа. Ще го кръстя Снежна топка.

Елена рязко се извърна, осенена от една идея.

— Много е сладко — рече Мат послушно и се наведе над малката пухкава бяла топка в ръцете на Маргарет.

Сепна се, когато Елена грабна безцеремонно котето изпод носа му.

— Виж, Маргарет, сега ще покажем котето на приятеля на Робърт — заяви тя и завря със замах бялата топка в лицето на Деймън, сякаш го замеряше с нея.

Настъпи истински хаос. Снежна топка се уголеми двойно, когато цялата ѝ козина настръхна. Издаде звук, наподобяващ на съскане на вода, излята върху нажежен до червено тиган, после се озъби и одра Елена, метна се върху Деймън, отскочи в стената и изхвърча от стаята.

За един миг на кратко задоволство Елена видя как черните като нощта очи на Деймън се разшириха малко повече от обичайното. Сетне клепачите му се спуснаха и ги закриха, а Елена се обърна, за да види реакцията на останалите в стаята.

Маргарет тъкмо си отваряше устата, готова да нададе силен писък, а Робърт побърза да го предотврати, избутвайки я навън, докато ѝ обясняваше, че трябва да намерят котето. Бони бе притиснала гръб о стената с отчаяно изражение. Мат и леля Джудит, която надничаше от кухнята, изглеждаха ужасени.

— Предполагам, че животните не те обичат — каза Елена на Деймън и зае мястото си на масата. Кимна към Бони, която се отлепи неохотно от стената и побърза да седне, преди Деймън да докосне

стола ѝ. Кафявите ѝ очи го проследиха, докато той на свой ред се настаняваше на мястото си.

След няколко минути се появи Робърт с разплаканата Маргарет и погледна строго Елена. Мат седна мълчаливо на стола си, макар че от смайване веждите му се бяха качили чак до средата на челото.

Когато леля Джудит се появи и всички започнаха да се хранят, Елена огледа внимателно присъстващите. Сякаш върху всички се бе възцарило измамно спокойствие и тя изпита особено чувство на нереалност, но при все това сцената ѝ се струваше някак си непоносимо благоприлична, като от телевизионна реклама. Просто едно обикновено семейство, седнало да похапне пуйка, помисли си момичето. Една леко зачервена леля, разтревожена, че грахът се е преварил, а кифличките са леко прегорели, един удобно разположил се бъдещ чичо, една златокоса племенница тийнейджърка и малката ѝ светлокоса сестричка. Един младеж със сини очи, типично съседско гадже, приятелка — ясновидка и медиум, и един великолепен вампир си подаваха купата със сладки картофи. Типично американско домакинство.

Бони прекара първата част от вечерта, изпращайки с очи мълчаливи послания към Елена от рода: „Какво да правя?“ Но когато Елена ѝ отвърна по същия начин с: „Нищо“, тя очевидно реши да се остави на съдбата си и се зае с вечерята.

Самата Елена нямаше представа какво да прави. Да бъде поставена принудително в тази ситуация, беше обидно и унижително и Деймън го знаеше. Той лесно омая леля Джудит и Робърт — първата с комплименти за вечерята, а втория с непринуден разговор за колежа „Уилям и Мери“. Сега дори Маргарет му се усмихваше и много скоро и Бони щеше да се предаде пред чара му.

— Следващата седмица във Фелс Чърч ще има празненство по случай Деня на основателите — осведоми леля Джудит госта си, а слабите ѝ страни леко поруменяха. — Ще бъде чудесно, ако можеш да дойдеш пак, за да присъстваш.

— С удоволствие — отвърна Деймън любезно.

Леля Джудит се зарадва.

— А тази година Елена има важно участие в тържеството. Избрана е да представя Духа на Фелс Чърч.

— Сигурно много се гордеете с нея — отбеляза Деймън.

— О, да — засия леля Джудит. — Значи ще се опиташ да дойдеш?

Елена яростно мажеше една кифличка с масло.

— Чух някои новини за Вики — обади се тя. — Сещаш ли се, момичето, което беше нападнато. — Погледна многозначително към Деймън.

Настъпи кратка тишина, сетне Деймън рече:

— Боя се, че не я познавам.

— О, сигурна съм, че я познаваш. Висока е приблизително колкото мен, с кафяви очи, светлокестенява коса... както и да е, състоянието ѝ се е влошило.

— О, Боже! — изпъшка леля Джудит.

— Да, очевидно лекарите не могат да разберат какво ѝ е. Тя просто продължава да става все по-зле, сякаш изобщо не може да се съвземе след нападението. — Докато говореше, Елена не отделяше поглед от лицето на Деймън, но той демонстрираше само любезен интерес. — Вземи си още плънка — подаде му тя купата.

— Не, благодаря, макар че ще си взема малко от това. — Гребна от соса с боровинки и поднесе лъжицата към една от свещите, така че светлината заискри през гъстата течност. — Какъв вълнуващ цвят.

Бони, както и всички останали край масата, погледна към свещта. Но Елена забеляза, че приятелката ѝ не сведе отново поглед. Остана да се взира в танцуващия пламък и постепенно всички емоции изчезнаха от лицето ѝ. И преди беше виждала това изражение. Опита се да привлече вниманието на Бони, но тя изглежда не забелязваше нищо, освен свещта.

— ... и тогава учениците от началното училище ще изиграят сцени, в които ще пресъздадат историята на града — казваше леля Джудит на Деймън. — Но церемонията завършват учениците от горните класове. Елена, колко от вас ще участват в четенето тази година?

— Само трима. — Елена се бе обърнала към леля си и тъкмо гледаше към усмихнатото ѝ лице, когато чу гласа.

— Смърт.

Леля Джудит ахна. Ръката на Робърт, която поднасяше вилицата към устата му, застина на половината разстояние. В този миг Елена отчаяно искаше Мередит да е тук.

— Смърт — повтори гласът отново. — Смъртта е в тази къща.

Елена огледа масата, но видя, че никой няма да ѝ помогне. Всички се бяха втренчили в Бони, неподвижни като на снимка.

Самата Бони продължаваше да се взира в пламъка на свещта. Лицето ѝ бе безизразно, очите — широко отворени както преди, когато същият този глас говореше чрез нея. Сега тези невиждащи очи се извърнаха към Елена.

— Твоята смърт — рече гласът. — Твоята смърт те чака, Елена. Това е...

Бони започна да се дави. Сетне се наведе рязко напред и главата ѝ клюмна в чинията.

За миг всички застинаха като парализирани, после се раздвижиха. Робърт скочи, дръпна я за раменете и я повдигна. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо, а очите — затворени. Леля Джудит се спусна към нея и трескаво започна да бърше лицето ѝ с мокра кърпа. Деймън наблюдаваше сцената със замислени присвити очи.

— Вече е добре — обади се Робърт с очевидно облекчение. — Мисля, че просто припадна. Сигурно е някакъв истеричен пристъп. — Но Елена си пое дъх едва когато Бони отвори замъглените си очи и попита защо всички я зяпат.

Това сложи край на вечерята. Робърт настоя веднага да заведе Бони у тях, всички се засуетиха и Елена успя да намери удобен момент, за да си размени шепнешком няколко думи с Деймън.

— Махай се!

Той повдигна вежди.

— Какво?

— Казах махай се! Веднага! Или ще им кажа, че ти си убиецът.

Деймън я погледна укорително.

— А не мислиш ли, че един гост заслужава повече уважение? — попита и като видя изражението ѝ, сви рамене и се усмихна.

— Благодаря, че ме поканихте на вечеря — Деймън кимна възпитано към леля Джудит, която тъкмо минаваше забързано покрай тях с одеяло в ръка, за да го занесе в колата. — Надявам се някой ден да мога да ви върна жеста. — Обърна се и додаде към Елена: — Ще се видим скоро.

Е, това е съвсем ясно, помисли си момичето, докато Робърт потегли с угрижения Мат и сънливата Бони. Леля Джудит отиде да се

обади по телефона на госпожа Маккълору.

— И аз не зная какво става с тези момичета — рече тя. — Първо Вики, а сега Бони... и Елена напоследък сякаш не е на себе си...

Докато леля ѝ говореше, а Маргарет търсеше изчезналата Снежна топка, Елена крачеше замислено напред-назад из стаята.

Трябва да се обади на Стефан, нямаше друг избор. Не се тревожеше за Бони. И преди, когато това се бе случвало, нямаше сериозни последици за приятелката ѝ. А тази нощ Деймън щеше да е зает с други неща, не да преследва приятелките ѝ.

Той щеше да дойде, за да „върне жеста“. Не се съмняваше какво означаваха последните му думи. Следователно трябваше да каже всичко на Стефан, защото тази нощ се нуждаеше от него, от закрилата му.

Само че какво можеше да стори Стефан? Въпреки молбите и доводите ѝ през последната седмица, той отказа да вземе от кръвта ѝ. Твърдеше, че Силите му сами ще се върнат, но Елена знаеше, че в момента е уязвим. Дори и Стефан да беше тук, дали можеше да спре Деймън? Дали можеше да го направи, без самият той да умре?

Къщата на Бони не беше сигурно убежище. А Мередит бе заминала. Нямаше кой да ѝ помогне, не можеше да се довери на никого. Но мисълта да чака сама тук тази нощ, знаейки, че Деймън ще дойде, бе непоносима.

Чу леля Джудит да затваря телефона. Машинално се запъти към кухнята, като повтаряше телефонния номер на Стефан. Изведнъж се спря, върна се и бавно огледа дневната.

Погледът ѝ се плъзна от тавана към високите прозорци, сетне се задържа върху старинната, богато украсена камина. Стаята беше част от оригиналната къща, тази, която бе изгоряла почти напълно по време на Гражданската война. Спалнята ѝ беше точно над нея.

Изведнъж я осени идея. Елена се взря в релефната украса около тавана, там, където се съединяваше с по-модерната дневна. После почти се затича към стълбите с разтуптяно сърце.

— Лельо Джудит? — Леля ѝ се спря по средата на стълбата. — Лельо Джудит, кажи ми нещо. Деймън влиза ли в дневната?

— Какво? — леля ѝ примигна неразбиращо.

— Робърт заведе ли Деймън в дневната? Моля те, помисли си, лельо Джудит, трябва да зная!

— Ами не, мисля, че не. Не, не го е водил. Когато дойдоха, влязоха направо в трапезарията. Елена, какво става, за Бога? — изуми се тя, когато племенницата ѝ я прегърна импулсивно.

— Извини ме, лельо Джудит, просто съм щастлива — усмихна се момичето и заслиза надолу по стълбите.

— Е, радвам се, че някой е щастлив, особено след провалената вечеря. Макар че онова мило момче Деймън изглежда се забавляваше. Знаеш ли, Елена, струва ми се, че той доста те харесва, въпреки държанието ти.

Елена се обърна.

— Е, и?

— Ами просто си мислех, че можеш да му дадеш шанс, това е всичко. Струва ми се много симпатичен. Точно с такъв млад мъж бих искала да те видя.

Елена опули очи за миг, сетне преглътна, за да сдържи истеричния смях, напирал на устните ѝ. Леля ѝ предлагаше да се сближи с Деймън вместо със Стефан... защото Деймън бил по-безопасен. От типа млади мъже, които леля ѝ харесваше.

— Лельо Джудит — започна тя, пое дълбоко дъх, за да я опровергае, после осъзна, че е безсмислено. Поклати глава мълчаливо, вдигна ръце в знак, че се предава и се загледа след леля си, която се изкачваше по стълбите.

Обикновено Елена спеше на затворена врата. Но тази вечер я остави открехната и легна в леглото, вперила поглед в тъмния коридор. От време на време поглеждаше към светещите цифри върху часовника на нощното шкафче.

Нямаше опасност да заспи. Докато минутите се нижеха, почти ѝ се искаше да потъне в безметежен сън. Времето течеше агонизиращо бавно. Единадесет часът... единадесет и половина... полунощ. Един. Един и половина. Два.

В два и десет чу нещо.

Заслуша се, без да става, в лекия шум на долния етаж. Знаеше, че той ще намери начин да получи това, което иска. Ако Деймън бе толкова решен да дойде при нея, никаква ключалка нямаше да го спре.

В главата ѝ зазвуча мелодията от съня от онази нощ в къщата на Бони — тъжни звуци като нежно подрънкване на сребърни звънчета. Събудиха странни чувства в нея. Почти като насън момичето стана от леглото и отиде до прага.

Коридорът беше тъмен, но очите ѝ вече бяха свикнали с мрака. Виждаше тъмния силует, който се качваше по стълбите. Когато стигна до площадката, Елена зърна смъртоносната белота на усмивката му.

Тя чакаше, без да се усмихва, докато той не застана с лице пред нея. Делеше ги само метър. В къщата цареше пълна тишина. От другата страна на коридора спеше Маргарет, а в края му леля Джудит бе потънала в прегръдката на съня, неподозираща какво става пред вратата ѝ.

Деймън не каза нищо, но я погледна. Очите му се задържаха върху дългата ѝ бяла нощница с дантела около врата. Елена я бе избрала нарочно, защото беше най-скромната, която притежаваше, ала явно Деймън я намираше за привлекателна. Тя си заповяда да стои безмълвно, но устата ѝ бе пресъхнала, а сърцето ѝ блъскаше бясно в гърдите. Мигът бе настъпил. След малко щеше да знае.

Отстъпи назад, без дума или жест на покана. Видя как в бездънните му очи блесна пламък и продължи да го наблюдава напрегнато, докато пристъпваше към нея. Видя го, че спря.

Застана точно пред стаята ѝ, явно смутен. Опита се да направи още една крачка, но не можа. Изглежда нещо му пречеше да продължи напред. Лицето му доби изненадано изражение, което се смени с недоумение и накрая с гняв.

Вдигна глава, огледа набързо трегера и тавана от другата страна на прага. Разбра и устните му се дръпнаха назад, оголвайки зъбите му с животинско ръмжене.

Застанала от другата страна на прага, Елена тихо се засмя. Беше се получило!

— Моята стая и дневната под нея са единствените помещения, останали от старата къща — каза му тя. — И, разбира се, това е съвсем различно място за живеене. И ти не си поканен в него и никога няма да бъдеш.

Гърдите му се стегнаха от обзелия го бяс, ноздрите му се издуха, очите замятаха гневни мълнии. От него се излъчваха вълни на черен

неистов гняв. Имаше вид, сякаш искаше да събори стените с голите си ръце, които се свиваха в юмруци и отпусаха в безсилна ярост.

Триумфът и победата замаяха Елена.

— Сега по-добре си върви — заговори отново. — Тук няма нищо за теб.

Още минута пламтящите му очи пронизваха нейните, после той се обърна. Но не се насочи към стълбите. Вместо това направи една крачка в коридора и сложи ръка върху дръжката на вратата на стаята на Маргарет.

Елена се спусна напред, без да осъзнава какво прави. Спря се на прага и се вкопчи в рамката. Дишането ѝ излизаше с накъсани хрипове.

Той извърна глава и устните му се извиха в ленива жестока усмивка. Завъртя леко дръжката, без да я поглежда. Очите му, като разтопени езера от абанос, бяха впити в Елена.

— Ти решаваеш — рече Деймън.

Елена стоеше неподвижно. Сякаш зимният мраз бе сковал тялото ѝ. Маргарет беше още бебе. Не можеше наистина да го мисли, никой не можеше да бъде толкова чудовище, че да нарани едно четиригодишно дете.

Но по суровото лице на Деймън нямаше състрадание. Той беше ловец, убиец, и слабите и беззащитните бяха неговата плячка. Припомни си злоещата животинска гримаса, преобразила за миг красивото му лице в отвратителна маска, и осъзна, че никога няма да остави Маргарет в ръцете му.

Всичко сякаш ставаше като на забавен кадър. Тя погледна към ръката на Деймън върху дръжката, после към безмилостните му очи. И в следващия миг пристъпи прага, напускайки единственото безопасно място в къщата.

Смъртта е в тази къща, бе казала Бони. И сега Елена щеше доброволно да се срещне с нея. Сведе глава, за да скрие сълзите на безпомощност, напираси в очите ѝ. Това бе краят. Деймън бе спечелил.

Не вдигна глава, за да види дали приближава към нея. Но усети раздвижването на въздуха и потръпна. И тогава бе обгърната от мек безкраен мрак, който се уви около нея като огромните крила на птица.

13

Елена се размърда, после повдигна клепачи. Светлината се процеждаше през краищата на завесите. Установи, че ѝ е трудно да се движи, затова остана да лежи в леглото си, опитвайки се да сглоби случилото се през изминалата нощ.

Деймън. Деймън бе дошъл тук и бе заплашил Маргарет. И Елена бе отишла при него. Той бе спечелил.

Но защо не бе приключил с нея? Момичето вдигна отпуснатата си ръка и докосна едната страна на шията си, макар да знаеше какво ще напипа. Да, бяха там — две малки дупчици. Мястото още бе нежно и чувствително на допир.

При все това тя беше жива. Той не бе изпълнил обещанието си докрай. Защо?

Спомените ѝ от изминалата нощ бяха объркани и замъглени. Само отделни фрагменти бяха ясни. Очите на Деймън, впити в нея, изпълващи цялото ѝ същество. Острото бодване по шията ѝ. А покъсно, когато той разтвори ризата си, кръвта му бликна от малък разрез на врата му.

Тогава я накара да пие от кръвта му. Макар че накара не бе точната дума. Не си спомняше да му е оказала съпротива, нито бе почувствала отвращение. В онзи миг го искаше.

Но не беше мъртва, нито особено слаба. Той не я бе превърнал във вампир. И тъкмо това не разбираше.

Той няма морал, нито съвест, напомни си девойката. И със сигурност не милосърдието го бе спряло. Навярно иска да удължи играта, да те накара да страдаш още, преди да те убие. Или може би иска да станеш като Вики — с единия крак в света на сенките, а с другия в този на светлината. И така бавно, но сигурно да те подлуди.

Едно нещо бе сигурно: нямаше начин да се заблуди и да реши, че е проявил състрадание. Нито пък че му пука за някой друг, освен за самия него.

Бутна завивката настрани и стана от леглото. Чуваше леля Джудит да се движи отвън в коридора. Беше понеделник сутрин и Елена трябваше да се приготви за училище.

27 ноември, сряда

Мило дневниче,

Няма смисъл да се преструвам, че не съм уплашена, защото съм. Утре е Денят на благодарността, а Денят на основателите е два дни след него. А все още не съм измислила начин как да спра Каролайн и Тайлър.

Не зная какво да правя. Ако не си взема обратно дневника от Каролайн, тя ще го прочете пред всички. Ще има идеална възможност — тя е една от тримата ученици от горните класове, които ще четат стихове в края на церемонията. Избрана е от училищния съвет, в който е член бащата на Тайлър, трябва да добавя. Питам се какво ли ще си помисли той, когато всичко свърши?

Но какво значение ще има! Освен ако не измисля нещо, всичко ще свърши и няма да ме е грижа за нищо. Стефан ще си замине, ще бъде прогонен от града от добрите жители на Фелс Чърч. Или ще бъде мъртъв, ако не успее да си върне Силите. А ако той умре, аз също ще умра. Толкова е просто.

Което означава, че трябва да намеря начин да си върна дневника. Трябва.

Но не мога.

Зная, че чакаш да го кажа. Има начин да си върна дневника — с помощта на Деймън. Само трябва да се съглася да платя цената.

Но ти не разбираш колко много ме плаши това. Не само защото Деймън ме плаши, но се страхувам какво може да се случи, ако двамата отново бъдем заедно. Боя се от това, което ще стане с мен... с мен и Стефан.

Не мога повече да мисля за това. Прекалено е разстройващо. Чувствам се объркана и сама. Няма към кого да се обърна за помощ, нито с кого да поговоря. Няма никой, който би могъл да ме разбере.

Какво да правя?

28 ноември, четвъртък, 11:30 вечерта

Мило дневниче,

Днес нещата изглеждат по-ясни, защото взех решение. Това решение ме ужасява, но нямам друг избор. Ще кажа всичко на Стефан.

Това е единственото, което сега мога да направя. Денят на основателите е в събота, а аз така и не измислих някакъв план. Но може би Стефан ще успее, ако разбере колко отчайваща е ситуацията.

Утре ще прекарам деня в пансиона и когато отида, ще му разкажа всичко, което отдавна трябваше да съм му казала.

Всичко. И за Деймън.

Не зная какво ще каже той. Постоянно си спомням лицето му в сънищата ми. Начинът, по който ме гледаше — с толкова горчивина и гняв. Все едно изобщо не ме обича. Ако и утре ме погледне така...

О, толкова съм уплашена. Стомахът ми е свит на топка. Едва успях да хапна от вечерята за деня на благодарността. Не мога да си намеря място. Имам чувството, че ще се пръсна на милион парчета. Да Заспя тази вечер? Ха!

Моля те, Господи, нека Стефан разбере! Моля те, накарай го да ми прости!

Най-смешното е, че исках да стана по-добра заради него. Исках да заслужи любовта му. Стефан е толкова обсебен от всички тези идеи за чест, за доброто и злото. А

сега, след като разбере как съм го лъгала, какво ще си помисли за мен? Дали ще ми повярва, че само се опитвах да го защита? Дали някога отново ще ми вярва?

Утре ще разбере. О, господи, иска ми се всичко да е свършило. Не зная как ще оживея дотогава.

Елена се измъкна от къщата, без да казва на леля Джудит къде отива. Беше уморена от лъжите, но нямаше сили да се справи със суматохата, която неминуемо щеше да последва, ако каже, че отива при Стефан. Откакто Деймън бе дошъл на вечеря, леля й не бе спряла да говори за него, като във всеки разговор подхвърляше дискретни и не толкова дискретни намеци. И Робърт не оставаше по-назад. Понякога Елена си мислеше, че тъкмо той подкокоросва леля й.

Натисна уморено входния звънец на пансиона. Къде беше напоследък госпожа Флауърс? Когато най-после вратата се отвори, на прага застана Стефан.

Беше облечен за излизане, яката на якето му бе вдигната.

— Мислех си да отидем на разходка — каза.

— Не — отвърна Елена твърдо. Опита се да му се усмихне, но не успя. — Да се качим в стаята ти, Стефан, става ли? Има нещо, за което трябва да поговорим.

Той я изгледа изненадано за миг. Явно лицето й я издаваше, защото изражението му застина и потъмня. Стефан пое дълбоко дъх и кимна. Извърна се, без да каже дума и пое нагоре по стълбите.

Шкафовете, сандъците и лавиците с книги отдавна бяха подредени по местата им. Но Елена имаше чувството, че го забелязва за пръв път. Незнайно защо си припомни онази първа нощ, когато беше тук, когато Стефан я бе избавил от отвратителната прегръдка на Тайлър. Погледът й обходи предметите върху скрина: златните флорини от петнадесети век, кинжала с украсена дръжка от слонова кост, малкото желязно ковчеже с подвижен капак. През онази първа нощ се бе опитала да го отвори, а той го бе затиснал.

Девојката се извърна. Стефан стоеше до прозореца, силуетът му се очертаваше на фона на мрачно надвисналото сиво небе. Цялата

седмица беше студено и мъгливо и днешният ден не бе изключение. Изражението на Стефан бе отражение на времето навън.

— Е — поде тихо той, — за какво искаш да говорим?

Сега или никога. Елена пое дълбоко дъх. Протегна ръка към малкото желязно ковчеже и го отвори.

Вътре проблесна тъмнорозовата коприна. Нейната панделка. Напомни ѝ за лятото, за летните дни, които сега ѝ се струваха безкрайно далечни. Тя я взе и я протегна към Стефан.

— За това — промълви момичето.

Той бе пристъпил напред, когато тя докосна ковчежето, но сега изглеждаше объркан и изненадан.

— За това?

— Да. Защото аз знаех, че е тук, Стефан. Видях я отдавна, един ден, когато излезе за няколко минути от стаята. Не зная защо изпитвах такова любопитство да разбера какво има вътре, но не можах да се съържа. И намерих панделката. — Тя млъкна, за да събере сили. — После го написах в дневника си.

Стефан изглеждаше още по-озадачен, сякаш очакваше да чуе нещо съвсем друго. Елена търсеше подходящите думи.

— Написах го, защото това беше доказателство, че през цялото време си се интересувал от мен, достатъчно, за да я вземеш и запазиш. Изобщо не ми мина мисълта, че може да е доказателство и за нещо друго.

После внезапно заговори по-бързо. Разказа му как бе занесла дневника в дома на Бони и как беше откраднат. Каза му за получените бележки, от които бе разбрала, че Каролайн го е откраднала. И накрая, докато въртеше нервно копринената панделка между пръстите си, му каза за плана на Каролайн и Тайлър.

Гласът ѝ пресекваше и тя с мъка изричаше думите.

— Оттогава не мога да си намеря място. Толкова съм изплашена — прошепна, приковала очи в панделката. — Изплашена, че може да ми се ядосаш. От това, което те смятат да направят. Просто се страхувах. Опитах се да си взема обратно дневника, Стефан, и дори влязох в къщата на Каролайн. Но тя го бе скрила прекалено добре. Мислих, мислих, но не ми хрумна как да ѝ попреча да го прочете. — Сега най-после вдигна глава и го погледна. — Съжалявам.

— И би трябвало! — Гневният му изблик я сепна. Почувства как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Но Стефан продължи: — Би трябвало да съжаляваш, че си крила подобно нещо от мен, когато аз бих могъл да ти помогна. Елена, защо просто не ми каза!

— Защото бях виновна. И сънувах един сън... — Опита се да му опише как е изглеждал в съня ѝ — горчивината, обвинението в погледа му. — Мисля, че ще умра, ако наистина ме погледнеш по този начин — завърши нещастно.

Но по лицето на Стефан, който я гледаше в момента, се четяха само облекчение и учудване.

— Значи това било — промърмори той почти на себе си. — Това те е притеснявало.

Елена отвори уста, но той я изпревари:

— Знаех, че нещо не е наред. Знаех, че криеш нещо. Но си мислех... — Поклати глава и устните му се извиха в усмивка. — Сега няма значение. Не исках да навлизам в личния ти живот. Дори не исках да питам. А през цялото време ти си се тревожела как да ме защитиш.

Езикът на Елена се бе залепил за небцето ѝ. Думите също. Има и още, помисли си, но не можеше да го изрече, не и когато Стефан я гледаше с това грейнало лице.

— Когато ми каза, че искаш да поговорим, помислих, че си решила повече да не се виждаме — рече той просто, без сянка от самосъжаление. — И не бих те обвинявал. Но вместо това... — Отново поклати глава. — Елена — промълви и в следващия миг тя бе в прегръдките му.

Толкова хубаво бе там, толкова правилно. Чак сега, когато напрежението помежду им изчезна, Елена осъзна колко зле са били досега нещата помежду им. Това си спомняше, това бе изпитала през онази прекрасна нощ, когато Стефан я бе държал в прегръдките си. Цялата сладост и нежност на света струяха между тях, обгръщаха ги отвсякъде. Тя си беше у дома, където принадлежеше. Където винаги щеше да принадлежи.

Всичко останало бе забравено.

И както в началото Елена имаше чувството, че четете мислите му. Двата бяха свързани — двете половинки на едно цяло. Сърцата им туптяха в един ритъм.

Само още едно нещо липсваше, за да бъде щастието пълно. Елена го знаеше. Отметна косите си с ръка, за да оголи шията си. Този път Стефан не се възпротиви. Вместо отказ, лицето му сияеше — безусловно приемане и безкрайна нужда се сливаха в едно.

Заля я вълна на любов, радост, благодарност и с тръпнещо учудване тя осъзна, че чувствата идват от него. За миг се видя през неговите очи, почувства колко много я обича той. Щеше да бъде плашещо, ако и тя не изпитваше същата дълбока и безкрайна любов, която искаше да му даде без остатък.

Не изпита болка, когато зъбите му се забиха в шията ѝ. И дори не се сети, че несъзнателно му бе поднесла другата страна, макар че белезите от ухапването на Деймън едва се забелязваха.

Вкопчи се в него, когато той се опита да вдигне глава. Но Стефан настоя и тя се примири. Без да я пуска, той намери пипнешком зловещия кинжал с дръжка от слонова кост и с едно бързо движение се сряза.

Когато коленете на Елена омекнаха, той я положи върху леглото. Дватамата останаха да лежат, притиснати един до друг, нехаещи за времето и останалия свят. Елена имаше чувството, че съществуват само тя и той.

— Обичам те — промълви той нежно.

Отначало, все още в плен на сладостната омая, Елена просто прие думите. После изведнъж осъзна какво бе казал.

Той я обичаше. Тя го знаеше през цялото време, но досега Стефан нито веднъж не ѝ го бе казал.

— Обичам те, Стефан — прошепна в отговор момичето. Изненада се, когато той се размърда и леко се отдръпна, докато не видя какво прави. Той пхна ръка под пуловера си и извади верижката, която, откакто го познаваше, винаги носеше на врата си. На нея бе закачен златен пръстен с изящен обков и скъпоценен камък — лапис лазули.

Пръстенът на Катрин. Докато Елена го наблюдаваше, той разкопча верижката и свали фината златна халка.

— Когато Катрин умря — заговори, — мислех, че никога няма да обичам друга жена. Макар да знаех, че тя би искала да се влюбя отново, бях сигурен, че това никога няма да се случи. Но съм грешал. — Поколеба се за миг, сетне продължи. — Запазих пръстена, защото

беше символ за нея. За да я съхраня завинаги в сърцето си. Но сега искам да бъде символ на нещо друго. — Отново се поколеба, сякаш се боеше да срещне погледа ѝ. — Имайки предвид как стоят нещата, аз действително нямам право да те питам. Но, Елена... — Бори се няколко минути, после се отказа и очите му срещнаха безмълвно нейните.

Елена не можеше да говори. Не можеше дори да диша. Но Стефан разбра погрешно мълчанието ѝ. Надеждата в очите му угасна и той се извърна.

— Права си — изрече. — Невъзможно е. Има твърде много трудности... заради мен. Заради това, което съм. Никой не би желал да е свързан с някого като мен. Дори не биваше да си помислям...

— Стефан! — прекъсна го Елена. — Стефан, ще замълчиш ли за миг...

— ... така че забрави какво казах...

— Стефан! — извика тя. — Стефан, погледни ме!

Той се обърна бавно. Взря се в очите ѝ и горчивото самоосъждане изчезна от лицето му, заменено от изражение, което накара дъхът ѝ отново да секне. После, все още много бавно, пое ръката, която тя му протягаше. Плъзна пръстена на пръста ѝ, докато двамата се гледаха.

Прилегна идеално, сякаш бе направен за нея. Златото проблесна на светлината, а камъкът заискри в тъмносино като бистро езеро, заобиколено от девствен сняг.

— Известно време ще го пазим в тайна — продума Елена с треперлив глас. — Леля Джудит ще получи удар, ако разбере, че съм се сгодила, преди да се дипломирам. Но следващото лято ще бъда на осемнадесет и тогава няма да може да ни попречи.

— Елена, сигурна ли си, че го искаш? Няма да е лесно да живееш с мен. Аз винаги ще бъда различен от теб, независимо колко силно се опитвам да не бъде така. Ако някога поискаш да промениш решението си...

— Докато ме обичаш, никога няма да го променя.

Той отново я взе в обятията си и тя потъна в усещането за покой и удовлетворение. Ала ледените пипала на страха пропълзяха нейде в съзнанието ѝ.

— Стефан, за утре... ако Каролайн и Тайлър успеят с плана си, няма да има значение дали ще променя решението си, или не.

— В такъв случай просто трябва да се погрижим да не успеят. Ако Бони и Мередит ми помогнат, ще опитам да измисля начин как да взема дневника от Каролайн. Ала дори и да не успея, няма да избягам. Няма да те оставя, Елена. Ще остана и ще се боря.

— Но те ще те наранят. Стефан, не мога да го понеса!

— А аз не мога да те напусна. Това е решено. Остави на мен грижата за останалото, ще намеря начин. А ако не... е, независимо от това ще остана с теб. Ние ще бъдем заедно.

— Ние ще бъдем заедно — повтори момичето и отпусна глава на рамото му, щастлива да спре да се измъчва за малко и просто да се радва на живота.

29 ноември, петък

Мило дневниче,

Късно е, но аз не мога да заспя. Изглежда вече не ми е нужен толкова сън, както досега.

Е, утре е денят.

Тази вечер говорихме с Бони и Мередит. Планът на Стефан е съвсем прост. Работата е, че без значение къде Каролайн е скрила дневника, тя ще трябва утре да го извади, за да го вземе със себе си. Но четенето на поемите е завършекът на церемонията, а тя първо трябва да присъства на парада. През това време ще се наложи да пъхне някъде дневника. Затова ако я наблюдаваме от мига, в който излезе от тях, докато се качи на сцената, ще видим къде го крие. А тъй като не знае, че я подозираме, няма да бъде особено предпазлива.

Така ще го вземем.

Причината планът да успее е в това, че всички участници в програмата трябва да са костюмирани в дрехи от онази епоха. Госпожа Гримсби, библиотекарката, ще ни помогне да облечем преди парада дрехите от деветнадесети

век и няма да можем да облечем или да носим нещо, което не е част от костюма. Никакви чанти, никакви раници. Никакви дневници! Каролайн ще трябва да го остави някъде.

Ще я наблюдаваме на смени. Бони ще стои пред дома ѝ и ще наблюдава какво носи Каролайн, когато излиза. Аз няма да я изпускам от поглед, докато се преоблича в дома на госпожа Гримсби. После по време на парада Стефан и Мередит ще се вмъкнат в къщата — или в колата на Форбс, ако дневникът е там — и ще го вземат.

Не виждам как може да се провалим. Не мога да ти опиша колко по-добре се чувствам. Толкова е хубаво да мога да споделя този проблем със Стефан. Научих си урока, никога повече няма да крия нищо от него.

Утре ще нося пръстена си. Ако госпожа Кримсби ме попита за него, ще ѝ кажа, че той е дори от преди деветнадесети век, че е от ренесансова Италия. Ще ми хареса да видя изражението ѝ.

Сега най-добре да се опитам да поспя малко. Надявам се, че няма да сънувам.

Бони трепереше, докато чакаше отвън пред високата викторианска къща. Тази сутрин въздухът бе мразовит и въпреки че приближаваше осем часът, слънцето още не се бе показало. Небето представляваше сива маса, осеяна с бели облаци, през които се процеждаше слаба светлина. Земята отдолу сякаш бе потънала в тайнствен здрач.

Тя потропваше с крака и разтриваше ръце, когато вратата на дома на семейство Форбс се отвори. Бони се скри зад храстите, за да наблюдава, докато семейството вървеше към колата. Господин Форбс не носеше нищо, освен камера. Госпожа Форбс носеше чанта и сгъваем стол. Даниъл Форбс, по-малкият брат на Каролайн, също носеше стол. А Каролайн...

Бони се наведе напред и въздъхна с облекчение. Каролайн, облечена с джинси и дебел пуловер, носеше бяла чанта с дълга дръжка, която не беше особено голяма, но достатъчно, за да побере един малък дневник.

Стоплена от добре изпълнената задача, Бони остана скрита зад храстите, докато колата потегли. После се запъти към ъгъла на „Тръш стрийт“ и „Хоторн драйв“.

— Ето я, лельо Джудит. На ъгъла.

Колата забави ход и спря, а Бони се плъзна на задната седалка до Елена.

— Носи бяла чанта — прошепна Бони в ухото на Елена, когато леля Джудит отново подкара колата.

Елена стисна развълнувано ръката на приятелката си.

— Добре — прошепна в отговор. — Сега ще видим дали ще я занесе в дома на госпожа Гримсби. Ако не, ще кажеш на Мередит, че е в колата.

Пристигнаха пред дома на госпожа Гримсби точно навреме, за да видят Каролайн, която влезе вътре с чантата през рамо. Бони и Елена се спогледаха. Сега беше ред на Елена да разбере къде в къщата ще я остави Каролайн.

— И аз ще сляза тук, госпожице Гилбърт — каза Бони, когато Елена изскочи от колата. Щеше да чака отвън с Мередит, докато Елена им каже къде е чантата. Най-важното беше Каролайн да не заподозре нещо необичайно.

Госпожа Гримсби, която отвори на почукването на Елена, беше библиотекарката на Фелс Чърч. Къщата ѝ също приличаше на библиотека — навсякъде се виждаха шкафове с книги, книги бяха струпани на купчини и по пода. Освен това тя съхраняваше историческите артефакти на Фелс Чърч, включително облекла, запазени от годините, когато градът е бил основан.

В момента къщата се огласяше от младежки гласове, а спалните бяха пълни с ученици, които се преобличаха. Госпожа Гримсби винаги се грижеше за костюмите за представянето на живите картини от историята на града. Елена тъкмо се канеше да помоли госпожа Гримсби да бъде в една стая с Каролайн, но не се наложи — библиотекарката я побутна вътре.

Каролайн, по модерно бельо, изгледа Елена по начин, който трябваше да мине за небрежен, но на Елена не ѝ убягна едва прикритото злорадство. Самата тя гледаше към купчината дрехи, която госпожа Гримсби взе от леглото.

— Ето това е за теб, Елена. Една от най-добре запазените дрехи — всичко е автентично, дори панделките. Смятам, че тази рокля е принадлежала на Хонория Фел.

— Много е красива! — възхити се момичето, когато госпожа Гримсби приглади фината бяла материя. — Какъв е платът?

— Моравски муселин и копринен тюл. Тъй като днес е доста студено, можеш да облечеш този кадифен жакет отгоре. — Библиотекарката посочи към дрехата с цвят пепел от рози, праметната върху облегалката на стола.

Докато се преобличаше, Елена стрелна крадешком с поглед Каролайн. Да, чантата беше в краката на Каролайн. Поколеба се дали да не я грабне, но госпожа Гримсби още беше в стаята.

Муселиновата рокля беше много семпла, а надипленият плат се прихващаше под гърдите с бледорозова панделка. Леко бухналите ръкави, стигащи до лакътя, се завързваха с връзки в същия цвят. Модата в началото на деветнадесети век е била доста освободена и дрехите прилягаха и за момиче от двадесети век — стига да беше достатъчно слабо. Елена се усмихна, когато госпожа Гримсби я поведе към огледалото.

— Наистина ли е била на Хонория Фел? — попита тя, замислена за лицето от бял мрамор върху гробницата в полуразрушената църква.

— Така поне се смята — отвърна госпожа Гримсби. — Тя споменава подобна рокля в дневника си, така че сме почти сигурни.

— Тя е водела дневник? — изненада се Елена.

— О, да. Пазя го зад стъклената витрина на шкафа във всекидневната. Ще ти го покажа, като тръгнем. А сега жакетът... О, какво е това?

Нещо виолетово падна на пода, когато Елена взе дрехата.

Усети как лицето ѝ замръзва. Вдигна бележката, преди библиотекарката да се наведе, и я погледна.

Имаше само един ред. Спомни си, че го бе написала на 4 септември, първия учебен ден. Само че след като го бе написала, го бе зачеркнала. Думите в тази бележка обаче не бяха зачеркнати, а се четяха ясно и отчетливо.

Днес ще се случи нещо ужасно.

Елена едва се сдържа да не изтича при Каролайн и да размаха бележката пред лицето ѝ. Но това щеше да провали всичко. Насили се да остане спокойна, смачка малката хартия и я хвърли в кошчето за боклук.

— Някаква ненужна хартийка — рече и се обърна сковано към госпожа Гримсби. Каролайн не каза нищо, но Елена усещаше триумфалния поглед на зелените ѝ очи.

Само почакай, помисли си Елена. Почакай, докато си взема обратно дневника. Ще го изгоря и после двете ще си поговорим.

— Готова съм — каза Елена на госпожа Гримсби.

— Аз също — каза престорено скромно Каролайн.

Елена я погледна с престорена незаинтересованост.

Бледозелената рокля на Каролайн с дълъг шлейф на бели и зелени ивици не беше толкова хубава като нейната.

— Прекрасно! Момичета, вървете и изчакайте да дойдат да ви вземат. О, Каролайн, да не си забравиш чантата.

— Няма — усмихна се тя и се протегна към чантата в краката ѝ.

За щастие от мястото си не можеше да види лицето на Елена, тъй като в този миг престорената ѝ хладна незаинтересованост напълно се пропука. Тя гледаше втрещено как Каролайн започна да привързва чантата към кръста си.

Смайването ѝ обаче не убягна от вниманието на госпожа Гримсби.

— Тази чанта е предшественик на нашите модерни чанти — обясни любезно тя. — Дамите са ги използвали, за да държат в тях ръкавиците и ветрилата си. Каролайн дойде миналата седмица, за да притегне някои разхлабени мъниста... много предвидливо от нейна страна.

— Сигурно е така — успя да промълви Елена. Трябваше час по-скоро да се махне оттук, иначе щеше да се случи нещо ужасно. Щеше да се разкрещи, да се нахвърли върху Каролайн или да избухне в неконтролируем гняв. — Имам нужда от малко свеж въздух — рече и изхвърча от стаята и от къщата.

Бони и Мередит чакаха в колата на Мередит. Сърцето на Елена бясно туптеше, когато приближи и се наведе към прозореца.

— Тя ни надхитри — каза тихо. — Онази чанта е част от костюма и тя ще я носи през целия ден.

Бони и Мередит се втренчиха смаяно в нея, после се спогледаха.

— Но... тогава, какво ще правим? — попита Бони.

— Не зная. Не зная! — повтори момичето отчаяно.

— Можем да продължим да я наблюдаваме. Може да свали чантата, докато обядва или пък... — Но гласът на Мередит прозвуча кухо и неубедително. Всички знаеха истината, помисли си Елена, а тя е, че всичко е безнадеждно. Те бяха изгубили.

Бони погледна в огледалото за обратно виждане и се размърда на седалката си.

— Идват да те вземат.

Елена вдигна глава. От долната страна на улицата се зададоха два бели коня, които теглеха красив ремонтиран кабриолет. Колелата му бяха украсени с крепирана хартия, около седалките се виеше зелена папрат, а отстрани бе окачен транспарант с надпис: „Духът на Фелс Чърч“.

Елена имаше време само колкото да прошепне отчаяно:

— Наблюдавайте я. И ако остане замалко сама... — Трябваше да върви.

Но през цялата дълга и мъчителна сутрин Каролайн нито за миг не остана сама. През цялото време бе заобиколена от тълпа любопитни зрители.

За Елена парадът бе истинско мъчение. Седеше в кабриолета до кмета и съпругата му, опитвайки се да се усмихва и да изглежда нормално. Ала върху гърдите ѝ бе легнал тежкия камък на отчаянието.

Някъде отпред, сред маршируващите оркестри, барабанчиците и откритите коли беше Каролайн. Елена бе забравила точно в коя кола ще е тя. Вероятно в първата училищна платформа, където щеше да има по-малки деца в костюми.

Това нямаше значение. Където и да се намираше Каролайн, тя беше пред очите на половината град.

Обядът, последвал парада, се състоя в столовата на гимназията. Елена беше на масата на кмета Доли и съпругата му. Каролайн седеше на съседната маса, Елена можеше да вижда гърба ѝ. А редом, надвесен собственически над нея, седеше Тайлър Смолуд.

Елена се оказа в идеална позиция, за да види малката драма, разиграла се по средата на обяда. Сърцето ѝ се качи в гърлото, когато видя Стефан с нехайна физиономия да приближава към Каролайн.

Той я заговори. Елена ги наблюдаваше, забравила да се преструва, че рови в чинията си. Но това, което последва, накара сърцето ѝ да се свие. Каролайн отметна глава, отговори му кратко, после се върна към храната си. А Тайлър се надигна от стола си със зачервено лице и размаха гневно ръце. Не седна, докато Стефан не си тръгна.

Докато се отдалечаваше, Стефан погледна към Елена и за миг очите им се срещнаха в безмълвно единение.

Явно и той нищо не можеше да направи. Дори и Силите му да се бяха върнали, Тайлър щеше да го държи далеч от Каролайн. Толкова огромна тежест стегна дробовете на Елена, че едва можеше да диша.

След това тя просто остана да седи, потънала в мъгла от нещастие и отчаяние, докато някой не я побутна, за да ѝ каже, че е време да се качи на сцената.

Бе изслушала почти равнодушно приветствената реч на кмета Доли. Той говори за времената на изпитание, които напоследък бяха преживели жителите на Фелс Чърч, за колективния дух, който ги подкрепял през изминалите месеци. След това раздадоха награди за успех, постижения в спорта, за обществена дейност. Мат излезе, за да получи наградата си „Спортист на годината“ и Елена видя как ѝ хвърли любопитен поглед.

След това дойде ред на драматизираното пресъздаване на историята на града. Учениците от началните класове се кискаха и се препъваха, забравили репликите си, докато играеха сцените за основаването на Фелс Чърч по време на Гражданската война. Елена гледаше, без нищо да разбира. От миналата нощ се чувстваше леко замаяна и я тресеше, сякаш се разболяваше от грип. Главата ѝ, обикновено пълна с идеи и планове, сега беше като изпразнена. Не можеше да мисли. Все едно вече не я бе грижа за нищо.

Сцените приключиха, съпроводени от светкавици на фотоапарати и оживени аплодисменти. Когато и последният войник от Конфедерацията слезе от сцената, кметът Доли призова за тишина.

— А сега — поде той — идва ред на учениците, които ще закрият церемонията. Моля ви, посрещнете подобаващо Духа на независимостта, Духа на предаността и Духа на Фелс Чърч!

Аплодисментите бяха още по-оглушителни. Елена стоеше до Джон Клифорд — многознайкото от горните класове, избран да представлява Духа на независимостта. От другата му страна беше Каролайн. Безразлично, почти с апатия, тя отбеляза, че съученичката ѝ изглежда великолепно: главата ѝ бе леко вирната, очите ѝ искряха, а страните ѝ бяха порозовели.

Джон излезе пръв, нагласи очилата си и микрофона, преди да зачете от дебелия том върху катедрата. Официално учениците от горните класове бяха свободни да изберат сами откъсите, които ще

прочетат, но на практика почти всички четяха от творбите на М. С. Марш — единствения поет, родил се във Фелс Чърч.

През цялото време, докато четеше Джон, Каролайн привличаше вниманието към себе си. Усмихна се на публиката, разтърси гъстата си коса, подръпна чантичката, закачена на кръста ѝ. Пръстите ѝ я погалиха нежно, а Елена усети, че се вира като хипнотизирана в малкия предмет, сякаш искаше да запомни всяко мънисто.

Джон се поклони и зае мястото си до Елена. Каролайн отметна рамене назад и с плавните и грациозни движения на модел пристъпи към катедрата.

Този път ръкоплясканията бяха примесени с одобрителни подсвирквания. Но Каролайн не се усмихна, от нея се излъчваше трагична отговорност. След добре премерена пауза — изчакваше аплодисментите да стихнат — поде с тържествен глас пред притихналата публика:

— Възнамерявах днес да прочета поема от М. С. Марш, но няма да го направя. Защо да чета от това — вдигна томчето с поезия от деветнадесети век, — когато има нещо много по... уместно... в една тетрадка, която случайно ми попадна?

Която си откраднала, искаш да кажеш, помисли си Елена. Очите ѝ зашариха из тълпата и се спряха на Стефан. Той стоеше отзад заедно с Бони и Мередит от двете му страни, които сякаш го закриляха. Тогава Елена забеляза още нещо. Тайлър, Дик и неколцина други момчета бяха застанали на няколко метра зад тях. Петте момчета, които явно не бяха гимназисти, изглеждаха доста заплашително.

Върви, помисли си Елена, когато отново срещна погледа на Стефан. Искаше той да разбере мълчаливата ѝ молба. *Върви*, Стефан, моля те, махни се оттук, докато е възможно. *Върви* си сега!

Много леко, почти незабележимо, Стефан поклати глава.

Пръстите на Каролайн се стрелнаха в чантата, сякаш повече не можеше да чака.

— Това, което ще ви прочета, се отнася за Фелс Чърч днес, а не за преди сто или двеста години — продължи тя с несдържано ликуване. — То е важно сега, защото се отнася за някого, който живее в града с нас. Всъщност в момента той е тук, в тази зала.

Сигурно Тайлър ѝ е написал речта, реши Елена. През последния месец, в гимнастическия салон, бе показал, че го бива за подобни

неща. О, Стефан, о, Стефан, толкова съм уплашена... Мислите ѝ се блъскаха хаотично в главата ѝ, докато Каролайн пъхаше ръка в чантата си.

— Мисля, че ще разберете какво имам предвид, след като чуете това — рече Каролайн и с бързо движение измъкна тетрадката с кадифена подвързия и я вдигна с драматичен жест. — Мисля, че това ще обясни много от нещата, случили се напоследък във Фелс Чърч. — Пое дълбоко дъх и огледа смаяната аудитория.

Елена едва не припадна, когато Каролайн извади дневника. Пред очите ѝ затанцуваха блестящи точки. Главата ѝ се замая и тя почувства, че всеки миг ще изгуби съзнание, когато внезапно забележа нещо.

Сигурно зрението ѝ ѝ играеше номера. Светлините на сцената и светкавиците на фотоапаратите навярно бяха замъглили очите ѝ. Явно всеки миг щеше да припадне и затова не виждаше добре.

Тетрадката, която Каролайн държеше в ръце, беше зелена, а не синя.

Навярно полудявам... или сънувам... или е някакъв трик на светлината. Но лицето на Каролайн!

Каролайн със зяпнала уста се взираше в тетрадката. Изглежда бе забравила за публиката. Заобръща дневника в ръце, оглеждайки го от всички страни. Движенията ѝ бяха като на лунатик. Тя бръкна в чантата си, сякаш се надяваше да намери още нещо. После огледа диво сцената, все едно търсеше дали там няма паднало нещо.

Сред присъстващите се надигна мърморене, хората губеха търпение. Кметът Доли и директорът на гимназията, смръзили вежди, си размениха многозначителни погледи.

След като не откри нищо на пода, Каролайн заоглежда отново малката тетрадка. Но сега я гледаше така, сякаш беше скорпион. С внезапен жест я отвори рязко и погледна вътре — с последна надежда, че само корицата се е променила, но вътре думите са на Елена.

Сетне вдигна бавно глава и погледна претъпканата столова.

В залата отново се бе възцарила тишина и всички бяха приковали погледи в момичето със светлозелената рокля. Тогава с нечленоразделен звук Каролайн се завъртя на пети и слезе от сцената, шумно трополейки с точетата си. Когато мина покрай Елена, запрати нещо към нея. Лицето ѝ бе изкривено от гняв и омраза.

Бавно, с плавно движение, Елена се наведе, за да вземе това, с което Каролайн се бе опитала да я удари.

Дневникът на Каролайн.

Зад Елена настана суматоха, когато хората затичаха след Каролайн, а публиката отпред избухна в коментари, спорове и оживени разговори. Погледът на Елена откри Стефан. Той изглеждаше развълнуван и ликуващ, но в същото време не по-малко озадачен от нея. Бони и Мередит сякаш още не можеха да се опомнят. Когато погледите на Елена и Стефан се преплетоха, тя се изпълни с вълна на радост и благодарност, но второто бе по-силно.

Това беше чудо. Когато всяка надежда бе изчезнала, те бяха избавени. Бяха спасени.

И тогава зърна сред тълпата друга тъмнокоса глава.

Деймън се бе облегнал... не, направо се бе излегнал лениво върху северната стена. Устните му бяха извити в полуусмивка, а погледът му срещна дръзко нейния.

Кметът Доли беше до нея и побутвайки я напред, се опитваше да усмири тълпата и да възстанови реда. Но всичко беше напразно. Елена прочете откъса си със замаян глас на неспирно говорещата група хора, които изобщо не ѝ обръщаха внимание. Тя също не им обръщаше внимание, дори нямаше представа какво четете. Погледът ѝ често се стрелкаше към Деймън.

Когато свърши с откъса, аплодисментите бяха кратки, а кметът обяви последните събития за следобеда. Малко по-късно всичко бе приключило и Елена бе свободна да си тръгне.

Слезе от сцената без ни най-малка представа къде отива, но краката ѝ сами я отведоха до северната стена. Деймън излезе през вратата и тя го последва.

Въздухът отвън бе приятно студен след претъпканото и задушно помещение, а облаците в небето се носеха в сребриста вихрушка. Деймън я чакаше.

Крачките ѝ се забавиха, но тя не спря. Продължи да върви, докато стигна на около метър от него. Очите ѝ се взираха изпитателно в лицето му.

Настъпи продължителна тишина, после момичето заговори:

— Защо?

— Мислех, че по-скоро ще се интересуваш как. — Потупа многозначително якето си. — Тази сутрин бях поканен на кафе, след като миналата седмица задълбочихме запознанството си.

— Но защо?

Той сви рамене и за миг по фино очертаното му лице пробягна нещо като учудване. На Елена ѝ се стори, че и той самият не знае защо — или не иска да го признае.

— Имам си мои собствени цели — отвърна Деймън.

— Не мисля така. — Нещо се надигаше помежду им, неговата сила изплаши девойката. — Изобщо не мисля, че това е причината.

В тъмните му очи проблесна опасен пламък.

— Не ме предизвиквай, Елена.

Тя пристъпи по-близо, така че почти го докосна и го погледна.

— Мисля, че може би имаш нужда да те предизвикват.

Лицето му беше само на сантиметри от нейното и Елена никога нямаше да разбере какво щеше да се случи помежду им, защото в този миг един глас ги прекъсна.

— Значи все пак си успял да дойдеш! Толкова се радвам!

Беше леля Джудит. Елена имаше чувството, че се е озовала от един свят в друг. Примигна объркано, отстъпи назад и изпусна дъха си, който не бе осъзнала, че съдържа.

— И явно си чул представянето на Елена — продължи леля ѝ щастливо. — Справи се отлично, Елена, макар че не разбрах какво стана с Каролайн. Напоследък момичетата в този град се държат много странно.

— Нерви — предположи Деймън със сериозно изражение. Елена я напуши смях, последван от вълна на раздразнение. Имаше защо да е благодарна на Деймън, задето ги бе спасил, но ако го нямаше Деймън, нямаше да има и проблеми. Деймън бе извършил престъпления, които Каролайн искаше да припише на Стефан.

— А къде е Стефан? — попита тя, изричайки на глас следващата си мисъл. Видя, че Бони и Мередит са сами в двора.

Лицето на леля Джудит се смръщи в неодобрителна гримаса.

— Не съм го виждала — отвърна тя кратко. После лицето ѝ грейна в усмивка. — Хрумна ми една идея. Защо не дойдеш да вечеряш у дома, Деймън? А след това може би двамата с Елена бихте могли да...

— Престани! — обърна се Елена към Деймън. Лицето му изразяваше любезно любопитство.

— Какво да престане? — смая се леля Джудит.

— Престани! — повтори Елена на Деймън. — Знаеш какво. Престани веднага!

— Елена, държиш се много грубо! — Леля Джудит рядко се гневеше, но сега наистина бе ядосана. — Вече си твърде голяма, за да си позволяваш подобно поведение.

— Това не е грубост! Ти нищо не разбираш...

— Отлично разбирам. Държиш се така, откакто Деймън дойде на вечеря. Не смяташ ли, че един гост заслужава малко повече уважение?

Елена бе обзета от отчаяние.

— Ти дори не знаеш за какво говориш! — извика възмутено. Това вече беше прекалено. Да чува думите на Деймън от устата на леля Джудит... просто беше непоносимо.

— Елена! — Лицето на леля й почервения. — Шокирана съм от теб! И трябва да отбележа, че това твое детинско поведение започна, откакто излизаш с онзи младеж.

— О, онзи младеж, така ли? — Елена изгледа кръвнишки Деймън.

— Да, онзи младеж! — повтори леля Джудит сърдито. — Откакто си изгуби ума по него, ти вече просто не си същата. Стана напълно безотговорна, арогантна и вече никого за нищо не зачиташ. Той ти влияе зле още от самото начало и аз повече няма да търпя това.

— О, нима? — Елена имаше чувството, че говори едновременно на Деймън и на леля Джудит, докато местеше поглед от единия към другия. Емоциите, които бе потискала през последните дни — през последните месеци, откакто Стефан се бе появил в живота й, — сега изригнаха неудържимо. Беше като огромна приливна вълна, заляла я отвътре, която не можеше да контролира.

Осъзна, че цялата трепери.

— Е, толкова по-зле, защото ще се наложи да търпиш. Никога и заради никого няма да се откажа от Стефан. Със сигурност не и заради теб! — Последното се отнасяше за Деймън, но леля Джудит ахна смаяно.

— Достатъчно! — избухна Робърт. Беше се появил заедно с Маргарет, лицето му бе потъмняло от ярост. — Млада госпожице, ако онзи младеж те насърчава да говориш така на леля си...

— Той не е онзи младеж! — каза Елена и отстъпи крачка назад, за да може да вижда лицата на всички. Осъзнаваше, че прави сцена и всички в двора я зяпат. Но на нея не ѝ пукаше. Толкова дълго бе сподавяла чувствата си, беше потискала безпокойството и страха. Цялата тревога за Стефан, целият ужас заради Деймън, целият срам и униженията, които бе изтърпяла в училище, бяха погребани дълбоко в душата ѝ. Но сега всичко излезе на повърхността. Бликна изведнъж като порой от непоносима ярост. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Ушите ѝ пищяха. Усещаше, че вече нищо не може да я спре да нарани хората, изправени пред нея, да им даде да се разберат.

— Той не е онзи младеж — повтори тя с леден тон. — Той е Стефан и само той има значение за мен. Освен това ние сме сгодени.

— О, не ставай смешна! — прогърмя гласът на Робърт. Което вече наистина бе последната капка, преляла чашата.

— Това смешно ли е? — Тя вдигна ръката с пръстена. — Ние ще се оженим!

— Вие няма да се ожените — започна Робърт. Изведнъж всички побесняха. Деймън сграбчи ръката ѝ и се взря в пръстена, после рязко се обърна и се отдалечи. От всяка негова стъпка се излъчваше дива омраза. Робърт от недоумение запелтечи нещо. Леля Джудит отново се разфуча:

— Елена, абсолютно ти забранявам да...

— Ти не си ми майка, че да ми забраняваш! — кресна Елена. Сълзите напиреха да рукнат от очите ѝ. Трябваше да се махне оттук, да остане сама, да бъде само с този, когото обичаше. — Ако Стефан ме потърси, кажете му, че съм отишла до пансиона! — извика тя и се втурна през тълпата.

Донякъде очакваше Бони и Мередит да я последват, но се зарадва, че не стана така. Паркингът беше препълнен с коли, но почти нямаше хора. Повечето от семействата се занимаваха с обичайните за следобедна дейности. Но наблизко беше паркиран един очукан форд пикап. До него позната фигура тъкмо отключваше вратата.

— Мат! Тръгваш ли? — Веднага взе решение. Беше прекалено студено, за да измине пеша дългия път до пансиона.

— А? Не, отивам да помогна на треньор Лиман за прибирането на масите. Само трябва да изместя форда. — Захвърли на предната седалка грамотата „Спортист на годината“. — Хей, добре ли си? — Очите му се разшириха от изненада, като видя обляното ѝ със сълзи лице.

— Да... не. Но ще бъда добре, ако се махна оттук. Слушай, може ли да взема колата ти? Само за малко?

— Е... да, разбира се, но... знаеш ли, защо аз да не те закарам? Само трябва да се обадя на треньор Лиман.

— Не! Просто искам да остана сама... О, моля те, не ме питай нищо повече. — Едва не изтръгна ключовете от ръката му. — Скоро ще ти върна колата, обещавам. Или Стефан ще ти я докара. Ако го видиш, кажи му, че съм в пансиона. И благодаря. — Затръшна вратата въпреки протестите му и запали двигателя, после потегли със стържене на зъбните колела в предавката, понеже не бе свикнала със скоростния лост. Остави го загледан след нея.

Шофираше, без да вижда, нито да чува нищо наоколо, плачеше, обсебена от бушуващите в душата ѝ вихри от емоции. Дватама със Стефан ще избягат... Ще се махнат оттук... Ще покажат на всички на какво са способни. А кракът ѝ никога повече няма да стъпи във Фелс Чърч.

И тогава леля Джудит горчиво ще съжалява. Дори и Робърт ще проумее каква грешка е допуснал. Но Елена няма да им прости. Никога.

А колкото до самата нея, тя не се нуждае от никого. Със сигурност не и от тази глупава гимназия „Робърт Е. Лий“, където само за един ден можеш да се сринеш от свръхпопулярна звезда до презрян от всички, и то само защото обичаш не този, когото трябва. Вече не се нуждаеше нито от семейство, нито от приятели, от никого...

Когато намали скоростта, за да завие по ветровития път водещ към пансиона, Елена усети как и мислите ѝ също забавиха ход.

Е... все пак не беше бясна на всичките си приятели. Бони и Мередит не бяха сторили нищо лошо. Или Мат. Мат определено беше точен. Всъщност тя може и да не се нуждаеше сега от него, но колата му определено ѝ беше от полза.

Усети как я напушва смях. Бедният Мат. Хората вечно му се подиграваха заради стария му износен форд, като го наричаха дрънчащ

динозавър. Сигурно мислеше, че двамата със Стефан са луди.

Истеричният кикот изтръгна още няколко сълзи от очите ѝ и тя ги избърса с трепереща ръка. О, господи, как нещата се объркаха така? Какъв ден. Тя трябваше да празнува победата си, защото бяха победили Каролайн, а вместо това сега плачеше сама в таратайката на Мат.

Макар че Каролайн изглеждаше адски смешна. Тялото на Елена леко се разтресе от обзелия я неудържим смях. Само какво изражение на лицето имаше! Някой трябваше да я заснеме с видеокамера.

Най-после сълзите, смесени с неудържимото истерично кикотене, стихнаха и тя се почувства ужасно изтощена. Наведе се напред, отпусна глава върху волана и се опита поне замалко да не мисли за нищо, да се успокои, преди да слезе от колата.

Ще влезе в пансиона и ще чака Стефан, а после двамата ще се върнат, за да оправят кашата, която тя бе надробила. Ще падне голямо извиняване, унило си каза момичето. Бедната леля Джудит. Елена ѝ се разкрещя пред половината град.

Но защо си позволи да избухне така? Емоциите ѝ все още не се бяха успокоили, дори отново забушуваха, когато отиде до вратата на пансиона. Оказа се заключена, а на всичкото отгоре никой не ѝ отговори, когато няколко пъти натисна звънеца.

О, чудесно, помисли си тя и очите ѝ отново я засмъдяха. Явно госпожа Флауърс също бе отишла да празнува Деня на основателите. И сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да седи в колата или да стърчи навън в тази буря...

За пръв път днес обърна внимание на времето и когато го стори, се озърна тревожно. Денят бе започнал като облачен и мразовит, но сега се бе появила мъгла, която се стелеше над земята, сякаш идеща от дълбините на околните полета. Облаците не само се носеха, а кипяха в небето. А вятърът все повече се усилваше.

Нещо простена откъм оголените клони на дъбовете, откъсна последните листа от тях, завъртя ги в бясна вихрушка. Звукът се усили, вече не беше само стенание, а зловец вой.

Но имаше и още нещо. Нещо, което не идваше само от вятъра, а от самия въздух или от пространството наоколо. Някакво усещане за натиск, за заплаха, за някаква невидима сила, която се надигаше, събираше мощ, приближаваше се.

Елена се извърна рязко с лице към дърветата.

Зад къщата се издигаше цяла редица дъбове, а по-нататък имаше още, които се сливаха с гората. А най-отзад бяха реката и гробището.

Нещо... имаше там. Нещо... много лошо...

— Не — прошепна Елена. Не можеше да го види, но го чувстваше, като някаква огромна неясна форма, издигаща се нагоре, за да надвисне над нея, да закрие небето. Усещаше зло, омраза, животински бяс.

Жажда за кръв. Стефан бе използвал тези думи, ала тогава не ги бе разбрала. Сега усещаше тази жажда за кръв... насочена право към нея.

— Не!

Все по-високо и по-високо то се извисяваше над нея. Елена не можеше да види нищо, но имаше чувството, че се разтварят огромни криле, разперват се, за да обгърнат хоризонта от двете ѝ страни. Нещо, притежаващо Сила извън пределите на човешкото въображение... жадуващо само да убива...

— Не! — Тя се втурна към колата тъкмо когато нещото се спусна към нея. Вкопчи се със сетни усилия в дръжката на вратата на форда, докато пръстите ѝ опипваха трескаво връзката с ключовете. Вятърът засвири, запищя, разроши косата ѝ. Скреж се пръсна в очите ѝ и я заслепи, но най-после ключът се превъртя и вратата се отвори.

На сигурно място! С все сила затръшна вратата след себе си и стовари юмрук върху лостчето за заключване на вратата. После се пресегна, за да заключи и другата врата.

Вятърът навън фучеше като стон, издаван от хиляди гласове. Колата започна да се тресе.

— Стига! Спри, Деймън, спри! — Но слабият ѝ вик се изгуби сред оглушителната какофония. Постави длани на арматурното табло в напразно усилие да балансира форда, който се разлюля още по-силно, докато стихията отвън запращаше ледени късчета срещу прозорците.

И тогава зърна нещо. Задният прозорец се затъмни, но тя все пак различи през него някаква форма. Приличаше на гигантска птица от мъгла или сняг, но със смътни очертания. Знаеше със сигурност единствено, че размахва огромните си криле и... че идва за нея.

Пъхни ключа в стартера. Запали! Хайде, давай! Пламналият ѝ мозък трескаво диктуваше заповедите си. Когато най-после успя да го

подкара, престарелият форд захъхри дори по-шумно от вятъра. Неясната форма зад нея я последва, нараствайки все повече и повече в огледалото за обратно виждане.

Бягай към града, към Стефан! Бягай! Бягай! Но докато завиваше със свистене на гумите наляво по Олд Крийк роуд, колелата затънаха. Ярка светкавица проряза небето.

Ако гумите на форда не бяха забуксували и тя не бе натиснала спирачките докрай, отсрещното дърво със сигурност щеше да се стовари върху нея. В този миг фордът се разтърси като при земетресение и дървото падна. За щастие стволът му се размина на броени сантиметри с предния десен калник. Грамадното дърво имаше гъста корона от клони, които рухнаха пред колата и напълно блокираха пътя към града.

Беше попаднала в капан, единственият спасителен за нея път назад към дома беше отрязан. Останала съвсем сама, без възможност да избяга от тази ужасна сила...

Силата. Това беше. Това беше ключът. „Колкото по-могъщи са твоите Сили, толкова по-силно те обвързват с правилата на мрака.“

Течаща вода! Подкара форда на заден ход, изви волана и колата полетя напред. Бялата форма зад нея се наклони и връхлетя отново върху колата, но също като падналото дърво я пропусна на сантиметри. Елена натисна педала на газта и подкара с бясна скорост надолу по Олд Крийк роуд сред бушуващата буря.

Но онова нещо продължи да я преследва. В пламналия мозък на девойката отекваше само една мисъл: на всяка цена трябва да прекоси течаща вода, за да остави онова нещо зад гърба си.

Проблеснаха още няколко светкавици. Докато караше бясно, тя видя още изпадали дървета на пътя, но успя да ги заобиколи. Сигурно не оставаше още много до реката. След малко видя отляво да просветва водата в реката сред нестихващата вихрушка. После видя и моста.

Почти бе стигнала. Бе успяла! Вятърът хвърли суграшица върху предното стъкло и тя изгуби моста от поглед, но чистачките се включиха и го зърна отново. Това беше, завоят трябваше да е тук.

Колата поднесе и заподскача по дървената конструкция. Елена усети как гумите се плъзнаха по мокрите дъски и почти веднага

блокираха. С отчаяно усилие тя се опита да завърти волана, но не виждаше нищо, а и нямаше място...

И тогава фордът се блъсна в парапета на моста. Прогнилото дърво поддаде под натиска на тежката кола и не можа да я удържи. Последва ужасяващо завъртане, падане и колата рухна във водата.

Елена чу крясъците, но сякаш идваха някъде отдалеч. Реката я обгърна в обятията си и останаха само шумът, уплахата и болката. Стъклото на единия прозорец се строши на дребни парчета, после още един. През тях нахлу черна вода, примесена със стъклата, сякаш бяха късчета лед. Погълна я. Не можеше да види нищо, не можеше да се измъкне.

Не можеше да диша. Бе изгубена в този адски водовъртеж, а въздухът все повече не ѝ достигаше. *Трябваше да диша. Трябваше да се измъкне от тук...*

— Стефан, помогни ми! — изкрещя тя.

Но крясъкът ѝ не се чу. Вместо това ледената вода я задави, прониквайки в белите ѝ дробове. Елена започна да се бори, но напливът на водата се оказа по-силен. Усилията ѝ ставаха все по-диви, все по-некоординирани, ала скоро престанаха.

Остана само тишината.

Бони и Мередит претърсваха периметъра около училището. Бяха видели Стефан да поема в тази посока, може би заради Тайлър и приятелите му. Двете момичета бяха готови да го последват, но тъкмо тогава Елена започна онази сцена. А после Мат им каза, че тя си е тръгнала. Затова двете отново поеха по следите на Стефан, но не го откриха. Наоколо нямаше други сгради, освен самотната колиба на Куонсет.

— А сега на всичкото отгоре се задава и буря! — възкликна Мередит. — Чуй как фучи вятърът! Мисля, че ще завали дъжд.

— Или сняг! — изтръпна Бони. — Къде ли са *отишли*?

— Не ме интересува. Искам само да се прибера на топло. Ето, започва се! — Мередит ахна, когато леденият дъжд рухна. Двете с Бони се затичаха към най-близкия заслон — колибата на Куонсет.

Именно там откриха Стефан. Вратата беше открената и Бони отскочи изплашено назад, след като надникна вътре.

— Групата на Тайлър! — изсъска тя. — Внимавай!

Стефан беше застанал между вратата и полукръга от момчета, а Каролайн бе в ъгъла.

— Той трябва да го е взел по някакъв начин. Зная, че е бил той! — казваше тя.

— Какво да е взел? — попита Мередит. Всички се извърнаха към нея.

Лицето на Каролайн се изкриви, като видя Мередит на прага. Тайлър веднага се озъби.

— Махайте се! — заповяда им. — Не се месете в това.

Но Мередит не му обърна внимание.

— Стефан, мога ли да поговоря с теб?

— След минута. Ще отговориш ли на въпроса ѝ? Взел ли си го? — Вниманието на Стефан бе съсредоточено върху Тайлър.

— Разбира се, че ще отговоря на въпроса ѝ. Веднага след като отговоря на твоя. — Тайлър сви месестата си ръка в юмрук и пристъпи напред. — Ще станеш за храна на кучетата, Салваторе.

Няколко от грубияните от групата на Тайлър се захилиха.

Бони отвори уста, за да каже: „Хайде да се махаме оттук“, но вместо това изрече само:

— Мостът.

Това прозвуча толкова странно, че всички я изгледаха учудено.

— Какво? — попита Стефан.

— Мостът — повтори Бони, която нямаше намерение да казва това. Очите ѝ се разшириха, погледът ѝ стана тревожен. Чуваше гласа, идващ от гърлото ѝ, без да може да го контролира. Но след малко устата ѝ се отпусна и собственият ѝ глас се върна: — Мостът, ох, Господи! Елена е там! Стефан, трябва да я спасим... О, да побързаме!

— Бони, сигурна ли си?

— Да, о, боже... ето къде е отишла. Тя потъва! Бързо! — Вълни от гъст мрак се стовариха върху Бони. Но сега не можеше да си позволи да припадне. Трябваше да се притекат на помощ на Елена.

Стефан и Мередит се поколебаха за миг, след което Стефан се хвърли сред групата на Тайлър, разпръсвайки я с лекота. Те се втурнаха през полето към паркинга, повлекли Бони. Тайлър се затича след тях, но се спря, когато вятърът го връхлетя с цялата си мощ.

— Защо е излязла навън в тази буря? — изкрещя Стефан, щом се напъхаха набързо в колата на Мередит.

— Беше много разстроена. Мат ни каза, че е взела колата му — изрече Мередит задъхано. Вътре в колата поне беше малко по-тихо. Запаля и потегли сред бушуващия вятър, като подкара опасно бързо. — Тя каза, че отива в пансиона.

— Не, тя е на моста! Мередит, карай по-бързо! О, Господи, ще закъснеем! — Сълзи се стичаха по лицето на Бони.

Мередит натисна яко педала на газта. Колата се олюля, тласкана от вятъра и суграшицата. През цялото кошмарно пътуване Бони не спря да хлипа, а пръстите ѝ стискаха до болка седалката пред нея.

Резкият предупредителен вик на Стефан ги спаси Мередит да не ги блъсне в падналото дърво. Щом излязоха от колата, вятърът едва не ги събори.

— Прекалено голямо е, за да го отместим! Ще трябва да продължим пеша! — извика Стефан.

Разбира се, че дървото е твърде голямо, за да се помръдне, помисли си Бони, докато си проправяше път сред гъстите клони. Оказа се дъб, за нещастие с много голяма корона. Но след като се озова от другата му страна, леденият вятър отново изтри на бърза ръка всички мисли от главата ѝ.

След минути тя започна да се вкочанява от студ, а пътят продължаваше да се вие далеч напред. Опитаха се да бягат, но вятърът ги тласкаше назад. Едва виждаха наоколо. Ако не беше Стефан, щяха да пропуснат брега на реката. Бони започна да се олюлява като пияна. Малко оставаше да се стовари на земята, когато чу Стефан да крещи нещо отпред.

Мередит я подхвана с ръка и двете отново се затичаха напред. Но като наближиха моста, разкрилата се пред очите им гледка ги закова на място.

— О, боже мой... Елена! — изпищя Бони. Мостът Уикъри се беше превърнал в маса от разпилени отломки. Предпазният парапет от едната страна беше отнесен, сякаш смазан от гигантски юмрук. Под моста в чернеещата се вода се полюшваха множество парчета дърво. А сред тях, изцяло под водата, блещукаха фаровете на форда на Мат.

Мередит също се разпищя, но към Стефан:

— Не! Не можеш да слезеш долу!

Той дори не се обърна назад. Скочи в реката и водата веднага покри главата му.

По-късно спомените на Бони за следващия час бяха обвити като в милостива мъгла. Спомняше си как чака Стефан, докато бурята вилнееше безспирно. Спомняше си, че почти всичко ѝ бе вече все едно, когато Стефан излезе от водата залитайки. Спомняше си, че когато видя безжизненото тяло, положено от Стефан на пътя, не изпита разочарование, а само огромна мъка и печал.

Но най-ясно си спомняше лицето на Стефан.

Помнеше изражението му, докато се опитваха да направят нещо, за да спасят Елена. Само че там не лежеше истинската Елена, а някаква восъчна кукла с нейните черти. Нещо, което никога не е било живо и със сигурност не беше живо и сега. Бони си помисли, че отстрани цялото това суетене за изтласкване на водата от белите ѝ дробове и така нататък навярно изглежда доста глупаво. Восъчните кукли не дишат.

Помнеше още лицето на Стефан, когато той най-после се предаде. Когато Мередит започна да спори с него и да му крещи, повтаряйки нещо за един час без въздух и за трайно увреждане на мозъка. Думите достигаха до Бони, но не и значението им. Тя само си мислеше колко е странно, че докато Мередит и Стефан си крещят един на друг, и двамата леят сълзи.

Накрая Стефан спря да плаче. Просто седеше там и държеше в скута си куклата Елена. Мередит му крещя още малко, но той не я слушаше. Просто си седеше там. Бони никога нямаше да забрави изражението му.

После нещо я стресна, върна я към живота и пробуди ужаса в нея. Тя се вкопчи в Мередит и затърси наоколо, за да разбере откъде идва. Нещо лошо... нещо ужасно се приближаваше. Вече почти бе тук.

Стефан изглежда също го усети. Застана нащрек, скован, като вълк, душещ следа.

— Какво има? — извика Мередит. — Какво ти стана?

— Трябва да си вървите! — надигна се Стефан, все още крепящ безжизненото тяло в ръцете си. — Махайте се оттук!

— Какво искаш да кажеш? Не можем да те оставим.

— Да, можете! Махайте се оттук! Бони, отведи я оттук!

Досега никой не бе карал Бони да се погрижи за някого. Хората винаги се грижеха за нея. Но сега тя сграбчи Мередит за ръката и започна да я дърпа. Стефан имаше право. Нищо повече не можеха да направят за Елена, а ако останеха тук, това, което бе убило нея, щеше да докопа и тях.

— Стефан! — извика Мередит, докато Бони я дърпаше назад.

— Ще я сложа под дърветата. Под върбите, а не под дъбовете — провикна се той след тях.

Но защо ни казва това, зачуди се Бони с някаква далечна част от съзнанието си, незасегната от страха и бурята.

Отговорът беше прост и ясен. Защото по-късно той нямаше да бъде тук, за да им го каже.

Много отдавна, докато бродеше из тъмните улички на Флоренция, гладуващ, изплашен и изтощен, Стефан си бе дал клетва. Всъщност няколко клетви: как да използва Силите, как да се отнася към слабите и заблудени човешки същества, с които се сблъсква.

Сега смяташе да престъпи всички.

Целуна студеното чело на Елена и я положи под клоните на върбата. По-късно, ако можеше, щеше да се върне тук при нея, след като всичко приключи.

Докато размишляваше, Силата се бе надигнала, преминавайки през Бони и Мередит. Последва го, но сетне отново стихна. Сега се бе завърнала и чакаше. Нямаше да ѝ позволи да чака дълго.

Необременен от тежестта на тялото на Елена, той се впусна в хищнически бяг по пустия път. Не го смущаваше нито вледеняващата суграшица, нито студеният вятър. Сетивата му на ловец се справяха отлично с подобни препятствия.

Бе мобилизирал всички свои Сили, за да открие плячката, която искаше. Сега не мислеше за Елена. Отлагаше го за по-късно, когато всичко щеше да е свършило.

Тайлър и приятелите му още се намираха в колибата на Куонсет. Добре. Така и не разбраха какво се задава, когато прозорецът се счупи, избухвайки в хиляди парчета стъкло и бурята връхлетя вътре.

Стефан бе готов да убива, когато се добра до врата на Тайлър и заби в него кучешките си зъби. Това бе едно от правилата му — да не убива, но сега искаше да го наруши.

Но един от яките типове от компанията на Тайлър се изпречи пред него, преди да изпие докрай кръвта на жертвата си. Момчето всъщност не се опитваше да защити поваления си водач, а само искаше да избяга. Но за негов лош късмет пътят му за бягство се пресичаше с пътя на Стефан. Стефан го повали на земята и ухапа жадно вената му.

Вкусът на горещата течност го върна към живот, стопли го, разля се като огън в жилите му. И го накара да иска още.

Сила. Живот. Те ги притежаваха, а той се нуждаеше от това. Много лесно повали всички благодарение на могъщия прилив на сила, бликнал в него от кръвта, която вече беше изпил. Прехвърляше се от един на друг, пиеше до насита, сетне ги захвърляше настрани като капачки на бирени бутилки по шест в стек. Беше се нахвърлил върху последния от групата на Тайлър, когато забеляза Каролайн, свита в ъгъла.

От устата му още капеше кръв, когато вдигна глава, за да погледне към нея. Зелените ѝ очи, обикновено силно присвити, сега се бяха уголемили неимоверно, показвайки само бялото си като при изпадналите в неописуем ужас коне. Побелелите ѝ устни редяха безмълвни молби за пощада.

Стефан улови зеления колан около кръста ѝ я изправи на крака. Момичето простена, въртейки очи тъй бясно, че малко оставаше да изхвъркнат от орбитите си. Той зарови ръка в кестенявата ѝ коса и дръпна главата ѝ назад, за да открие шията ѝ, там, където жадуваше да впие зъбите си. После отметна глава назад като кобра преди смъртоносното ухапване... Каролайн изпищя и се отпусна примряла.

Пусна я. Вече се бе наситил. Щеше да се пръсне от толкова много кръв, като преял кърлеж. Никога не се бе чувствал толкова силен, толкова зареден с първична сила.

Сега бе ред на Деймън.

Изскочи от колибата на Куонсет от същото място, откъдето бе нахълтал. Обаче не в човешки облик. От прозореца излетя ловен сокол и се зарея в небето.

Новата форма беше чудесна. Силна и... жестока. А зрението му беше необичайно изострено. То го отведе там, където искаше, докато заобикаляше дъбовете в гората. Търсеше конкретна поляна.

Намери я. Вятърът се нахвърли върху него, но той се спусна спираловидно надолу с остър, пронизителен, предупреждаващ писък. Деймън, застанал долу в човешка форма, вдигна ръце, за да защити лицето си, когато соколът връхлетя върху него.

Стефан остави кървави ивици по ръцете му и чу вика на Деймън, преливащ от болка и гняв.

Вече не съм твоето малко слабо братче. Изпрати тази мисъл надолу към Деймън заедно със съкрушителен взрив на Сила. И този път съм дошъл за твоята кръв.

Усети отразената от Деймън вълна на омраза, но гласът, отекващ в съзнанието му, си оставаше закачлив. *Значи това е благодарността, която ще получа, заедно спасих теб и твоята годеница?*

Крилете на Стефан се свиха и той отново се спусна от висините надолу към земята. Целият му свят се бе стеснил до една цел. Да убива. Насочи се право към очите на Деймън и към дебелията пръчка, която той бе вдигнал и сега въртеше, за да се предпази. Острите му нокти разкъсаха бузата на Деймън и кръвта му бликна. Добре.

Не биваше да ме оставяш жив, каза той на Деймън. Трябваше да убиеш и двама ни едновременно.

Ще се радвам да поправа тази грешка! В началото на двубоя Деймън беше сварен неподготвен, но сега Стефан усети как събира Силата си и укрепва, подготвя се за битката. *Но първо може би ще ми кажеш кого се предполага, че съм убил този път.*

Мозъкът на сокола не се вълнуваше от бушуващите човешки емоции, пробудени от презрителния въпрос. Докато крещеше без думи, той отново връхлетя върху Деймън, но този път тежката пръчка на Деймън го улучи. С пречупено крило соколът кацна зад гърба на Деймън.

Стефан веднага се промени и възвърна човешката си форма. Счупената ръка леко го болеше. Преди обаче Деймън да се извърне, Стефан го сграбчи и пръстите на здравата му ръка се впиха във врата на брат му, за да го завъртят като пумпал.

А когато заговори, гласът му прозвуча почти нежно.

— Елена — изрече шепнешком и се насочи към гърлото на Деймън.

Беше тъмно и много студено, а някой беше ранен. Някой се нуждаеше от помощ.

Но тя бе ужасно уморена.

Клепачите на Елена потрепнаха и се вдигнаха, но трябваше да привикне с мрака. А колкото до студа... тялото ѝ бе измръзнало,

вкочанено до мозъка на костите. Което никак не бе чудно, тъй като цялата бе затрупана с лед.

Някъде дълбоко в себе си знаеше, че това не е всичко.

Но какво се бе случило? Беше си вкъщи и спеше... не беше Денят на основателите. Беше в столовата, на сцената.

И нечие лице изглеждаше много смешно.

Беше ѝ се събрало прекалено много, за да може да мисли. Пред очите ѝ се носеха изкривени лица, а в ушите ѝ звучаха части от изречения. Беше ужасно объркана. И толкова уморена.

По-добре да поспи. Ледът всъщност не беше чак толкова гаден. Пригответи се пак да си легне, когато я сепнаха някакви викове.

Чу ги, ала не с ушите си, а по-скоро със съзнанието си. Викове на гняв и болка. Някой беше много нещастен.

Тя замря съвсем притихнала, опитвайки се да подреди мислите си.

После нещо съвсем леко помръдна отстрани и тя успя да го съзре с крайчеца на окото си. Катеричка. Долавяше миризмата ѝ, която ѝ се стори странна, може би защото никога дотогава не беше помирисвала катеричка. Животинчето се вгледа в нея с едното си черно око, след което бързо подскочи към ствола на върбата. Елена разбра, че може да го достигне, само трябва да забие нокти в кората на дървото.

Но това беше смешно. Защо, за бога, ѝ беше дотрябвала тази катеричка? За миг остана така, озадачена, след което пак се отпусна на земята, напълно изтощена.

Викове все още не стихваха.

Тя се опита да затисне с длани ушите си, но това не ги спря. Някой беше ранен и нещастен. Да, това беше. Някъде се водеше люта битка.

Добре. Вече бе разбрала какво става. Сега можеше да поспи.

Но не можа да заспи. Викове я зовяха, привличаха я към себе си. Изпита непреодолимо желание да открие източника им.

А после вече наистина ще може да заспи. След което го видя... него.

О, да, сега вече всичко оживя в паметта ѝ. Спомни си го. Той беше единственият, който я разбираше, който я обичаше. Той бе този, с когото тя искаше да бъде завинаги.

Лицето му се появи сред мъглата, забулваща съзнанието ѝ. Взя се в него с любов. Добре тогава. Заради *него* ще стане и ще тръгне през тази смешна суграшица, докато не намери поляната. Докато не се присъедини към него. Тогава най-после ще бъдат заедно.

Самата мисъл за него я стопли. В него имаше огън, който малцина можеха да видят. Тя обаче го виждаше. Защото приличаше на огъня, бушуващ вътре в нея.

Изглежда в момента той бе изпаднал в беда. Поне се чуваха доста викове. Тя вече бе достатъчно близо, за да ги чуе не само в съзнанието си, но и с ушите си.

Ето там, под онзи стар величествен дъб. Оттам идваше целият този невъобразим шум. Той беше там, с черните си бездънни очи и потайна усмивка. И се нуждаеше от помощта ѝ. Тя щеше да му помогне.

Отърсвайки ледените кристали от косата си, Елена излезе на горската поляна.

Издание:

Автор: Л. Дж. Смит

Заглавие: Борбата

Преводач: Диана Кутева

Година на превод: 2009

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолени“

Редактор: Стамен Стойчев

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Мая Иванова

ISBN: 978-954-932-121-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2533>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.